

อัตชีวประวัติอิหม่ามมะอฺศูมีน 3

ฮุเซน บิน อะลี(อ.)

เขียน

ศาสตราจารย์เชคอะลีหมัหมัด อะลีคัยยิด

คำนำ

ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาอันไร้ครัน
มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ขององค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) เพียงพระองค์เดียว
ความสันติสุข แด่ท่านนบีมุฮัมมัด (ช.ล) และความจำเป็นสุขแด่บรรดา
อิมามผู้บริสุทธิ์ยิ่ง
นับได้ว่าเป็นความโปรดปรานจากองค์อัลลอฮ์อีกครั้งหนึ่งแก่พวกเราผู้อยู่ใน
แนวทางแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ (อ.) ของศาสนามุฮัมมัด (ช.ล) ในประเทศไทยมี
โอกาสศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับอัตชีวประวัติของอิมามมะฮ์ซุนีน

ด้วยเหตุนี้ สถาบันศึกษา มัชรอชะฮ์ ดารุล-อิลมิ อิมามคูอีย์ จึงได้จัดการ
แปลและพิมพ์อัตชีวประวัติของ อิมาม สุเซน

ทางสถาบันใคร่ขอความร่วมมือให้พี่น้องผู้ศรัทธาทุกท่านและฝ่าย
ช่วยกันสนับสนุนหนังสือชุดนี้ด้วยการซื้อและบริจาคทรัพย์สินของท่าน เพื่อ
ทางเรายังจะได้มีโอกาสจัดพิมพ์เล่มอื่นต่อไป

เราขอวิงวอนจากองค์อัลลอฮ์ ได้โปรดประทานความรู้และความเข้าใจใน
เรื่องของอิสลามแก่พี่น้องผู้ศรัทธาทุกท่านด้วยเถิด

วัลลहुอะลัยกุม

สถาบันศึกษา มัชรอชะฮ์ ดารุล-อิลมิ อิมามคูอีย์

วันพุธที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

บทนำของอิมามที่ ๓

ท่านอิมามอะบูอับดุลลอฮ์ อัล-ฮุเซน บิน อะมีรุล มุอ์มินีน (อ) คือหลานของท่านศาสนทูต ผู้ทรงเกียรติ (ศ) และ.....

- ☐ ท่าน (อ) เป็นเหมือนดวงใจของท่านศาสดา (ศ)
- ☐ ท่าน (อ) เป็นประมุขของชายหนุ่มชาวสวรรค์
- ☐ ท่าน (อ) เป็นหนึ่งในห้าของบุคคลแห่งผ้าคลุมกิฮาอ์
- ☐ ท่าน (อ) เป็นผู้บริสุทธิ์ปราศจากมลทินทั้งปวง

ตามที่อัล-กุรอานได้บัญญัติไว้ ความว่า

“อันที่จริงอัลลอฮ์ทรงประสงค์เพียงเพื่อขจัดความมลทินออกไปจากพวกเจ้า โอ้อะฮ์ลุลบัยตุและทรงชำระขัดเกลาพวกเจ้าให้ใสสะอาดบริสุทธิ์”
(อัล-อะฮ์ซาบ: 33)

จากอัล-กุรอาน ท่าน(อ)คือผู้สำแดงภาพลักษณ์แห่งจริยธรรมของศาสดามุฮัมมัด(ศ) และเป็นภาพลักษณ์แห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของท่านอะลี (อ) ท่าน(อ)เป็นศูนย์รวมของความประเสริฐ นานัปการ เป็นผู้ให้แบบอย่างอันสูงส่ง เป็นประมุขของเหล่าบรรดาผู้พลีชีพในวิถีทางศาสนา มวลมนุษย์ทั้งหลายต่างได้รับบทเรียนด้านการต่อสู้จากท่าน(อ) การต่อสู้ของท่าน(อ)ในวันอาฮุรออ์ ได้มอบบทเรียนให้แก่ประชาชาตินี้ ในการต่อสู้กับบรรดาผู้ชั่วร้ายและยืนหยัดต่อสู้กับผู้รุกราน

ประวัติศาสตร์ อันยาวนานของมวลมนุษยชาติยังไม่เคยได้ประจักษ์ถึงการยืนหยัดต่อสู้ใดๆ ให้เหมือนกับการที่ได้ประจักษ์ถึงการยืนหยัดต่อสู้ของท่านผู้นี้ ซึ่งเป็นประมุขของบรรดาอะฮ์ลในวันอาชูรอห์ นับตั้งแต่แผ่นดินนี้ได้ถูกสร้างมาก็ยังไม่มีเคยมีปรากฏการณ์ใดๆ ที่แสดงให้เห็นว่าจะเคยมีนักสู้ที่ห้าวหาญเช่นนี้มาก่อน ท่าน(อ)คนเดียวที่มีสมาชิกครอบครัวเคียงข้างเพียง ๑๐ คน พร้อมกับสหาย ๗๐ คนเศษ แต่มีข้าศึกนักจำนวนมากเป็นพันๆ คน วันนั้นสำหรับอิมามสุเซน (อ) เพียงวันเดียวโลกนี้ทั้งโลกต้องยอมสละตัวให้มวลมนุษยชาติต้องยอมสงบไว้และทำให้โลกต้องศึกษาเรียนรู้

ปรัชญาอันลึกลับของท่าน(อ)

เรื่องนี้และเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับวันเวลาทั้งหลายของอิมามสุเซน(อ) ล้วนเป็นอมตะชั่ววันรันดร์กาล ทุกอย่างในวิถีของท่าน(อ)มีแต่ความประเสริฐ หนังสือเล่มนี้จะเป็นบันทึกเกี่ยวกับเกร็ดชีวิตของท่านเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ได้สะท้อนให้เป็นแสงสว่างสำหรับพวกเรา เพื่อกุ่เรียกมวลประชาชาติมุสลิมให้ดำเนินชีวิตตามร่องรอยแห่งวิถีชีวิตของท่าน(อ)ผู้เป็นบิดาของเหล่าผู้เสียดลบรรดาอะฮ์ลทั้งหลาย

ชีวประวัติของอิมาม อะบูอับดิลลาฮฺ(อ)

นามจริง

สุเฮน บินอะ ลี(อ)

ท่านตา.....

ศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ (ศ)

ท่านยาย....

ท่านหญิงเคาะดีญะฮฺ บินติคุวัยลิด(ร.ฎ.)

ท่านปู่.....

ท่านอะบูฏอลิบ(ร.ฎ.)

ท่านย่า....

ท่านหญิงฟาฏิมะฮฺ บินติ อะซัด(ร.ฎ.)

ท่านบิดา.....

ท่านอิมามอะลี บิน อะบีฏอลิบ(อ)

ท่านมารดา.....

ท่านหญิงฟาติมะฮฺ ชะฮฺรอ(อ)

ท่านพี่ชาย.....

ท่านอิมามสะซัน(อ.)

น้องสาว.....

ท่านหญิงซัยนับ อัล-กุบรอ(อ.)

ท่านหญิงอุมมุลุททุม(ร.ฎ.)

สถานที่และวันถือกำเนิด....

ท่าน(อ.)ถือกำเนิด ณ เมืองมะดีนะฮ์ เมื่อวันที่ 3 ชะอฺบาน ฮ.ศ. 4

วันแรกที่เกิดท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) รีบเร่งรีบไปหาด้วยความยินดี
ปรีดาอย่างยิ่งท่าน (ศ) กล่าวอะซานให้ที่หูข้างขวาและกล่าวอิกอมะฮ์ให้ที่หู
ข้างซ้ายและได้ทำบุญเลี้ยงแสดงความยินดี เมื่อถึงวันที่ 7 ท่านได้ตั้งชื่อให้ว่า
“ฮุเซน” ท่านศาสนทูต (ศ) ได้เชือดแกะพลีเป็นอะกีเกะฮ์และตั้งมารดาของ
ท่านให้โกนผมไฟและจัดการบริจาคเป็นเงินจำนวนเท่ากับน้ำหนักของเส้น
ผม

ท่าน(อ.)มีความเหมือนกับศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)มากที่สุด กล่าวคือมี
เรือนร่างสมส่วน ไม่สูงต่ำ หน้าอกผิ้วผาย สง่างาม ฝ่ามือและเท้าเรียวงามมี
เส้นขนดกตามเรือนร่างและมีหนวดสีขาวเรียบ

ท่าน(อ.)เติบโตภายใต้การดูแลของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)กล่าวคือ
ท่านศาสนทูต(ศ)เป็นผู้เลี้ยงดูและโอบอุ้มมาด้วยตัวท่าน(ศ)เอง

ฉายานาม....

อรั-ร่อชีด

อัส-วะฟิย

อัญ-ญ์อัยบ

อัช-ชัยยิด

อัช-ชะกี

อัล-มุบาร็อก

อัส-ตาบิอุลิมรรูอติลลาฮ์

อัส-ตะลิตอะลา ซาติลลาฮ์

ชัยยิดชะบาบอะสุลิลญันนะฮ์

ช่วงชีวิตของท่าน(อ)ร่วมกับบิดา.....

ท่าน(อ)ทำหน้าที่ติดตามท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ) ผู้เป็นบิดาและร่ำเรียนวิชาในสำนักอันยิ่งใหญ่ของท่าน(อ)เป็นเวลาถึงหนึ่งในสี่ศตวรรษ

ท่าน(อ)ได้เข้าร่วมกับบิดาในการสู้รบถึง 3 สมรภูมิด้วยกัน คือ อัล-ญะมัล, ศิฟฟีน, และนะฮ์ร่อวาน

ภรรยา.....

ท่านหญิงลัยลา บินติอะบีมูรเราะฮ์ บินอุรวะฮ์ บินมัซฮูดแห่ง ตระกูลชะกอไฟ

ท่านหญิงอุมมุอิชหาก บินติญ์อิลซะฮ์ บินอุบัยดิลลาฮ์ อัศ-ตัยมี

ท่านหญิงซาฮุชะนัน บินติกุสรอ ยัซด์ญูร์ด กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

ท่านหญิงร็อบบาบ บินติอุมะร็ลก็อยซุ บินอะดีย

บุตรชาย.....

อิมามซัยนุล-อาบิดีน

อะลี อัคบาร์

ญะอฺฟัร

อับดุลลอฮ(1)

บุตรสาว.....

ท่านหญิงชะกีนะฮฺ ฟาฏิมะฮฺ รุกียะฮฺ

ลายสลักบนแหวน.....

คำว่า “ฮัซบิฮัลลอฮฺ”

ความว่า “ข้ามีเพียงอัลลอฮฺ ก็พอแล้ว”

นักกวีประจำยุค.....

ยะหฺยา บินอิคัม

องค์กรภัย.....

อ็ชชัค อัด-ฮิจรีฮ์

ช่วงชีวิตของท่าน(อ).....

ท่าน(อ)ได้ให้สัตยาบันต่อพี่ชายของท่าน(อ)คือท่านอิมามสะอ์น(อ)
หลังจากที่บิดาของท่านถูกสังหาร เมื่อ ฮ.ศ. 40 ท่าน (อ) ได้ให้เกียรติยกย่อง
ฐานะของพี่ชายอย่างสูงสุด

ตามรายงานจากท่านอิมามญะอ์ฟรฺ ศอdik(อ) ที่ท่านฎ็อบรอซียได้บันทึกไว้ว่า “ท่านสุเซน (อ) ไม่เคยดำเนินงานล้าหน้าท่านสะซัน (อ) เลย และไม่เคยประกาศคัดค้านท่านเลยเมื่อยามที่อยู่ร่วมกัน เพื่อแสดงให้เห็นถึงการให้เกียรติอย่างสูงนั่นเอง” (2)

- (1) นักประวัติศาสตร์บางท่านระบุว่าบุตรชายของท่านมี 6 คน
- (2) หนังสือ มิชกาตุล-อันวาร หน้า 170.

ท่านใช้ชีวิตอยู่ภายหลังจากท่านอิมามสะซัย(อ)พี่ชายเสียชีวิตแล้วเป็นเวลา 10 ปี ในช่วงเวลานั้นท่าน (อ) คืออิมามที่ถูกบัญญัติมาให้เชื่อฟังปฏิบัติตาม (ตามทัศนะของมวลมุสลิมกลุ่มใหญ่)

ในฐานะทายาทของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ)ผู้เป็นที่รักยิ่งของท่าน เป็นสิ่งที่สองในจำนวนสิ่งสำคัญสองประการที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ) ได้ฝากไว้ในประชาชาตินี้ (กิตาบุลลอฮฺและเชื้อสาย)และเป็นนายของบรรดาชายหนุ่มชาวสวรรค์ตามความเชื่อถือที่เป็นหนึ่งเดียวกันของมวลมุสลิม

ท่าน(อ)เดินทางออกจากเมืองมะดีนะฮฺพร้อมกับครอบครัวและบรรดาสหายนุ่งหน้าไปยังเมืองมักกะฮฺ ในฐานะผู้คัดค้านการให้สัตยาบันรับรองแก่ยะซีด การเดินทางของท่าน(อ)มีขึ้นตอนกลางคืนของวันอาทิตย์สองวันสุดท้ายของเดือนร่อญับ ฮ.ศ. 60 ในขณะนั้นท่าน (อ) ได้อ่านโองการของอัลลอฮฺ(ช.บ.)ที่ว่า

“แล้วเขาก็ได้ออกเดินทางจากที่นั่น ในสภาพที่มีความหวาดระแวงตัว เขากล่าวว่า พระผู้อภิบาลของข้าฯ โปรดคุ้มครองให้ข้าปลอดภัยจากพวกอธรรมด้วยเถิด”

(อัล-ก้อศ็อส: 21)

ท่าน(อ)ได้เข้าเมืองมักกะฮ์เมื่อผ่านพ้นเดือนชะอฺบานไปแล้วสามวันในส.ศ. 60 ขณะนั้นท่าน (อ) ได้อ่านโองการที่ว่า

“ ครั้นเมื่อเขาได้มุ่งหน้ามาถึงยังเมืองมคฺกันเขาก็กล่าวว่า หวังว่าพระเจ้าของข้าจะทรงชี้แนะทางอันเที่ยงตรงให้แก่ข้าฯด้วย ”

(อัล-ก้อศ็อศ: 22)

ท่าน(อ)ได้รับจดหมายจากชาวเมืองกุฟะฮ์ และคำสัญญาของพวกเขาคือว่า จะให้สัตยาบันรับรองท่าน(อ)และจงรักภักดีจนกระทั่งว่าสามารถเก็บรวบรวมจดหมายเหล่านั้นได้มากถึง 12,000ฉบับ

ท่าน(อ)จึงจัดการส่งบุตรชายของลุงของท่านคนหนึ่ง คือ มุสลิม บิน อะกิล(ร.ฎ.) เดินทางไปยังเมืองกุฟะฮ์ในฐานะผู้แทนและทูตพิเศษ

ต่อมาท่าน(อ)ได้รับข่าวว่า ยะซีด บุตรของมูอาวียะฮ์ ได้ส่งคนมาเพื่อสังหารท่าน(อ)ถึงแม้ว่าท่านจะหลบหลีกเข้าไปพักพิงบริเวณที่กำบังของอัล-กะอฺบะฮ์ก็ตาม

ท่าน(อ)จึงออกเดินทางจากมักกะฮ์ในวันที่ 8 เดือนชุลฮิจญะฮ์ (วันตรุษยะฮ์) ส.ศ. 60หลังจากที่ได้กล่าวคุฏบะฮ์ที่นั่นอันเป็นการประกาศคำเชิญชวนของท่าน (อ)

ท่าน(อ)ได้เข้าถึงเขตอิรักบริเวณเส้นทางเมืองกุฟะฮ์ แต่ได้เจอกับกองทหารกลุ่มหนึ่งของอับนุซียาดที่ถูกส่งมาคุมเชิงอยู่ที่นั่นโดยการนำของสุรบิน ยะซีด อัล-ร็อยฮานี จนกระทั่งท่าน(อ) ต้องถอยร่นไปตั้งหลักที่กัรบะลาฮ์

ท่าน(อ)ได้มาถึงกัรบะลาอูในวันที่ 8 เดือนมุฮัรริอม ฮ.ศ. 51

เพียงกองคาราวานของท่าน(อ)มาถึงยังกัรบะลาอูเท่านั้น ก็ปรากฏว่าทหารของอิบனுซียาคก็ประชิดเข้ามาอย่างมากมายถึง 30,000 คน

ท่าน(อ)ได้พลีชีวิตรวมทั้งสมาชิกครอบครัวของท่านถูกต้อนจากกัรบะลาอูในวันที่ 11 และได้ถูกนำไปยังเมืองกูฟะฮฺในสภาพของเชลย ต่อจากนั้นก็ได้ออกเดินทางไปยังเมืองชีเรีย

ท่านอิมามซัยนุลอาบิดีน(อ) ได้จัดการฝังศพของท่านเมื่อวันที่ 13 มุฮัรริอม ฮ.ศ. 61

ท่านญาบิร บินอับดุลลอฮฺ อันศอรี(ร.ฎ.) ผู้ซึ่งเป็นคอฮาบะฮฺอาวุโสที่สุดคนหนึ่งในยุคนั้นได้เดินทางไปเยี่ยมสุสานของท่านเมื่อวันที่ 20 เดือนศอฟัร ฮ.ศ. 61 และในวันเดียวกันนี้อิมามซัยนุลอาบิดีน (อ) บุตรชายของท่านก็ได้มาเยี่ยมเยียนด้วยพร้อมกับสมาชิกครอบครัวที่รอดชีวิตเมื่อครั้งที่พวกเขาเดินทางผ่านเส้นทางนี้เพื่อไปยังเมืองมะดีนะฮฺ หลังจากได้ผ่านภัยพิบัติไปแล้วทั้งในเมืองกูฟะฮฺและชีเรีย

วายชนม์.....

ท่าน(อ)เป็นชะฮีดที่กัรบะลาอู ในวันที่ 10 มุฮัรริอม ฮ.ศ. 61

หลุมฝังศพของท่าน(อ).....

สุสานของท่าน(อ)อยู่ที่กระบะลาอ อันสวยงาม โดดเด่นเป็นสง่ามีโดมที่ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ สามารถมองเห็นได้ในระยะที่ห่างไกลนับเป็นสิบล้านไมล์ มวลมุสลิมทั้งภาคตะวันออก ตะวันตกของโลกต่างพากันหลั่งไหลกันเข้าเยี่ยมชมไม่ขาดสาย บ้างก็มายังสถานที่ฝังศรีษะอันทรงเกียรติของท่านแห่งนั้นเพื่อทำนมาซ มาขอคูอาฮ์

สุชน บินอะลี (อ) ในอัลกุรอาน อันทรงเกียรติ

หาเราจะพรรณนาถึงเรื่องราวในอัล-กุรอานอันทางเกียรติที่ถูกประทานมาในเรื่องของอะสุลุลบัยตุแล้วแน่นอน เราจำเป็นจะต้องบันทึกเป็นหนังสือที่มีความหนาแน่นกว่าเล่มนี้ เพราะบรรดาอิมามนักวิชาการและนักคัมภีร์รวมทั้งนักประวัติศาสตร์ทั้งหลายได้รายงานไว้ว่ามีโองการอัล-กุรอานนับจำนวนเป็นร้อยๆ ที่กล่าวถึงพวกเขาเหล่านั้น ในที่นี้เราจะไม่ละเลยคำพูดตอนหนึ่งของท่านอะมีรุล-มุอ์มินีน(อ) ที่ว่า

“อัล-กุรอานนั้น ถูกประทานลงมาใน 4 เรื่องด้วยกัน คือ เรื่องราวเกี่ยวกับพวกเรา เรื่องที่เกี่ยวกับศัตรูของเรา เรื่องประวัติศาสตร์และอุทธานรณและเรื่องบทบัญญัติหลักการทางศาสนาสำหรับพวกเรานั้นคืออัญมณีอันมีค่าของอัล-กุรอาน (1)

ในบทนี้ เราจะกล่าวอายะฮ์เกี่ยวกับท่านอิมามสุเซน(อ)

-1- “พระองค์ทรงบันดาลมนุษย์มาจากน้ำ แล้วก็ได้ทรงบันดาลให้เขาแพร่เผ่าพันธุ์ทางสายตระกูลและการเกี่ยวดอง” (อัล-ฟุรกอน: 54)

รายงานโดยอะบู นะอีม อัล-ฮาฟิซ และอิบนุ อัล-มะฆอชะลี โดยอ้างสายสืบจากท่านชะอีดบินญับร จากท่านอิบนุอับบา(ร.ฎ.) ว่า

“โองการนี้ถูกประทานมาในเรื่องของบุคคลทั้งห้าแห่งเผ่าคุลุมกิซาฮ์”

หลังจากนั้นท่าน (อ) ได้กล่าวว่า

“ความหมายของคำว่า ‘น้ำ’ ในโองการนี้ ก็คือ รัศมีของท่านนบี (ศ) ซึ่งได้มีอยู่ก่อนการสร้างมนุษย์ ต่อจากนั้นก็ได้นำไปวางไว้ที่กระดูกสันหลังของนบีอาดัม (อ) ต่อจากนั้นก็เคลื่อนย้ายจากกระดูกสันหลังไปสู่กระดูกสันหลังหนึ่ง จนถึงกระดูกสันหลังของอับดุลมุฏฏอลิบ แล้วก็ได้แยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งไปอยู่ที่กระดูกสันหลังของอับดุลลอฮ์ แล้วก็ได้กำเนิดท่านนบี (ศ) อีกส่วนหนึ่งได้ไปอยู่ที่กระดูกสันหลังของอะบูฏอลิบ แล้วได้กำเนิดเป็นท่านอะลี ต่อมาก็ได้สัมพันธ์กันด้วยการนิกะฮ์ คือ ท่านอะลีก็ได้แต่งงานกับท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ จนมีบุตรชายสองคนคือฮะซันและสุเซน(ร.ฎ.)

ท่านยะอละมี และท่านเมาฟีก บินอะฮฺมัด อัล-ค่อวาริหฺมี ได้รายงานมาจากท่านอะบีศอลิฮฺ จากท่านอับนุ อับบาซอีกเช่นกัน อีกทั้งท่านอับนุหมัซฮูด ท่านญาบิร ท่านบรัรอฮ์ ท่านอะนัษและท่านหญิงอุมมุชะละมะฮฺ (ร.ฎ.) ได้กล่าวว่า

“โองการนี้ได้ถูกประทานลงมาในเรื่องราวของบรรดาบุคคลในผ้าคลุมทั้งห้า” (2)

-2-

“และพระองค์ได้ทรงบันดาลให้มันเป็นพจนารถหนึ่งอันยืนยงอยู่ในหมู่ชนรุ่นต่อๆ ไปของเขาเพื่อพวกเขาจะได้คืนกลับ” (อิซ-ซุครุฟ : 28)

ในหนังสืออัล-มะนากิบกล่าวว่า รายงานจากท่านยาบิต อัษ-มุมาลี จากท่านอะลี บินฮุเซน จากบิดาของท่าน จากท่านปู่ของท่าน คือท่านอะมีรุลมุอฺมินีน(อ)กล่าวว่า

“มีคำตรัสของอัลลอฮฺ(ซ.บ)ที่ประทานลงมา ในเรื่องของเรากความว่า และพระองค์ได้ทรงบันดาลให้มันเป็นพจนารถหนึ่งอันยืนยงอยู่ในหมู่ชนรุ่นต่อๆ ไปของเขา เพื่อพวกเขาจะได้คืนกลับหมายความว่า จะทรงบันดาลให้ตำแหน่งอิมามดำรงอยู่ในบุคคลที่สืบต่อไปจากฮุเซน(อ)จนถึงวันฟื้นคืนชีพ” (3)

“พระองค์ทรงให้ทะเลทั้งสองไหลวนบรรจบกันโดยระหว่างทั้งสอง
นั้นมีเขตกันซึ่งทั้งสองจะไม่ล่วงล้ำกัน ดังนั้นพวกเจ้าจะกล่าวปฏิเสธต่อ
ความกรุณาอันใดแห่งพระผู้อภิบาลของพวกเจ้าหรือ จากทั้งสองทะเลนั้น
ไข่มุกและปะการังจะได้ปรากฏออกมา”

(อัล-เราะฮฺมาน: 22)

- (1) กัซฟูล-หม็อมมะฮฺ หน้า 92 และยะนาบีอูล-มะวัคอะฮฺ หน้า 126
- (2) ยะนาบีอูล-มะวัคอะฮฺ หน้า 118.
- (3) ยะนาบีอูล-มะวัคอะฮฺ หน้า 117.

รายงานจากท่านอะนัซ (ร.ฎ.)อธิบายโอองการนี้ว่า

“ทะเลทั้งสองไหลวนมาบรรจบกันหมายถึงท่านอะลีและฟาฏิมะฮฺ
ระหว่างทั้งสองนั้นมีเขตกัน ได้แก่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ)โดยสะพาน
กับสุเซนได้ปรากฏออกมาจากทะเลทั้งสองนั้น” (4)

ในการตะอ์วีล(ตีความ) โอองการนี้ ท่านชะอะละบีได้รับรายงานจากท่าน
ซุฟยาน อัษ-เฮรีและท่านชะฮีด บิน ญะบْرِ กล่าวว่

“แท้จริงทะเลทั้งสองหมายถึงท่านอะลีและท่านหญิงฟาฏิมะฮฺเขตกัน
ระหว่างกลางหมายถึงท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ) ไข่มุกและหินปะการังที่
จะปรากฏออกมาหมายถึงท่านสะฮันและสุเซน(อ)” (5)

-4-

“อนุมิตินี้ให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกเข่นฆ่า เพราะเหตุว่าพวกเขาได้รับความ
อธรรมและแน่นอนอัลลอฮฺทรงมีความสามารถยิ่งนักต่อการให้ความ
ช่วยเหลือพวกเขา”

(อัล-ฮัจญ์: 39)

(4) กัซฟูล-หม็อลมะฮฺ หน้า 95

(5) ตัซกีร่อตุล-ค่อวาศ หน้า 245

รายงานจากท่านคอลิด อัล-กาบูลี กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าได้รับฟังมาจากอะบูญะฮ์ฟัร(อ) ท่านได้อธิบายความหมาย
โองการนี้ โดยท่านกล่าวว่า หมายถึงท่านอะลี สะซานและสุเซน”

(6)

-5-

“พวกเขาให้อาหารโดยความรักในพระองค์ แก่คนยากจน เด็กกำพร้า
และเชลยสงคราม (พวกเขากล่าวว่า) เราให้อาหารพวกท่าน เพื่อพระองค์
อัลลอฮฺ เรามีได้ต้องการรางวัลใดๆ จากพวกท่านและไม่ต้องการการขอบคุณ”

(อัล-อินซาน: 9)

ท่านเชกฏชี (ขอความเมตตาพึงประสบแด่ท่าน) ได้กล่าวว่า

“ทั้งขุนนิและชีอะฮ์ รายงานว่าโองการเหล่านี้ถูกประทานมาในเรื่องของ อะลี ฟาฏิมะฮ์ สะฮันและสุเซน (อ) กล่าวคือพวกเขาได้เสียสละให้แก่คนยากจน เด็กกำพร้าและเชลยสงครามเป็นเวลาสามคืนติดต่อกันในการให้อาหารแก่คนเหล่านั้น และพวกเขาก็มิได้ละศีลอดกับอะไรเลย ดังนั้นอัลลอฮ์จึงได้ทรงยกย่องความดีงามในคราวนี้และประทานโองการในซูเราะฮ์นี้ลงมาในเรื่องของพวกเขาทั้งหมดนี้ คงจะเป็นที่เพียงพอสำหรับท่านในการที่ได้ประจักษ์ถึงคุณงามความดีอันลึกซึ้งที่ถูกอ่านอยู่ตลอดกาลจนถึงวันฟื้นคืนชีพ” (7)

(6) อุญูนอัคบาร์ลีฎอ เล่ม 2 หน้า 65

(7) อัต-ติบยานฟีตัฟซีร์ลุกราน เล่ม 10 หน้า 211

อิมามสุเซน (อ) จากฮะดีษของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ)

ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ไม่เคยละเลยการกล่าวยกย่องอะฮ์ลุลบัยตุของท่าน(ศ)ในทุกๆ สถานที่และทุกสภาวะการณ์ บางครั้งท่าน(ศ)จะเปรียบเทียบกับ เขาเหล่านั้นเป็นเหมือนเรือนบินุส ซึ่งถ้าหากใครจะขึ้นเรือที่จะปลอดภัย และถ้าผู้ใดผลักใสก็จะจมและพินาศ บางครั้งท่าน(ศ)จะเปรียบว่า พวกเขาเป็นเหมือนประตูอิญญาฮ์ ซึ่งถ้าใครเข้าผ่านไปถึงจะปลอดภัย บางครั้งท่าน (ศ)จะกล่าวว่า พวกเขาเป็นหลักประกัน ความปลอดภัยสำหรับชาวโลกเช่นเดียวกับดวงดาวที่เป็นหลักประกันความปลอดภัยของผู้ที่อยู่บนฟากฟ้า

และท่านศาสนทูต(ศ)ได้เคยกล่าวถึงท่านอิมามสุเซน(อ)ไว้เป็นสละดียจำนวน
มาก ซึ่งในสละดียเหล่านั้น ได้อธิบายอย่างชัดแจ้งเกี่ยวกับเกียรติและฐานะของ
ท่าน(อ) ดังที่เราจะบันทึกไว้ ณ ที่นี้เพียงบางส่วน

-1-

ท่านฮาгимได้บันทึกไว้ และกล่าวว่า เป็นชะดียเศาะฮิฮฺ จากรายงานของท่านยะหฺยา อัล-อามีรี กล่าวว่า ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ)ได้กล่าวว่า

“สุเชนเป็นส่วนหนึ่งของฉันและฉันเป็นส่วนหนึ่งของสุเชน(1)
ไอ้อัลลอฮ์ขอทรงโปรดให้ความรักแก่คนที่รักสุเชน สุเชนผู้ซึ่งเป็นผู้สืบทาย
ตระกูลคนหนึ่งของศาสดา” (2)

-2-

ท่านอธิบุนุธิบปาน ท่านอธิบุนุชะอัด ท่านอะบุนุชะอูลา และท่านอธิบุนุอะชา
กิริ ได้รายงานมาจากท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ ได้กล่าวว่า :

ข้าพเจ้าได้ ฟังท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ) กล่าวว่า

“คนใดประสงค์จะได้เห็นประมุขของชายหนุ่มชาวสวรรค์ ก็ขอให้
มองคชเสน บุตรของอะลีเถิด” (3)

(1) คำพูดของท่านศาสนทูต (ศ) ที่ว่า ‘สุเซนเป็นส่วนหนึ่งของฉัน’ หมายความว่า ‘ท่านสุเซนมีฐานะเป็นบุตรของท่าน’ ตามความหมายใน โองการ มุบาสะละฮฺ ส่วนคำว่าที่ว่า ‘และฉันเป็นส่วนหนึ่งของสุเซน’ หมายความว่า ‘ศาสนาของท่าน(ศ)ได้ดำรงอยู่ที่เพราะการต่อสู้ของท่านสุเซน เพราะถ้าไม่มีท่านในวันนั้น แน่อนพวกอุมัยยะฮฺจะต้องนำตักฎิยาฮฺียะฮฺ กลับคืนมา

(3) อชอาฟูร-รอหมิบิน ภาคผนวกหนังสือ นูรุล-อับศอร หน้า ๑๘๒

(4) ตารีก อิบโนอะชากริ เล่ม ๔ หน้า ๓๒๕

ท่านถามอีกว่า “มาจากส่วนไหนของเมืองอิรัก ”

ข้าพเจ้าตอบว่า “จากกูฟะฮฺ”

ท่านกล่าวว่า “ยินดีต้อนรับชาวเมืองกูฟะฮฺ ”

ข้าพเจ้าได้กล่าวกับท่านว่า “ประชาชนต่างพากันสับสนกับพวกเราในเรื่องที่ว่าใครมีเกียรติกว่ากัน ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้เดินทางเรียนถามท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ”

ท่านได้กล่าวกับฉันว่า “ฉันจะไม่บอกเล่าเรื่องใด นอกจากเท่าที่หูสองข้างของฉันได้ยินมาและที่หัวใจของฉันจดจำไว้และที่ตาสองข้างของฉันเคยได้เห็น ครึ่งหนึ่งท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ (ศ) ได้ออกมาพบพวกเราจนฉันมองเห็นท่านชัดเจน เหมือนมองเห็นเธอในขณะนี้ ท่าน (ศ) แบกท่านสุเซนไว้บนบ่าจนฉันมองเห็นฝ่ามืออันบริสุทธิ์ของท่านรองรับส้นเท้าท่านสุเซนไว้ ขณะที่ท่าน (ศ) อุ้มแนบติดทรวงอก ท่าน(ศ) ได้กล่าวว่า “ประชาชนทั้งหลาย แน่่อนฉันรู้ซึ่งถึงเรื่องราวที่พวกท่านจะขัดแย้งกันในเรื่องความประเสริฐของบุคคลหนึ่ง นี่คือนุสเซน บุตรของอะดี คือผู้ประเสริฐที่สุดทั้งสายตาและยาย ตาของเขาคือมุฮัมมัด ศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ ประมุขของบรรดานบี ยายของเขาคือคอดีญะฮฺ บินติคุวัยลิด เป็นสตรีระดับนำคนหนึ่ง ในสากลโลกในเรื่องการมีศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์

สุเชน บุตรของอะลีคนี่ประเสริฐที่สุดทั้งสายบิดา และประเสริฐที่สุดทั้งสายมารดา บิดาของเขาคือ อะลี บินอะบีฏอลิบ พี่น้องของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ เป็นผู้ร่วมภารกิจและเป็นบุตรแห่งลุงของศาสดา เป็นบุรุษระดับแนวหน้าคนหนึ่งในสากลโลกในเรื่องการมีศรัทธา

มารดาของเขาคือฟาฏิมะฮ์ บินติมุฮัมมัด ประมุขของเหล่าสตรีในสากลโลกสุเชนบุตรของอะลีคนี่เป็นผู้ประเสริฐที่สุดทางสายลุงและสายป้า ลุงของเขาคือญะอฺฟัร บินอะบีฏอลิบ ผู้มีปีกอันงดงามซึ่งจะโอบยบินในสวนสวรรค์ ป้าของเขาคืออุมมุฮานี บินติอะบี ฏอลิบ

สุเชนบุตรของอะลีคนี่ เป็นผู้ประเสริฐที่สุดทางสายน้ำผู้ชายและน้ำผู้หญิง น้ำชายของเขาคือกอซิมบุตรของมุฮัมมัดศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ น้ำผู้หญิงของเขาคือ ชัยนับบุตรีของมุฮัมมัด ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ หลังจากนั้นท่านได้ขับอิมามสุเชนมาอุ้มไว้เบื้องหน้าแล้วแสดงความดีใจโดยกล่าวว่า

“ประชาชนทั้งหลาย สุเชน บุตรของอะลีผู้นี้ ตาและยายของเขาจะอยู่ในสวรรค์ บิดาและมารดาของเขาจะอยู่ในสวรรค์และจงรู้ไว้ว่า ไม่มีเชื้อสายของบรรดานบีคนใดที่ได้รับความโปรดปรานเหมือนอย่างที่ถูกประทานให้แก่สุเชน บุตรของอะลี นอกจากยูซุฟ บุตรของนบียะอฺอูบเท่านั้น ” (๕)

(5) ตาริคฮิบนุอะชากริ เล่ม ๔ หน้า ๓๒๐

ข้อบัญญัติเรื่องตำแหน่งค่อลีพะสุของท่านสุเซน บินอะลี(อ)

บรรดานักปราชญ์ของเราได้รวบรวมข้อบัญญัติต่างๆของท่านศาสนทูตผู้ทรงเกียรติ(ศ)ที่มีไว้สำหรับบรรดาอิมาม(อ)ดังที่มีปรากฏในตำรามากมายหลายเล่ม บางครั้งจะพบว่าท่านศาสนทูต(ศ) จะกล่าวถึงชื่อของท่านเหล่านั้น(อ) โดยรวม แต่บางครั้งท่าน (ศ) ก็จะกล่าวถึงชื่อของบางคน บางครั้งท่าน(ศ)ก็ได้แนะนำในเรื่องของท่านเหล่านั้น(อ)ในเล่มแรกเกี่ยวกับเรื่องอิมามอะลี(อ)นั้น

เราได้ยกสะดิษจำนวน ๔๔ บทที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้วางไว้เป็นข้อบัญญัติเกี่ยวกับบรรดาอิมาม(อ) ซึ่งเราได้นำมาจากตำราอ้างอิงหลายเล่ม ในบทนี้ เราจะนำบางส่วนมาเสนอเฉพาะที่เกี่ยวกับท่านอิมามอะบูอับดุลลอฮ์ อัล-สุเซน(อ) จากบิดาของท่าน(ศ)คือท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ) และพี่ชายของท่าน(อ) คือท่านอิมามสะอ์น(อ)

ข้อบัญญัติ

เรื่องที่ ๑

ในคำสั่งเสียตอนหนึ่งที่ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ)มีไปยังท่านอิมามสะอ์น(อ)บุตรของท่าน(อ)ความว่า

“โอ้ลูกเอ๋ย ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ มีบัญชาให้ฉันสั่งเสียแก่เจ้าและให้มอบหนังสือและดาบของฉันแก่เจ้า เช่นเดียวกับที่ท่านได้สั่งเสียแก่ฉันและมอบหนังสือและดาบของฉันแก่เจ้า

เช่นเดียวกับที่ท่านได้สั่งเสียแก่ฉันและมอบหนังสือและดาบของท่านแก่นั้น และท่านยังสั่งฉันว่าให้สั่งเจ้าว่าเมื่อเจ้าใกล้จะถึงความตาย ให้เจ้ามอบมันต่อไปยังสุเขนน้องชายของเจ้า ” (๑)

.....

(1) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๘๕

ข้อบัญญัติ

เรื่องที่ ๒

ท่านอะลี บินยุนซ อัล-อามิลี ได้รายงานไว้ในหนังสือ ‘สิรอฎีฮฺ-มุขตะกิม’ ว่า ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน (อ) ได้บัญชาไว้แก่ท่านอิมามสุเขน (อ) เช่นเดียวกับที่มีต่อท่านอิมามสะซัน (อ) เขาได้รายงานว่า

“แท้จริงท่านสะซันได้สั่งเสียแก่น้องชายเมื่อคราวที่ท่านจวนจะถึงแก่กรรม และได้มอบหมายพันธะอันสำคัญของท่านนบีและสัญญาเรื่องตำแหน่งอิมาม และแนะนำบรรดาชีอะฮฺของท่านให้ยอมรับตำแหน่งคอลีฟะฮฺ และแต่งตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้นำทางวิชาการในภายหลัง ซึ่งเรื่องนี้ได้มีขึ้นอย่างเปิดเผยโดยมิได้ปิดบังอำพรางแต่อย่างใด ” (๒)

เรื่องที่ ๓

“โอ้ มุฮัมมัด บินอะลี เข้ารู้หรือไม่ว่า ภายหลังจากที่ฉันถึงแก่กรรมและ
วิญญาณของฉันออกจากร่างแล้ว สุเซน บุตรของอะลี จะเป็นอิมามภายหลัง
จากฉัน ณ. อัลลอฮ์ในคัมภีร์แต่ยุคอดีตถือว่า มรดกของนบีนั้นเชื่อมโยงมาแต่
มรดกของบิดาและมารดาของท่าน อัลลอฮ์(ช.บ.)ทรงรับรู้่ว่าพวกเจ้าเป็น
มนุษย์ที่ดีเลิศของพระองค์ ดังนั้นทรงคัดเลือกศาสดามุฮัมมัดมาจากหมู่พวก
เจ้าและศาสดามุฮัมมัด ก็ได้คัดเลือกท่านอะลี และท่านอะลีก็ได้คัดเลือกฉัน
เป็นอิมาม และฉันก็ได้คัดเลือกสุเซน....” (๓)

- ## ខ្លឹមសារ

เรื่องที่ ๔

“ท่านอิมามอะฮ์นได้ทำการสังเสียไว้แก่อิมามฮุเซนผู้เป็นน้องชาย”

- ၁၇၄

อิมาดะฮ์อันยิ่งใหญ่ของอิมามฮุเซน(อ.)

บทนี้เราจะกล่าวถึงเรื่องการทำอิบาตะของประมุขบรรดาซุฮะด้า
กล่าวคือชีวิตทุกส่วนของท่านอิมามฮุเซน(อ) นั้นล้วนเป็นอิบาตะ เป็นการ
เคารพภักดีทั้งสิ้น วันเวลาทั้งหมดของท่าน(อ)ล้วนแต่ติดต่อสัมพันธ์
กับอัลลอฮ (ช.บ.)และอยู่ในหนทางของพระองค์

ฉะนั้นเมื่อเราจะกล่าวถึงเรื่องการมาฆกาบัพเพณฺณและการทำอัญญ
ของท่าน(อุ)ก็ขอให้เราสรุปด้วยเรื่องราวของชายคนหนึ่งที่ทำมาฆในวันกับ
คืนหนึ่งๆ จำนวน ๑, ๐๐๐ รีกกะสุ ทำอัญญทุกปีโดยเดินทางด้วยเท้า
ตลอดจนด้านอื่นๆ ในลักษณะนี้ของอิกาคะสทั้งหลาย

เราจะกล่าวถึงเรื่องราวบางประการที่บรรดานักประวัติศาสตร์เคยกล่าวถึง
การทำอิบาดะฮ์ของท่านอิมามฮุเซน(อ)

- 9 -

ท่านอิมามสุเซน(อ)ทำฮัจญ์จำนวน ๒๕ ครั้ง ท่าน(อ)เดินทางไปยังฮะรอม
ด้วยเท้า เคียงข้างด้วยพาหนะติดตามท่าน(อ)

- ၆၅ -

ในแต่ละวันกับคืนหนึ่งๆ ท่านนมาซถึง ๑,๐๐๐ ร็อกอะฮู (๒)

.....

-3-

จากท่านอะนัซ บินมาลิก(ร.ฎ.) ได้กล่าวว่า
ฉันเคยออกเดินทางกับท่านอิมามสุเซน(อ) ครั้นเมื่อไปถึงสุสานของท่าน
หญิงคอดีญะฮฺ(ร.ฎ.) ท่าน (อ) ก็ร้องไห้ แล้วสั่งว่า

“โอ้อะนัซเอ๋ย ท่านออกไปก่อนเถิด”

ท่านอะนัซเล่าว่า แล้วฉันก็ปลีกตัวออกไปจากท่าน(อ) ขณะนั้นท่าน(อ)
ยืนมาชอยู่เป็นเวลานานมาก ฉันได้ยินท่าน(อ)กล่าววิงวอนว่า

“โอ้อั้พระผู้อภิบาล โอ้อั้พระองค์ผู้ทรงเป็นนาย โปรดเมตตาต่อบ่าวของ
พระองค์ที่มอบตัวด้วยเถิด

(1) มะฎอฺลิบฺซุฮฺฎุ เล่ม ๒ หน้า ๒๘, อะสะดฺ-ฆอบะฮฺ เล่ม ๒ หน้า
๑๒๐

(2) อะอุยานุซ-ชีอะฮฺ เล่ม ๑ หน้า ๑๒๔

(3)

โอ้อั้พระผู้ทรงสูงสุด ข้าขอผูกมัดตัวไว้กับพระองค์ ขอความผาสุกพึงมีแด่
ผู้ซึ่งมีพระองค์เป็นนายด้วยเถิด....” (๓)

.....

-4-

มีคนเคยถามท่านอิมามอะลี บินสุเซน(อ)ว่า

“ทำไมบิดาของท่านจึงมีบุตรน้อยเหลือเกิน ?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“ท่านจะมีบุตรหลายๆ คนได้อย่างไรกัน ในเมื่อทุกวันและคืน ท่านทำ
นมาซถึง ๑,๐๐๐ ร็อกอะฮฺ แล้วท่านจะมีเวลาเข้าหาภรรยาได้เมื่อไหร่” (๔)

-๕-

เมื่อครั้งที่ อิบнуชะอัด ได้เข้าล้อมกรอบท่านอิมามสุเซน(อ)ในคืนที่เก้า เดือนมุฮัรร์รอมนั้น

ท่านอิมาม(อ)ได้สั่งให้ท่านอับบาซ น้องชายของท่าน(อ)ไปพบกองทหาร ฝ่ายตรงข้าม โดยกล่าวกับท่านอับบาซว่า

“เจ้าจงไปบอกพวกเขาเถิดว่า ถ้าหากอดใจได้ก็ขอให้รอไปจนถึงวันพรุ่งนี้และให้พวกเขาให้โอกาสแก่พวกเราในคืนนี้ เพื่อให้เราได้ทำมาฆต่อพระผู้เป็นเจ้า ขอพรและขอร้องภัยโทษต่อพระองค์ทั้งคืน เพราะพระองค์ทรงรู้ดีว่าฉันรักการทำมาฆ รักการอ่านอัล-กุรอานและรักการขอดูอาห์ และกล่าวคำอิชติหมฟารมาก ๆ “(๕)

(4) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๔๔

(5) อัล-อุกดูล-ฟะรีด เล่ม ๔ หน้า ๓๘๔, บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๔๕

(6) ญะลาอุล-อุยูน เล่ม ๒ หน้า ๑๖๗

วิถีชีวิตของอิมามสุเซน บินอะลี (อ)

ท่านอิมามสุเซน(อ)เป็นผู้ที่มีจริยธรรมตามแบบอย่างของนบีมุฮัมมัด(ศ) และมีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเหมือนท่านอะลี(อ)เป็นผู้ได้รับมรดกทางด้านคุณงามความดีและเกียรติยศมาจากท่านตาและบิดาของท่านโดยที่ได้รับเอาแบบอย่างอันสูงส่งมาจากบุคคลทั้งสอง

เราถือว่าเราอยู่ในช่วงเวลาที่จะต้องยึดถือเอาวิถีชีวิตของท่านอิมามสุเซน(อ)มาปฏิบัติเพื่อปรับเปลี่ยนสภาพสังคมอันเลวร้ายของเราให้วนกลับสู่สภาพที่ดีเลิศสำหรับเราในอนาคต

ในบทนี้ เราจะกล่าวถึงเรื่องราวบางส่วนที่ได้มีการบันทึกไว้เกี่ยวกับวิถีชีวิตของอิมามสุเซน(อ)

วิถีชีวิตที่ ๑.

ท่านอะนัซ(ร.ฎ.)เล่าว่า ข้าพเจ้าได้เคยอยู่ร่วมกับท่านอิมามสุเซนเมื่อครั้งที่สาวใช้คนหนึ่งได้เข้ามาหาท่านและแสดงความคารวะให้สละมท่านพร้อมด้วยเหยือกน้ำอันโอชะรส ท่านจึงได้กล่าวกับนางว่า

“บัดนี้ เธอได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระต่อเบื้องพระพักตร์แห่งอัลลอฮ์ (ช.บ.)แล้ว ”

ข้าพเจ้าได้กล่าวขึ้นว่า

“นางแสดงความคารวะท่านด้วยน้ำอัน โอชะรสเหยือกหนึ่งไม่ถึงกับทำให้นางเดือดร้อนแต่ประการใด ทำไมท่านจึงปล่อยนางให้เป็นอิสระด้วย?”

ท่านกล่าวว่า

“อย่างนี้แหละที่อัลลอฮ์(ช.บ.)ทรงสอนเรา อัลลอฮ์(ช.บ.)ตรัสว่า

“และเมื่อพวกท่านได้รับการแสดงการระอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนั้นจงได้การระตอบด้วยการกระทำที่ดีกว่านั้นหรือให้ตอบแทน ”

(อัน-นิซาฮ์: ๘๖)

และการกระทำที่ดีกว่านั้น คือ การปลดปล่อยนางให้เป็นอิสระ” (๑)

(1) กัษฟูล-หม่อมมะฮฺ หน้า ๑๘๔, อัล-ฟุศลุล-มุฮัมมะฮฺ หน้า ๑๕๕

วิถีชีวิตที่ ๒.

ครั้งหนึ่งคนรับใช้ของท่าน(อฺ)กระทำผิดอย่างหนึ่งซึ่งมีโทษที่ท่าน(อฺ)
จำเป็นต้องสั่งให้เขียน แต่เขาร้องว่า

“โอ้นายข้า อัลลอฮฺ(ซ.บ.) ตรัสว่า :

“.....และบรรดาผู้ที่ข่มความโกรธไว้ได้.....”

(อาลิอิมรอน: ๑๓๔)

ท่าน(อฺ)กล่าวว่า

“จงปล่อยเขา ”

คนรับใช้พูดต่อไปอีกว่า

“พระองค์ตรัสว่า

“.....และบรรดาผู้ให้การอภัยต่อปวงมนุษย์.....”

(อาลิอิมรอน: ๑๓๔)

ท่าน(อฺ)กล่าวว่า

“บัดนี้ฉันให้อภัยแก่เจ้าแล้ว ”

คนรับใช้พูดอีกว่า

“โอรานายของข้าพระองค์ตรัสว่า

“แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักบรรดาผู้ประพฤติการดี”

(อาลิอิมรอน: 148)

ท่าน(อ)กล่าวว่า

“บัดนี้ เจ้าเป็นอิสระแล้วต่อหน้าพระพักตร์ของอัลลอฮฺ และสำหรับเจ้า
จะได้รับเพิ่มอีกเท่าหนึ่งจากที่ข้าเคยให้แก่เจ้า ” (๒)

(2) กัซฟูล-หมิมมะฮฺ หน้า ๑๘๔, อัล-ฟุศลุล-มุฮิมมะฮฺ หน้า ๑๕๕

วิธีชีวิตที่ ๓.

เมื่อครั้งที่มูอาวียะฮฺได้เดินทางเข้ามายังเมืองมักกะฮฺ เขาได้จัดส่ง
ทรัพย์สินเป็นจำนวนมากให้แก่ท่านอิมามสุเซน(อ)มีทั้งเสื้อผ้า อาหารอย่าง
ครบครันท่านได้ส่งของทั้งหมดนั้นกลับคืนไปโดยที่ไม่ยอมรับอะไรเลย
นี่คือการแสดงออกให้เห็นถึงความเป็นคนประเสริฐเป็นคนรักษาเกียรติ
และมีคุณค่าอันสูงส่งและเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของผู้มีจริยธรรมอันดี
เลิศ และเป็นคน มีไหวพริบที่ดียิ่ง (๓)

(3) นัฟซุล-มะฮฺมูม หน้า ๑๒, มะญลิสสุลูล เล่ม ๒ หน้า ๒๘,
อัล-ฟุศลุล-มุฮิมมะฮฺ หน้า ๑๕๕

วิถีชีวิตที่ ๔.

บุตรชายคนหนึ่งของท่าน(อ)ได้เสียชีวิตลง ท่าน(อ)ตัดสินใจไม่ยอมดูเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนมีคนตำหนิต่าน(อ)ในเรื่องนี้ แต่ท่าน(อ)กล่าวว่า

“แท้จริงพวกเราอะฮ์ลุลบัยตุ เมื่อเราขออะไรจากอัลลอฮ์(ช.บ.) พระองค์ก็จะทรงประทานให้แก่เรา ฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงประสงค์สิ่งที่เราไม่ต้องการในสิ่งที่เรารัก เราก็อพอใจ” (๔)

(4) อัซฮาฟูร-รอฮิมีน ภาคผนวกหนังสือ นูรุล-อับศอร หน้า ๑๘๓

วิถีชีวิตที่ ๕.

ท่านมัซอะดะฮ์ ได้กล่าวว่า :

ครั้งหนึ่งท่านอิมามสุเซน(อ) เดินผ่านคนยากจนเชิญใจกลุ่มหนึ่งปรากฏว่าท่านทอดตัวลงปูผ้าคลุมให้พวกเขา พวกเขานำขนมปังออกมาแบ่งปันให้แก่ท่านโดยกล่าวว่า

“เชิญรับเถิด ท่านผู้เป็นบุตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์”

ท่าน(อ)ลดตัวลงนั่ง แล้วร่วมรับประทานอาหารกับพวกเขา แล้วกล่าวว่า

“แท้จริงพระองค์ไม่ทรงรักบรรดาผู้หยิ่งผยอง”

(อัน-นะฮ์ลุ: ๒๓)

ต่อจากนั้นท่าน(อ)ก็กล่าวอีกว่า

“บัดนี้ฉันรับคำเชื่อเชิญของพวกท่านแล้ว ฉะนั้นพวกท่านจงตอบ
รับคำเชิญของฉันบ้าง ”

พวกเขากล่าวว่า

“ตกลง โอ้บุตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ”

พวกเขาก็ได้ลุกขึ้นเดินไปกับท่าน(อ) เมื่อไปถึงยังบ้านแล้ว ท่านก็ได้
กล่าวกับคนรับใช้ว่า

“จงนำสิ่งของที่พวกเจ้าเก็บสะสมไว้ออกมาซิ ” (๕)

วิถีชีวิตที่ ๖.

ในวันอาชูรอห์ ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้สั่งให้พรรคพวกของท่านจุดไฟใน
บริเวณคูกันด้านหลังกระโจมที่ปัก เพื่อให้สถานที่ที่รบมีอยู่เพียวด้านเดียวและ
ให้กระโจมที่ปักปลอดภัยจากการถูกรุกเข้าจู่โจมชาวเมืองกุฟะฮ์ที่อยู่ตาม
บ้านเรือนต่างก็ได้แลเห็นกองไฟที่ติดอยู่ในหลุม ดังนั้นชิมฺร จึงได้ร้อง
ตะโกนขึ้นว่า

“โอ้สุเซน เจ้าเร่งจุดไฟเผาตัวเองก่อนจะถึงวันกิยามะฮ์หรือ?”

ท่านอิมามสุเซน(อ)ถามว่า

“นั่นเป็นใคร ? ดูเหมือนจะใช้ชิมฺร บุตรของชีญาซัน ”

มีคนบอกว่า

“ใช่แล้ว ”

ท่านอิมาม(อ)จึงกล่าวว่า

“โอบุตรของคนเลี้ยงแกะเอ๋ย เจ้านั้นแหละจะมีสิทธิลงนรก ก่อนเข้า”

ชายคนหนึ่งมีชื่อว่า มุสลิม บินอาชะญะฮ์ ต้องการจะยิงธนูใส่ไปยังฆิร แต่ท่านอิมาม(อ)กลับทัดเขาไว้ พลังกล่าวว่า

“ฉันไม่อยากจะเริ่มก่อสงครามก่อนพวกเขา ” (๖)

วิถีชีวิตที่ ๗.

มีคนพรอยแผลเป็นบนหลังของท่านอิมามสุเซน(อ)ในวัน
โศกนาฏกรรม ท่านอิมามซัยนุลอาบีดีน(อ)ถูกถามถึงรอยแผลนี้
ท่าน(อ)ตอบว่า

“นี่คือรอยแผลอันเกิดจากการที่ท่านแบกแบ้งสาธิตใส่กระสอบเพื่อ
นำไปแจกจ่ายตามบ้านเรือนของหญิงหม้าย ลูกกำพร้า และคนยากจนเสียใจ”
(7)

(5) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๔๓

(6) มัคดัลสุเซน ของมุกีอรรีอม หน้า ๒๕๓

(7) อะอฺฮานุช-ชีอะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๓๒

การบำเพ็ญคุณธรรมและความเพื่อแผ่ของท่านอิมามที่ ๓

ความเอื้อเฟื้อเพื่อแผ่ของท่านอิมามสุเซน(อ) ประมุขของบรรดาอะฮ์ลุนั้น นับเป็นเรื่องที่บรรดานักประวัติศาสตร์และนักรายงานฮาดิษและ บรรณานุกรม ต่างๆได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้นเมื่อมีการกล่าวถึง ท่านอิมามสุเซน(อ)ก็จะมีการนำเอาคุณงามความดี ความเอื้อเฟื้อเพื่อแผ่ ความสุภาพอ่อนโยนของท่าน(อ)มารายงานกันอย่างมากมายซึ่งในเรื่อง เหล่านี้มีใช่เป็นเรื่องแปลก

เพราะท่าน(อ)คือบุตรของท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ)ผู้ซึ่งถ้าหากว่ามีบ้านอยู่ สองหลัง หลังหนึ่งทำด้วยทองคำ อีกหลังหนึ่งทำด้วยอิฐธรรมดา แน่نون ท่าน(อ)จะต้องบริจาคบ้านหลังที่ทำด้วยทองคำก่อนเป็นอันดับแรก (๑)

ในบทนี้ จะเสนอเรื่องราวบางประการที่เกี่ยวกับคุณงามความดีและความ เพื่อแผ่ของท่านอิมามสุเซน(อ)

-๑-

ท่านอะบูอับดุลเราะฮ์มาน อัลดุลลอฮ์ บินสะบีบ อัซ-ซิลมี ได้สอนซูเราะฮ์ ฟาติฮะฮ์ให้แก่ บุตรชายคนหนึ่งของท่านอิมามสุเซน(อ) ครั้นเมื่อเขาได้ กลับไปอ่านให้ผู้เป็นบิดาฟัง ท่าน(อ)ก็ได้มอบเงินจำนวน ๑, ๐๐๐ ดินาร ให้แก่ท่านอับดุลเราะฮ์มาน อีกทั้งยังไม่อบเพชร์นิลจินดาและเครื่องใช้ อีกมากมายจนกระทั่งมีคนพูดกันถึงเรื่องนี้ว่าท่าน(อ)ให้การตอบแทนมากไป ท่าน(อ)กล่าวว่า

“ไหนเลยจะทัดเทียมกับที่เขามอบให้ (หมายถึงการสอน)”

-๒-

มีชาวอาหรับคนหนึ่งมาหาท่านอิมามสุเซน(อ)แล้วกล่าวว่า

“โอบูตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ฉันเองมีหนี้สินอยู่จำนวนหนึ่งและ
สุดความสามารถที่จะชดใช้คืนได้ ฉันจึงบอกกับตัวเองว่าจำเป็นจะต้องถาม
หาคนที่เผื่อแผ่ที่สุด แต่ก็ไม่เห็นใครจะเอื้อเฟื้อได้มากกว่าผู้เป็นบุตรของศา
สนทูตแห่งอัลลอฮ์”

(1) เป็นคำพูดประโยคหนึ่งของมุอาวิยะฮ์ ในเรื่องของท่านอิมามอะลี (อ)
ดังที่มีการนำมาอ้างไปแล้วในหนังสือชุดที่หนึ่ง

ท่านอิมามสุเซน(อ)กล่าวว่า

“โอฟีรื่องอาหรับเอ๋ย ฉันจะตั้งคำถามถามท่านสามประการ ถ้าหาก
ท่านตอบได้หนึ่งข้อ ฉันจะมอบเงินให้ท่านสองในสาม และถ้าหากท่านตอบ
ได้หมดทุกข้อ ฉันก็จะมอบให้ท่านตามจำนวนเงินทั้งหมด”

ชาวอาหรับกล่าวว่า

“โอบูตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ คนอย่างท่านหรือจะตั้งคำถามคน
อย่างข้าพเจ้า ตัวท่านเองเป็นถึงคนที่เยี่ยมยอดด้วยวิชาความรู้?”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“ใช่แล้ว แต่ฉันเองเคยได้ยืมท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ตาของฉันกล่าว
ว่า การทำความดีนั้นขึ้นอยู่กับปริมาณของการมีความรู้”

ชาวอาหรับคนนั้นกล่าวว่า

“ถ้าเช่นนั้น ขอให้ท่านถามฉันมาเถิด ถ้าฉันตอบถูกก็ดีไปแต่ถ้าตอบไม่ได้ ก็จะได้เรียนรู้จากท่านอีก ไม่มีพดด้งใดๆ นอกจากโดยการอนุมัติของอัลลอฮ์”

ท่านอิมาม(อ) : “งานอะไรที่ถือว่าประเสริฐที่สุด?”

ชาวอาหรับ : “ความศรัทธาที่มีต่ออัลลอฮ์”

ท่านอิมาม(อ) : “อะไรคือสิ่งที่ทำให้ปลอดภ้ยจากความเสียหาย?”

ชาวอาหรับ : “การมีความซื่อมั่นต่ออัลลอฮ์”

ท่านอิมาม(อ) : “อะไรคือเครื่องประดับของผู้ชาย?”

ชาวอาหรับ : “ความรู้อันควบคู่ด้วยความสุขุม”

ท่านอิมาม(อ) : “ถ้าหากฉันจะว่าเธอตอบผิด?”

ชาวอาหรับ : “ทรัพย์สินอันควบคู่ด้วยความเพื่อแผ่”

ท่านอิมาม(อ) : “ถ้าฉันจะว่าเธอตอบผิด?”

ชาวอาหรับ : “ความจนอันควบคู่กับความอดทน”

ท่านอิมาม(อ) : “ถ้าหากฉันจะว่าเธอตอบผิด?”

ชาวอาหรับ : “สายฟ้าแลบฟาดลงมาจากฟากฟ้า แล้วแผดเผาทำลายมัน เพราะมันควรจะได้รับเช่นนั้น ”

ท่านอิมามสุเซน(อ)ถึงกับปล่อยเสียงหัวเราะออกมา พร้อมกับมอบเงินจำนวน ๑,๐๐๐ ดินาร ให้เขาไป อีกทั้งยังได้มอบแหวนของท่าน(อ)ซึ่งมีราคาสองร้อยดิรฮัมแก่เขาไปด้วย แล้วกล่าวว่า

“โอ้ชาวอาหรับเอ๋ย จงมอบทองเหล่านี้ให้แก่เจ้าหน้าที่ของท่านเถิด ส่วนแหวนนั้น ให้เป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวของท่าน ”

ชาวอาหรับได้รับเอาสิ่งของเหล่านั้น แล้วกล่าวว่า

“อัลลอฮฺทรงมอบรู้ว่าจะประทานศาสน์ของพระองค์ไว้ ณ ที่ใด ”

(๒)

-๓-

ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้เข้าพบท่านอุซามะฮฺ บินซัยคุ ในขณะที่เขากำลังป่วยอยู่ เขากล่าวรำพึงด้วยความกลุ้มใจ

ท่านอิมาม(อ)ถามว่า

“โอ้พี่ชายเอ๋ย ท่านกลุ้มใจด้วยเรื่องอันใด?”

ท่านอุซามะฮฺตอบว่า

“ฉันมีหนี้สินจำนวน ๖๐,๐๐๐ ดิรฮัม ”

(2) อะฮฺยฺฮฺ-ซุฮฺรุล-เลอ ๑ หน้า ๑๒๕

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“ขอให้มันเป็นหน้าที่ของตนเอง ”

ท่านอุซามะฮฺกล่าวว่า

“ฉันกลัวว่าฉันจะต้องตายในคราวนี้ ”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“ท่านจะต้องไม่ตายจนกว่าฉันจะปลดเปลื้องหนี้สินให้แก่ท่าน ”

ปรากฏว่าท่านอิมามสุเซน(อ)ได้ช่วยปลดเปลื้องหนี้สินให้แก่เขาก่อนเขา
ตาย(๓)

(3) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๔๓

-๔-

มีชาวอันศอรคนหนึ่งเดินทางมาหาท่านอิมามสุเซน(อ)เพื่อขอให้
ช่วยเหลือบางอย่าง ท่าน(อ) กล่าวว่า

“โอ้พี่น้องชาวอันศอร ท่านจงรักษาหน้าตาของท่านไว้จากการพูดถึง
เรื่องที่ท่านเคืองร้อน

แต่จงเขียนเรื่องของท่านลงบนแผ่นกระดาษ แน่แน่นอนเมื่อฉันอ่านแล้ว จะ
เข้าใจในความจำเป็นของท่าน อินชาอัลลอฮฺ ”

แล้วชายคนนั้นก็เขียนลงไปว่า

“แท้จริงฉันเป็นหนี้ชายคนหนึ่งอยู่ จำนวน ๕๐๐ ดินาร บัดนี้ฉันมีความผิดเคืองมาก ขอท่านได้โปรดเจรจาให้เขาผ่อนผันแก้ฉันด้วยเถิด ”

เมื่อท่านอิมาม(อ.)ได้อ่านเช่นนั้น ท่านก็ได้เข้าไปในบ้าน พร้อมกับนำถุงเงินออกมาโดยมีเงินอยู่ในนั้นจำนวน ๑,๐๐๐ ดินาร

ท่าน(อ.)กล่าวว่า

“สำหรับ ๕๐๐ ดินารนี้ให้ท่านนำไปชำระหนี้สิน ส่วนอีก ๕๐๐ ดินารนั้น ให้ท่านนำไปใช้ในธุระของท่าน แต่ความจำเป็นของท่านยังไม่หมดเลยทีเดียว นอกจากจะต้องจ่ายในสามกรณี

-๑- จ่ายไปยังคนมีศาสนาซึ่งสำหรับคนมีศาสนานั้น เขาจะได้รับการศาสนาของตนไว้

-2- จ่ายไปยังคนที่มีเกียรติซึ่งสำหรับคนที่มีเกียรตินั้นจะมีความสบายเพราะความมีเกียรติของเขา

-๓- จ่ายไปยังคนที่มีความคิด เพราะเขาจะรู้ว่าท่านนั้นยังมิได้มั่งคั่งจนถึงกับขาดเสียสละให้แก่เขาในสภาพที่ท่านเองก็มีความจำเป็นอยู่ กล่าวคือเขาจะรักษาหน้าของท่านไว้โดยเขาจะตอบแทนกลับคืนให้แก่ท่าน ” (๔)

-๕-

ชาวอาหรับคนหนึ่งเข้ามายังเมืองมะดีนะฮ์ เขาถามหาคนใจบุญที่สุดมีคนแนะนำว่าควรไปหาท่านอิมามสุเซน(อ)เขาได้เข้ามา พบว่าท่านอิมาม(อ)กำลังนั่งมาชอยู่ เขาจึงยืนอยู่ที่ประตู และกล่าวบทกวีที่ประพันธ์ขึ้นว่า

“ไม่เคยเว้นสักวันจะต้องมีคนมุ่งหวังมายังท่าน

ท่านเป็นคนประเสริฐ

ท่านเป็นที่พึงพิง

บิดาของท่านเป็นนักต่อสู้ผู้เชี่ยวชาญทางศาสนา

หากไม่มีบรรพบุรุษของท่านแล้วไซ้ร้ พวกเราต้องได้รับนรกยะฮิมเป็นที่พำนักอย่างแน่นอนแท้”

(4) ตะฮ์ฟฟุล-อุกูล หน้า ๑๗๘

เมื่อท่านอิมาม(อ)ให้สลามแล้ว ท่าน(อ)พูดกับคนรับใช้ว่า

“โอ้กัมบัร มีเงินตระกูลฮิญาซเหลืออยู่บ้างไหม?”

คนรับใช้ตอบว่า

“มี ๔,๐๐๐ ดินาร ”

ท่าน(อ)กล่าวว่า

“จงนำมันไปมอบให้แก่เขา เพราะเขามีสิทธิที่จะใช้เงินนี้มากกว่าเรา”

จากนั้นท่าน(อ)ก็มอบให้ไปอีก ๑,๐๐๐ ดินาร ท่าน (อ) ได้นำเงินทั้งหมดยื่นลอดออกไปให้ชาวอาหรับคนนั้นทางช่องประตู เพราะท่าน (อ) ละอายชาวอาหรับคนนั้น พลังท่านก็กล่าวตอบเป็นกวีเช่นกันว่า

“โปรดรับมันไปเถิด สำหรับฉันต้องขออภัยท่านด้วย แต่จงรู้ไว้ว่าฉันมีความสงสารท่านยิ่งนักและโปรดรับค่าใช้จ่ายเล็กๆ น้อยๆ นี้ไปจากฉัน ”

ชาวอาหรับคนนั้นรับเงินดังกล่าวไปแล้วร้องไห้

ท่านอิมามสุเซน(อ)ถามว่า

“สิ่งที่มอบให้แก่ท่านไปนั้น ยังน้อยเกินไปหรือไม่ ?

เขากล่าวว่า

“มิได้ แต่ทว่าก่อนดินจะกัดกินความเผื่อแผ่ของท่านได้อย่างไร?” (๕)

(5) บิฮารุล-อันนาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๔๔

ท่านอิมามอะลี(อ) ได้บันทึกไว้เช่นกันในหนังสือตารีคของท่าน เล่ม ๔
หน้า ๓๒๔

คำเทศนาของอิมามอะบาอับดิลลาฮฺ(อ)

คำเทศนาของท่านอะบาอับดิลลาฮฺ(อิมามสุเซน)(อ)นั้น ถ้าหากว่า กิซ บิน
ซาอิดะฮฺได้ฟังแน่นอนเขาจะต้องตกตะลึงและระทมใจ และถ้าหากว่าบรรดา
ชาวกุเรชผู้ปราดเปรื่องได้ฟัง ก็จะต้องถึงกับทรุดตัวลงกราบ
ขออภัยได้โดยคำเทศนาของท่าน(อ)อยู่ในฐานะที่เกินคำพรรณนา เหนือ
ยิ่งกว่าคำเทศนาใดๆ แต่ทว่า ท่าน(อ)คือบุตรของอิมามอะบิฏอลิบและเมื่อได้
พิจารณาคุณงามความดีของอุมร์ บินซะอัดที่ว่า

“ความพ่ายแพ้จะได้แก่พวกท่าน พวกท่านจะว่ากล่าวเขาได้อย่างไรใน
เมื่อเขาเป็นบุตรของบิดาของเขา ขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์
ถึงแม้ว่าเขาจะยืนพูดต่อหน้าพวกท่านอย่างนี้ อีกสักวันหนึ่ง เขาก็จะไม่จน
มุมและจะไม่พ่ายแพ้” (๑)

เป็นที่รู้กันว่า คำเทศนาของท่านอิมามสุเซน(อ)ในวันนั้น ท่านอิมาม(อ)ได้ใช้คำเทศนาของท่าน(อ)สร้างความสั่นคลอนให้กับกำลังทหารของชาว กุเฟฮฺ จนถึงกับได้แปรพักตร์เข้ามา

สนับสนุนท่าน(อ)เป็นจำนวนมาก เช่น สุรบิณ ยะซิด อรฺ-รียฮานีและบรรดาชาวอันศอร เช่น ชะอัด บินฮาริษ และอะบิฮะดุฟ พี่ชายของเขา อีกทั้งอะบิฮุซัยอ์ อัล-กินดี ฮัรบุ บินอุมะรุลกิซ อัลกินดี บะกัร บินฮัย บินดัยมิลลาฮฺ และอื่นๆ ส่วนชะบัย บินรุบอีย หัวหน้าทหารคนหนึ่งนั้น เมื่อได้ฟังก็ถึงกับบริภาษสาปแช่งอิบรุมัรญานะฮฺอย่างรุนแรง

ด้วยสาเหตุนี้ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้อิบนุ ชะอัด ต้องรีบเร่งทำการรบด้วยเกรงว่าท่านอิมามสุเซน(อ)จะเปลี่ยนความคิดของบรรดาทหารด้วยคำเทศนาของท่าน(อ) เรื่องเหล่านี้ มิใช่เป็นสิ่งที่มากมายอันใดสำหรับท่านอิมามสุเซน(อ)ประมุขของบรรดชะฮีด เพราะในความเชื่อของเรานั้น ถือว่าในฐานะของอิมามนั้นจะต้องเป็นศูนย์รวมของคนทั้งหลายสำหรับคุณงามความดี เกียรติยศและวิชาความรู้

เราจะขอกลับมากล่าวถึงคำเทศนาทั้งสองครั้งของท่านอิมามสุเซน(อ)ในวันอาชูรอ ดังนี้

(1) อะอฺยานุช-ชีอะฮฺ เล่ม ๑ หน้า ๒๕๖

คำเทศนาบทที่ ๑

ณ วันอาชูรอ

หลังจากที่อิบนุอะอัศฮ์ฮารของตนาเข้ามาเพื่อเตรียมรบ ท่านอิมามสุเซน(อ)ก็เรียกให้คนนำพาหนะของท่านมา เมื่อท่าน(อ)ขึ้นไปนั่งแล้วก็ได้เปล่งเสียงอันดังกังวานออกไปจนคนทั้งหลายได้ยินกันทั่วว่า

“ประชาชนทั้งหลาย ขอให้รับฟังคำพูดของฉันและไม่ต้องเร่งรีบจนกว่าฉันจะได้สั่งสอนพวกท่านตามสิทธิที่พวกท่านพึงมีต่อฉัน และจนกระทั่งว่าฉันจะได้ขอร้องพวกท่านเกี่ยวกับการมาของฉันในคราวนี้ และฉันขอร้องต่อพวกท่าน ซึ่งถ้าหากพวกท่านยอมรับการขอร้องของฉัน และเชื่อคำพูดของฉันและได้มอบครึ่งหนึ่งจากตัวของพวกท่านให้แก่ฉัน ด้วยเหตุนี้แหละพวกท่านจะอยู่ด้วยความสุขและจะไม่มีหนทางใดๆ สำหรับพวกท่านที่จะกระทำต่อฉัน และถ้าหากว่าพวกท่านไม่ยอมรับการขอร้องจากฉัน และไม่ยอมมอบให้แก่ฉันครึ่งหนึ่งจากตัวของพวกท่าน ดังนั้นก็จงรวบรวมกันดำเนินภารกิจของพวกท่านอีกทั้งสมัครพรรคพวกของพวกท่านเถิด.... แท้จริงผู้คุ้มครองฉันคืออัลลอฮ์ ผู้ซึ่งประทานคัมภีร์ลงมา และพระองค์คือผู้คุ้มครองบรรดาผู้มีคุณธรรม ”

ขณะนั้น เมื่อบรรดาสตรีได้ฟังมาถึงตอนนี้ ต่างก็พากันร้องไห้ร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง ท่าน(อ) จึงบอกให้อับบาซ น้องชายของท่านและอะลีอีกบุตรชายท่าน (อ) ไปห้ามพวกนางโดยบอกคนทั้งสองว่า

“ทำให้พวกนางสงบเสียงลง เพราะฉันรู้ดีว่า พวกนางจะร้องไห้กันมากขึ้น”

เมื่อพวกนางหยุดร้องไห้แล้ว ท่าน(อ)ได้กล่าวสรรเสริญอัลลอฮ์กล่าวต่อละวาดแต่ท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ) แก่มวลมะลาอิกะฮ์และบรรดานบีถึงตอนนี้ ท่าน(อ)ได้กล่าวถ้อยคำชนิดที่ไม่มีใครสามารถนำมาพรรณนาได้และไม่เคยมีนักพูดคนใดกล่าวให้ฟังมาก่อน อันเป็นสำนวนโวหารที่มีความหมายล้ำลึก หลังจากนั้นท่าน(อ)กล่าวว่า

“มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างโลกนี้แล้วบันดาลให้เป็นเรือนพักอันต้องประสบความสูญสลาย มีความเปลี่ยนแปลงจากสภาพการณ์หนึ่งสู่อีกสภาพการณ์หนึ่ง ดังนั้นคนที่ถูกละทิ้งก็คือคนที่หลงกลวงพระองค์ คนชั่วก็จะได้แก่คนที่กระทำผิดต่อพระองค์ ดังนั้นจงอย่าให้โลกนี้หลงกลวงท่านได้ เพราะมันจะทำให้คนคล้อยตามมันได้รับความสิ้นหวัง และคนที่ละโมภก็จะมีแต่ขาดทุน พวกท่านเห็นไหมว่าพวกท่านได้ร่วมมือกันกระทำในกิจการหนึ่ง ที่พวกท่านต้องประพฤติดื้อต่ออัลลอฮ์ในเรื่องนั้น พระองค์จะทรงปฏิเสธความเมตตาของพระองค์ต่อพวกท่านและจะทรงบันดาลซึ่งการล้างแค้นให้มืดต่อพวกท่าน และพวกท่านจะออกห่างจากความเมตตาของพระองค์

พระผู้อภิบาลที่ประเสริฐที่สุดคือพระผู้อภิบาลของเรา ส่วนบ่าวที่เลว
ทรามที่สุดได้แก่พวกท่าน พวกท่านให้ปฎิญาณว่าจะมีความรักดี พวกท่าน
ศรัทธาต่อศาสนทูตมุฮัมมัด

ต่อจากนั้นพวกท่านก็พาลเหยียบย่ำเชื้อสายและคนในตระกูลของเขา
พวกท่านต้องการเขม่น่าพวกเขา แน่นอนมารร้ายชัยฏอนมันได้สิงสู่พวก
ท่านเสียแล้ว พวกท่านจึงลืมนึกถึงอัลลอฮ์ ผู้ทรงยิ่งใหญ่

ดังนั้นความวิบัติจึงประสบกับพวกท่าน เพราะสิ่งที่พวกท่านต้องการ
แท้จริงเราเป็นของอัลลอฮ์ และเราต้องคืนกลับยังพระองค์ แน่นอนพวกเขา
เหล่านั้นเป็นหมูชนที่ปฏิเสธหลังจากที่เคยมีความศรัทธา ดังนั้นความ
ห่างไกลอย่างเหลือหลายย่อมเป็นของบรรดาผู้อธรรม

ประชาชนทั้งหลาย พวกท่านจงลองลำดับญาติซิ นั่นคือใคร? แล้วลองหัน
กลับไปพิจารณาดูว่า พวกท่านได้รับการอนุมัติให้เขม่น่าฉันกระนั้นหรือ?
ฉันเองมิใช่หรือที่เป็นบุตรชายของลูกสาวนบีของพวกท่าน เป็นบุตรชายของ
ทายาทของเขาซึ่งเป็นคนแรกที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเชื่อมั่นต่อศาสนทูตของ
พระองค์ในสิ่งที่ได้นำมาจากพระผู้อภิบาลของเขา? หรือว่าฮัมซะฮฺประมุข
ของบรรดาอะฮ์ลุนั้น มิใช่ลูกบิดาของฉัน? หรือว่าญะฮ์ษะ ฎ็อยยาร์มิใช่ลูก
ของฉัน? หรือว่าคำพูดของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ยังมิได้ถูกเผยแพร่มาถึง
พวกท่านที่ท่าน(ศ)พูดเกี่ยวกับฉันและพี่ชายของฉันว่า สองคนนี่คือประมุข
ของชายหนุ่มชาวสวรรค์? ถ้าพวกท่านเชื่อฉันตามที่ฉันกล่าว นั่นแหละคือ
ความชอบธรรม ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ฉันไม่เคยพูดโกหก นับแต่ฉันได้รู้
ว่าอัลลอฮ์ (ช.บ.) จะทรงลงโทษคนที่โกหก และถ้าหากว่าพวกท่านไม่เชื่อฉัน
พวกท่าน ก็สามารถไต่ถามคนในกลุ่มพวกท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้

จงถามญาบิรบินอับดุลลอฮ์ อันศอรี, อะบูชะฮีด อัล-กุศรี, ชะฮ์ลุ บินชะฮัด อัช-ชาอิดี, ซัยดุบิน อีร์กอม และอะนัษ บินมาลิกดูเถิด พวกเขาจะบอกพวกท่านได้เลยว่าพวกเขาเคยได้ยินคำพูดเหล่านี้มาจากท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ที่พูดเกี่ยวกับฉันและพี่ชายของฉัน เรื่องนี้ยังไม่พอที่จะให้พวกท่านหยุดยั้งการหลังเลิอกของฉันอีกดอกหรือ?”

ซิมร ได้กล่าวว่า

“เขาคือผู้รักดีต่ออัลลอฮ์เพียงผิวเผินเท่านั้น ถึงแม้เขาจะรู้ในสิ่งที่ท่านพูดก็ตาม”

สะบิบ บินมะซอฮิร ได้กล่าวกับเขาว่า

“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ แท้จริงฉันลงความเห็นว่าเขาเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์อย่างผิวเผินเป็นเจ็ดสิบเท่า และฉันขอยืนยันว่าเจ้าเองก็เชื่อตามที่รู้ในสิ่งที่เขากล่าว แต่อัลลอฮ์ทรงประทับตราไว้บนหัวใจของเจ้าเสียแล้ว”

ต่อจากนั้นท่านอิมามสุเซน(อ) ยังได้กล่าวกับพวกเขาอีกว่า

“ถ้าหากพวกท่านสงสัยเกี่ยวกับคำพูดเหล่านี้อยู่อีก จะขอถามว่าพวกท่านยังสงสัยด้วยหรือไม่ว่าฉันนี้เป็นบุตรชายของลูกสาวท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ศาสดาของพวกท่าน? ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ว่าทั้งโลกฝ่ายตะวันออกและฝ่ายตะวันตกนั้น หากไม่มีบุตรชายของลูกสาวนบีคนใดอีกแล้วนอกจากฉันเท่านั้นเองที่อยู่ในหมู่พวกท่าน และไม่มีในหมู่มชนพวกอื่น ความวิบัติจะได้แก่พวกท่านหรือว่าพวกท่านต้องการจะเข่นฆ่าฉัน ด้วยเหตุที่ว่าฉันได้เคยฆ่าใครสักคนในหมู่พวกท่าน ? หรือด้วยเหตุที่ฉันได้ทำลายทรัพย์สินของพวกท่านให้ได้รับความเสียหาย ? หรือด้วยเหตุที่ทำให้ใครสักคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บ ?....”

พวกเขาถึงกับนิ่งเงียบ ไม่พูดอะไรตอบท่าน(อ)เลย

ท่านอิมาม(อ)จึงร้องถามอีกว่า

“โอ้ ชิบัย บินร็อบอีย โอ้อิณูร บินอับดูร์ บินอัสฮัษ โอ้ซัยคุ บินฮาริษ พวกท่านไซ้ไหม ที่เขียนจดหมายเชิญให้ฉันมา บัดนี้ผลลัพธ์ปรากฏออกมาแล้ว อันที่จริงพวกท่านให้การต้อนรับด้วยกำลังทหารของพวกท่านไซ้ไหม?”

พวกเขากล่าวว่า

“เราไม่ได้ทำเช่นนั้นเลย”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“มหาวริสุทธีเป็นของอัลลอฮ์ หามิได้ แท้จริงขอสาบานต่ออัลลอฮ์ว่า พวกท่านได้ทำเช่นนั้นไปแล้ว”

หลังจากนั้นท่าน(อ) ได้กล่าวว่า

“โอ้ประชาชนทั้งหลาย ถ้าหากพวกท่านรังเกียจฉัน ก็จงได้ปล่อยฉันไปให้พ้นจากพวกท่านเพื่อไปสู่ดินแดนที่ยังความปลอดภัย”

ก็อยซุ บินอัสฮัษกล่าวขึ้นว่า

“ท่านจะยังไม่ยอมรับอำนาจการปกครองของบุตรแห่งลุงของท่าน (ยะซิด)อีกหรือทุกๆ ที่เขาเหล่านั้นจะไม่ปฏิบัติต่อท่านด้วยวิธีอื่นใด นอกจากที่ท่านพอใจ และจะไม่มี ความชิงชังใดๆ จากพวกเขาสำหรับท่าน”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวต่อไปว่า

“ท่านเป็นพี่น้องกับพี่น้องของท่าน หรือว่าท่านต้องการจะให้พวกบะนี
ฮาซิมเรียกร้องอะไรจากท่านที่มากกว่าเลือดเนื้อของมุสลิม บินอะกีลหา
มิได้ ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ฉันจะไม่ยอมยื่นมือมอบให้พวกเขา
อย่างผู้ต่ำต้อย และจะไม่วิ่งหนีเหมือนอย่างการวิ่งหนีของข้าพาส

ไอ้ปวงบ่าวแห่งอัลลอฮฺ แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระผู้อภิบาลของ
พวกท่านและของฉันว่าให้พ้นจากพวกหญิงผยองทั้งปวงที่ไม่ศรัทธาต่อวัน
ตัดสินตอบแทน”

หลังจากนั้นท่านอิมามสุเซน(อ)ก็ขับพาหนะหวนกลับเข้าที่ แล้วอุกบะฮ์
บินชมอาน ก็นำมันไปผูกไว้(๒)

(๒) เขามูล-ฮูเซน หน้า ๒๑

[illegible]

คำเทศนาบทที่ ๒

ณ วันอาซุร่อฮ์

หลังจากท่านบะร็ร บินค่อฎีร์ ฮัมดานี และท่านซุฮัยร์ บินก๊อยน์ได้กล่าว
คุฏบะฮ์จบแล้ว

ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้ออกไปหาพวกเขาด้วยท่าเยี่ยงอย่างตามแบบของศา
สนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ท่าน(อ) จับคัมภีร์ออกมาวางไว้บนศิรยะแล้วยืนขึ้นต่อ
หน้าพวกทหารเหล่านั้น พลางกล่าวว่า

“โอ้พวกทหารทั้งหลาย แท้จริงระหว่างฉันกับพวกท่าน ยังมีพระ
คัมภีร์ของอัลลอฮ์และแบบอย่างของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ตาของฉัน....”

หลังจากนั้นท่าน(อ)ได้กล่าวว่า

“ขอเรียนต่อเอกองค์อัลลอฮ์ ฉันขอถามว่า พวกท่านรู้จักฉัน
หรือไม่ว่าฉันคือใคร ?”

พวกทหาร : “ท่านคือบุตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์และสายตระกูลของ
ท่าน”

ท่านอิมาม(อ) : “ขอเรียนต่อเอกองค์อัลลอฮ์ ขอถามว่าพวกท่านรู้ใช่
ไหมว่าตาของฉันคือศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์?”

พวกทหาร : “ข้าแต่อัลลอฮ์ ขอตอบว่าใช่แล้ว ”

ท่านอิมาม(อ) : “ขอเรื่องเรียนต่ออัลลอฮฺ ขอดถามว่าพวกท่านรู้ใช่ไหม ว่า
ยาของฉันทือ ค่อดีญะฮฺ บินติ คุวัลลิด?”

พวกทหาร : “ข้าแต่อัลลอฮฺขอตอบว่า ใช่แล้ว ”

ท่านอิมาม(อ) : “ขอเรื่องเรียนต่ออัลลอฮฺ ขอดถามว่าพวกท่านรู้ใช่ไหม ว่า
บิดาของฉันทือ อะลี บินอะบีฏอลิบ?”

พวกทหาร : “ขอเรื่องเรียนต่ออัลลอฮฺ ขอดถามว่าพวกท่านรู้ใช่ไหม ว่า
ประมุขของบรรดาอะฮ์ลุล อัมมะฮฺเป็นลุงบิดาของฉันท?”

พวกทหาร : “ข้าแต่อัลลอฮฺ ขอตอบว่าใช่แล้ว ”

ท่านอิมาม(อ) : “ขอเรื่องเรียนต่ออัลลอฮฺ ขอดถามว่าพวกท่านรู้ใช่ไหม
ว่าญะฮ์ผู้ได้รับตำแหน่งก๊วยฮารผู้ไต่ถามในสวรรค์นั้นเป็นลุงของฉันท?”

พวกทหาร : “ข้าแต่อัลลอฮฺขอตอบว่า ใช่แล้ว ”

ท่านอิมาม(อ) : “ขอเรื่องเรียนต่ออัลลอฮฺ ขอดถามว่าพวกท่านรู้ใช่ไหม ว่า
ดาบที่ข้าพเจ้าพกติดตัวอยู่นี้เป็นดาบของศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ (ศ)?”

พวกทหาร : “ข้าแต่อัลลอฮฺขอตอบว่า ใช่แล้ว?”

ท่านอิมาม(อ) : “ขอร้องเรียนต่ออัลลอฮ์ ขอดถามว่าพวกท่านรู้ใช่ไหม ว่า
ผ้าโพกศีรษะที่ฉันทนสวมใส่อยู่นี้เป็นของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)?”

พวกทหาร : “ข้าแต่อัลลอฮ์ขอตอบว่า ใช่แล้ว ”

ท่านอิมาม(อ) : “ขอร้องเรียนต่ออัลลอฮ์ พวกท่านรู้ไหมว่าอะลีคือ
บุคคลแรกที่เข้ารับอิสลาม และสอนคนทั้งหลายให้มีความรู้ สติปัญญา และ
เขาคือนายของผู้ศรัทธาทั้งชายหญิงทุกคน?”

พวกทหาร : “ข้าแต่อัลลอฮ์ขอตอบว่า ใช่แล้ว ”

ท่านอิมาม(อ) : “ถ้าเช่นนั้น แล้วพวกท่านจะหลังเลื้อยฉันทำไม? ในเมื่อ
บิดาของข้าคือผู้ทำหน้าที่ให้น้ำแก่คนทั้งหลายที่สระอัล-เฮฏฏ คัมกีน เหมือน
ฝูงแกะที่คอยดื่มน้ำจากแหล่งน้ำ ”

พวกทหาร : “บัดนี้เรารับรู้ในเรื่องเหล่านี้แล้ว แต่เราจะไม่ปล่อยท่าน ไป
จนกว่าท่านจะได้ลิ้มรสแห่งความตายแล้วความกระหาย ”

ท่านอิมาม(อ) : “ ความพินาสจะได้แก่พวกท่านทั้งหลาย นึกถึงคราวที่
พวกท่านร้องขอความช่วยเหลือต่อพวกเราบ้างไหม? ครั้งเมื่อเราร้องขอความ
ช่วยเหลือต่อพวกท่าน พวกท่านแข็งกระด้าง พวกท่านฟาดฟันดาบแก่พวก
เราได้อย่างไรในความศรัทธาของพวกท่าน และพวกท่านเผาผลาญเราด้วย
เพลิงอย่างเดียวกับที่เราเคยทำลายศัตรูของพวกเราและศัตรูของพวกท่าน

บัดนี้พวกท่านกลับเข้าข้างศัตรู แทนผู้ปกครองของพวกท่านอย่างไม่มี
ความยุติธรรมเลย จนพวกท่านมิได้พิจารณาอะไรเกี่ยวกับคนพวกนั้นเลย
ดังนั้นทำไมพวกท่าน จะไม่ได้ประสบกับความวิบัติต่างๆ พวกท่านละทิ้ง
พวกเราโดยมีคมดาบมา ข่มขู่ได้สร้างความปั่นป่วน ยุ่งเหยิง แต่พวกท่านเร่ง
รุกไปยังความวิบัตินั้น เสมือนนกที่โฉบไปหาอย่างรวดเร็ว และพวกท่าน
กระโจนไปหามันเหมือนราชสีห์กระโจนเข้าไป หลังจากนั้นพวกท่านก็
ตะปบเข้ากับมัน ความวิบัติจะได้เป็นของพวกท่าน โดยข้าพาสแห่งอุมมะฮฺ
พวกเจ้าสร้างความแตกแยกแก่พลพรรคต่างๆ พวกเจ้าละเมิดพระคัมภีร์
บิดพลิ้วคำสอน ก่อกรรมทำชั่วเป็นสมุนของมารร้ายชัยฏอน เป็นผู้ทำลาย
กฎระเบียบของศาสนา ความวิบัติจะเป็นของพวกท่าน พวกท่านกลับไป
ยึดถือตามพวกเหล่านั้นแล้วทำลายล้างพวกเราใช่ไหม?”

หลังจากนั้น ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้กล่าวอีกว่า

“ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ พวกท่านมิได้อยู่อย่างนี้นานเข้าแค่ไหนดอกมัน
คล้ายกับเพียงการขี้อึงโต เหมือนอย่างงูที่หุ้มนกระทั้งถึงรอบของมัน
เท่านั้น บิดาของฉันได้รับคำสอนมาจากตาของฉันคือท่านศาสนทูต
แห่งอัลลอฮฺ(ศ)ว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ.)ตรัสว่า

“ดังนั้นผู้เจ้าจงร่วมมือกันดำเนินการกิจของสุเจ้าเถิดรวมทั้งสมัคร
พรรคพวกของสุเจ้าด้วย จากนั้นแล้วก็อย่าให้กิจการของสุเจ้าทำให้สุเจ้าทุก
ขระหมก้แล้วกันแล้วก็จงรีบเร่งดำเนินการแก้ไขโดยเร็วอย่าได้รอช้า ”

(ยูनुซ: 71)

แท้จริงฉันขอมอบหมายตนยังอัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลของฉันและพระผู้
อภิบาลของพวกท่านสัตว์ทั้งหลายย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่พระองค์จะทรงถือ
อำนาจครอบครองไว้ แท้จริงพระผู้อภิบาลของฉันอยู่กับหนทางอันเที่ยงตรง ”

หลังจากนั้นท่าน(อ)ได้ยกมือขึ้นสู่ฟากฟ้า พลางกล่าวว่า

“โอ้อัลลอฮฺ โปรดอย่าให้ฝนตกลงมายังพวกเขาสักหยดเลยและจงบันดาลให้พวกเขาถูกปกครองด้วยระบบของคนรับใช้ของชะกิฟ ให้พวกเขาได้ดื่มน้ำที่เพิ่มความกระหาย เพราะพวกเขาปฏิเสธพวกเราและบั่นทอนพวกเรา พระองค์คือพระผู้อภิบาลของเรากับพระองค์เท่านั้นที่เรามอบหมายตนและพระองค์เป็นที่คืนกลับของเรา”

แล้วท่าน(อ)ก็กล่าวอีกว่า

“ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ พระองค์อย่าได้เว้นคนใดจากหมู่พวกเขาให้พ้นจากการถูกล้างแค้นเลยแม้แต่คนเดียว คนไหนทำการฆ่าก็ขอให้ถูกฆ่าคนไหนทำการฟันก็ขอให้ถูกฟัน และอันที่จริงแล้วมันคือการให้ความช่วยเหลือส่งเสริมข้าพระองค์และครอบครัวของข้าฯ รวมทั้งสมาชิกทั้งหลายของข้าฯ”

แล้วท่าน(อ)ได้เรียกอุมร์ บินซะอัด ให้เข้าไปหา เขาอดเอือนไม่ค่อยอยากเข้าไปหา ท่านอิมาม(อ)จึงกล่าวแก่เขาว่า

“โอ้อุมร์ เจ้าใช้ไหมที่อ้างตัวเองว่าจะฆ่าฉัน แล้วเขาจะแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเมืองร้อยและเมื่อญัรญาน ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ เจ้าไม่มีวันได้สมหวังเช่นนั้นหรอก เจ้าจงทำในสิ่งที่ต้องการจะทำ แท้จริงหลังจากสิ้นฉันไปแล้ว เจ้าก็หาความสุขไม่ได้อีกเลยทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ฉันรู้ลึกเหมือนกับว่า ศิระะของเจ้าจะถูกเลียบไว้ที่ปลายหอกของพวกเขาเด็กๆ ที่เมืองกุฬะฮฺพวกเขาจะเอามันเป็นเป้านิ่งสำหรับขว้างปา”

ครั้นแล้ว อิบน์ซะอัดก็สะบัดหน้าหนีจากท่านไปด้วยความโกรธสุดขีด
(๓)

(3) บิฮารุล-อันนาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๕๒

พินัยกรรม : แบบชี้นำการต่อสู้ของอิมามสุเซน(อ)ต่ออำนาจอธรรม

ในบทนี้เราขอเสนอพินัยกรรม คำสั่งเสียต่างๆ ที่ถูกคัดเลือกแล้วของท่านอิมามสุเซน(อ)แสดงให้เห็นว่าบทบาทชีวิตอีกด้านหนึ่งของท่านอิมามสุเซน(อ)นั้นท่าน(อ)ทำหน้าที่ชี้นำ สั่งสอนคนในสังคมอิสลามขณะเดียวกันส่วนหนึ่งของมันก็มีความเกี่ยวพันกับการต่อสู้อันสุดแสนประเสริฐ

เป้าหมายของท่าน(อ)มีความสูงส่งในแง่ของการต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวกับอำนาจที่อธรรม ดังที่เราจะกล่าวถึงต่อไปนี้

พินัยกรรม

ฉบับที่ ๔

คำสั่งเสียของท่านอิมามสุเซน(อ)ที่มีต่อท่านหญิงอากีละฮ์(ซัยนบ)น้องสาวของท่าน(อ)ซึ่งท่าน(อ)ได้ให้ไว้ในคืนอาชูรอฮ์

“โอ้น้องรัก เธอจงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์ และจงเศร้าเสียใจด้วยความเศร้าเสียใจเพื่ออัลลอฮ์ เธอจงรู้ไว้ว่าในโลกนี้มนุษย์ทุกคนจะต้องตายและผู้ที่อยู่บนชั้นฟ้าก็จะไม่ยืนยงคงอยู่ ทุกสิ่งจะต้องดับสลายนอกจากพระองค์เท่านั้น ซึ่งได้ทรงสร้างสรรค์สรรพสิ่งมาด้วยเดชานุภาพของพระองค์ ทรงให้มวลสรรพสิ่งบังเกิดมาแล้วกลับคืนไป ทรงเป็นผู้ทรงเอกะ ดาของฉันย่อมประเสริฐกว่าฉัน บิดาของฉันก็ประเสริฐกว่าฉัน มารดาของฉันก็ประเสริฐกว่าฉัน พี่ชายของฉันก็ประเสริฐกว่าฉัน สำหรับฉันและมวลมุสลิมทุกคน ต้องถือท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)เป็นแบบอย่าง

ไอ้น้องสาวที่รัก ฉันได้เคยสาบานกับเธอมาแล้ว และฉันกำลังทำตามคำสาบานอย่างถึงที่สุดเพราะเศร้าใจกับฉัน อย่างข่วนจิตไปหน้าเพราะเศร้าใจกับฉัน และอย่างอ้างถึงฉันว่าได้รับความวิบัติและต่ำต้อยเมื่อฉันเสียชีวิตไปแล้ว” (๔)

พินัยกรรม

ฉบับที่ ๕

คำสั่งเสียของท่านอิมามสุเซน(อ)ที่ให้ไว้แก่ลูกชายของท่าน คือท่านอะลี บินสุเซน(อ) ความว่า

“โอ้ลูกเอ๋ย เจ้าจงระวังในเรื่องความอธรรมกับคนที่ไม่มีทางเอาชนะเจ้าได้ นอกจากอัลลอฮ์” (๕)

สาส์น : เหตุการณ์ตัดสินใจของอิมามสุเซน(อ)

สาส์นสามฉบับที่ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้เขียนขึ้นฉบับแรกท่านเขียนส่งไปให้มูอาวิยะฮฺ บิน อะบีซุฟยาน สาส์นฉบับนี้ได้ทำให้เราเห็นภาพของความจริงที่ประชาชาติอิสลามได้ประสบกับการกดขี่ทารุณ ตลอดจนภัยการครองอำนาจของวงศ์อุมัยยะฮฺผู้ชั่วธรรม ส่วนสองฉบับหลังเป็นสาส์นที่ท่านอิมามสุเซน(อ)เขียนส่งไปยังชาวเมืองกูฟะฮฺซึ่งเป็นการตอบจดหมายของพวกเขาที่เขียนส่งไปให้ท่านอิมาม(อ)หลายฉบับ

ศาสนาสองฉบับนี้เราสามารถจะเข้าใจเหตุการณ์ตัดสินใจของท่าน
อิมาม(อ)ในการเลือกเมืองกูฟะฮ์แทนที่จะเลือกเมืองอื่นๆ ของอาณาจักร
อิสลามในการเดินทางเพื่อไปฟ่านัก คือท่าน(อ)จะไม่ยอมเดินทางไปทีนั้น
จนกว่าท่าน(อ)จะได้เสด็จเห็นถึงความพร้อมของคนที่จะให้การสนับสนุน
ดังที่มีระบุไว้ในหนังสือของชาวกูฟะฮ์

ศาสน

ฉบับที่ ๑

ศาสนที่ท่านอิมามสุเซน(อ)เขียนถึงมูอาวิยะฮ์ เพื่อตอบจดหมายที่เขา
เขียนไปหาท่าน(อ) ดังนี้

“จดหมายของท่านได้ส่งถึงฉันแล้ว ท่านได้กล่าวในจดหมายนั้นว่ามี
เรื่องราวบางอย่างของฉันรู้ไปถึงท่านซึ่งท่านมีความรังเกียจ ส่วนฉันถือว่า
คู่ควรแล้วกับสิ่งอื่นๆ นอกเหนือจากนั้นที่มีอยู่ในตัวท่าน เพราะความดีงาม
ทั้งหลายมีอาจถูกชื่นชมและมีอาจถูกปิดกั้นได้ นอกจากด้วยการอนุวัติ
ของอัลลอฮ์ ส่วนเรื่องราวต่างๆ ที่ท่านกล่าวว่ามีจากฉันไปถึงท่านนั้น อันที่
จริงบรรดาคนที่เข้าพบท่านกูขึ้นมามีเท่านั้น มันเป็นการใส่ร้าย โดยคนคิด
นินทาฉันไม่ต้องการจะทำสงครามกับท่าน และไม่ต้องการจะทำการขัดแย้ง
กับท่านขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ว่าแท้จริงฉันกลัวอัลลอฮ์ใน
การละทิ้งสิ่งนี้และฉันไม่คิดว่าอัลลอฮ์จะทรงพอพระทัยต่อการละทิ้งสิ่งนี้
และไม่มีการอุทธรณ์แก้ตัวใดๆ ในเรื่องนี้ต่อท่านและในบรรดามิตรสหาย
ของท่านที่ปฏิเสธต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

อันเป็นพรรคที่ธรรมเป็นสหายของมารร้ายชัยภูอน ท่านมิใช่หรือที่เข่นฆ่า
ที่ชายของกินคะสุอย่างทารุณทั้งๆที่เขาเป็นคนมาฆที่ภักดีซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิเสธ
ความอธรรม และสิ่งอุตรในศาสนาอีกทั้งมิได้กลัวการดิเคียนใดๆ ในการ
ต่อสู้ตามวิถีทางของอัลลอฮ์แล้วท่านได้เข่นฆ่าเขาเหล่านั้นด้วยอธรรม และ
เป็นศัตรูหลังจากที่ท่านได้แสดงความศรัทธาอันจอมปลอมต่อพวกเขา และ
ทำสัญญาอย่างแข็งขันว่าจะไม่ถือโทษพวกเขาในเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่าง
ท่านกับพวกเขา หากมีความจริงใจจากท่านไม่ที่จะมีต่อพวกเขาเลย หรือว่า
ท่านมิใช่คนที่สังหารอัมรฺ บิน อัล-ฮัก ค่อฮาบะฮฺคนหนึ่งศาสนาทูต
แห่งอัลลอฮ์ ผู้เป็นบ่าวที่มีคุณธรรม ซึ่งการอืบาอะฮ์ต่ออัลลอฮ์ได้ทดสอบเขา
จนเขาต้องสูญเสียเรือนร่างไป หลังจากที่ท่านเคยให้คำมั่นสัญญากับเขาด้วย
การสาบานต่ออัลลอฮ์ว่าจะให้ความปลอดภัยแก่เขาหลังจากนั้นท่านได้
สังหารเขาอย่างทารุณต่อพระผู้อภิบาลของท่านและเป็นการให้สัญญาที่แอบ
แฝงด้วยความหลอกลวง ท่านมิใช่หรือที่อ้างว่าซียาด บุตรของซุมัยยะฮ์ที่ถูก
คลอศในบ้านของอุบัยดฺ ษะกีฟ ว่าเป็นลูกชายของบิดาของท่านเอง และ
ท่านศาสนาทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)เคยกล่าวว่า ลูกที่เกิดมาอย่างผิดประเวณนั้น
ย่อมเป็นสิทธิของเจ้าของบ้านแห่งนั้น ส่วนคนผิดประเวณย่อมถูกลงโทษ
ด้วยก้อนหิน แต่ท่านละทิ้งแบบอย่างของท่านศาสนาทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ด้วย
การมีเจตนา แล้วปฏิบัติตามอารมณ์ของท่านเองแทนที่จะตามการชี้แนะ
ของอัลลอฮ์ หลังจากนั้น ท่านก็บีบบังคับเขาอย่างทารุณตัดมือและตัดเท้า
ของชาวมุสลิม คัวักลูกตาของพวกเขา ตรึงพวกเขาไว้กับต้นอินทผลัม
เหมือนกับว่าท่านมิได้เป็นส่วนหนึ่งของประชาชาตินี้และประชาชาตินี้ก็มิได้
เป็นของท่านมิใช่หรือไม่ ท่านก็มีใช้ชาวฮัฎรอมัยนุ ผู้ซึ่งอับนุซุมัยยะฮ์เคยเขียน
ถึงพวกเขาว่า เป็นพวกที่ถือศาสนาเดียวกับอะลีซึ่งท่านได้เขียนจดหมายไป
ว่า “จะต้องฆ่าคนที่ถือศาสนาเดียวกับอะลี ”

แล้วก็ได้มีการฆ่าพวกเขาและพวกที่ถือเหมือนกับพวกเขา ตามคำสั่งของท่าน สำหรับศาสนาที่อะลีนับถือฉันนั้น ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ นั่นคือ ศาสนาที่ได้ตีตราประทับบิดาของท่านและตัวท่านเอง ท่านได้นั่งอยู่บนที่นั่งของท่านขณะนี้เพราะศาสนานี้ฉันเอง หากไม่เช่นนั้นแล้ว ฐานะของท่านและบิดาของท่านก็จะถูกแบ่งเป็นสองสภาพ

ท่านได้พูดในข้อเดียวกับที่ฉันพูดว่า จงพิจารณาเพื่อตัวท่านเองและเพื่อศาสนาของท่านและเพื่อประชาชาติของมุฮัมมัด(ศ)และจงอย่าเกรงต่อการกระทำความชั่วแก่ประชาชาตินี้ และต่อกรที่จะนำพวกเขาให้ย้อนกลับไปในความมัวหมอง ฉันเองยังไม่รู้เลยว่าความมัวหมองอันใดที่ไหนอีกที่จะยิ่งใหญ่กว่าการถืออำนาจปกครองที่ท่านมีต่อประชาชาตินี้และฉันยังมองไม่เห็นเลยว่าเพื่อตัวฉันและเพื่อศาสนาของฉัน และเพื่อประชาชาติของมุฮัมมัด(ศ)แล้วจะมีอะไรดีที่สุดสำหรับเรายิ่งกว่าการต่อสู้กับท่าน ดังนั้น ถ้าหากฉันทำก็เท่ากับได้ถวายตัวให้ใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์และถ้าหากฉันละทิ้งก็ถือเป็นบาปอย่างหนึ่งที่ฉันต้องขอภัยต่ออัลลอฮ์(ช.บ.)และฉันขอวิงวอนจากพระองค์ให้ทรงประทานความสัมฤทธิ์ผลเพื่อการชี้นำแก่ภารกิจของฉัน

ท่านพูดในข้อเดียวกับที่ฉันพูดว่า แท้จริงเพราะฉันปฏิเสธท่าน ท่านจึงปฏิเสธฉัน เพราะว่าฉันวางแผนร้ายต่อท่าน ท่านจึงวางแผนร้ายต่อฉันขอให้วางแผนร้ายต่อฉันเถิด ไม่ว่าด้วยวิธีใดที่ท่านมี เพราะฉันเชื่อว่าแผนการของท่านจะไม่เกิดอันตรายแก่ตัวฉันได้เลย และจะไม่มีใครได้รับอันตรายจากมัน ยิ่งไปกว่าตัวของท่านเองเพราะว่าท่านอาศัยความโง่เขลาของท่านและปรารถนาที่จะบั่นทอนคำมั่นสัญญาของท่านเอง ขอสาบานได้ว่า ท่านไม่เคยทำตามคำสัญญาแต่ประการใด ท่านละเมิดสัญญาของท่านเองด้วยการสังหารพวกเขาเหล่านั้นที่ท่านได้สังหารไปแล้ว

หลังจากที่ได้มีการตกลงกันและสาบานกันแล้ว ท่านสังหารคนเหล่านั้น
ทั้งหลาย ที่พวกเขาไม่ได้ต่อสู้ด้วยเลข ท่านมิได้กระทำอย่างนั้นกับพวกเขาเพราะ
เหตุอันใด นอกจากว่าพวกเขากล่าวถึงเกียรติยศของพวกเขา และเพราะว่า
พวกเขาให้เกียรติต่อสิทธิของเรา ท่านฆ่าคนเหล่านั้น ด้วยความกลัวสิ่งหนึ่ง
นั่นคือบางทีถ้าหากท่านไม่ฆ่าพวกเขาท่านจะต้องตายก่อนที่จะพวกเขาจะถูก
กระทำ หรือพวกเขาจะต้องตายก่อนที่จะพวกเขาจะรู้ตัว ดังนั้น โอ้มูอาวิยะฮุเอีย
จงรับรู้เรื่องการชำระความแค้นและจงเชื่อการตัดสินตอบแทน และจงรู้ว่า
สำหรับอัลลอฮฺ(ช.บ.)นั้น ทรงมีบัญชาที่พระองค์ไม่ทรงละเว้นที่จะบันทึกไม่ว่าเรื่องเล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่ พระองค์จะบรรทุกไว้หมดสิ้น อัลลอฮฺ(ช.บ.)
ไม่ลืมการลงโทษที่ท่านกระทำไปด้วยความสงสัยและการฆ่าบรรดาปิยมิตร
ของพระองค์ที่เจ้ากระทำไปด้วย

การยึดเย็ดข้อหาและการที่ทำบังคับคนทั้งหลายให้ยอมรับบุตรชายของ
ท่านซึ่งเป็นเด็กหนุ่ม สกปรก ดื่มสุรา เล่นกับสุนัข จันเองบอกอะไรให้ท่านรู้
ไม่ได้ นอกจากอย่างเดียวนั่นคือท่านได้ทำลายตัวเอง และกำลังตัดขาดจาก
ศาสนาของท่านเอง ท่านนี้อลต่อหน้าที่ของท่าน ท่านลบล้างคำสัญญาของ
ท่านท่านกำลังรับฟังคำพูดของคนโง่ แล้วท่านก็เลขวาดกลัวคนที่นอนน้อม
ยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้าเพราะคนเหล่านั้น ” วัลลาม (๑)

(1) บิฮารุล-อันวาร เล่ม 10 หน้า 149

สาส์น

ฉบับที่ 2

สาส์นของท่านอิมามสุเซน(อ)ที่ส่งไปยังชาวเมืองกูพะฮุ

“ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานีผู้ทรงเมตตาเป็นนิรันดร์ จากสุเซน บินอะลี ถึงผู้นำในหมู่ผู้ศรัทธาและมวลมุสลิมทั้งหลาย แท้จริงแล้วฉันมีความปลื้มใจและเป็นสุขกับจดหมายของพวกท่านเป็นอย่างยิ่ง และจากจดหมายฉบับล่าสุดของพวกท่านที่มายังฉันนั้น ได้ทำให้ฉันเข้าใจดีในสิ่งที่พวกท่านอธิบายและกล่าวถึงทุกประการ เกี่ยวกับคำพูดของพวกท่านที่ว่าพวกเรา ไม่ใช่ฮิมาม ดังนั้น ฉันจึงยอมรับ หวังว่าอัลลอฮ์(ช.บ.)จะทรงรวมพวกเรากับท่านไว้ด้วยสัจธรรมและการชี้นำแท้จริงฉันได้ส่งน้องชายและบุตรของลุงมายังพวกท่านและเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งจากครอบครัวของฉัน เขาคือมุสลิม บินอะกิล แท้จริงเขาได้เขียนจดหมายมาแจ้งแก่ฉันว่า ได้รวบรวมคนระดับแกนนำในหมู่พวกท่านไว้จำนวนหนึ่ง ซึ่งล้วนเป็นคนที่ได้รับความเชื่อถือและมีเกียรติในหมู่พวกท่านและตามที่ฉันได้รับรู้จากจดหมายของพวกท่านและได้อ่านดูแล้ว ฉันจึงตั้งใจที่จะเดินทางมายังพวกท่านอย่างรวดเร็ว อินชาอัลลอฮ์ ขอยืนยันว่าจะไม่มีอิมามนอกจากผู้ปกครองที่ใช้พระคัมภีร์ซึ่งดำรงไว้ด้วยความเที่ยงธรรมอันเป็นผู้ยึดถือหลักศาสนาอย่างแท้จริง โดยบังคับตนเองให้อยู่ในครรลองของอัลลอฮ์(ช.บ.)ทุกประการ ” วัลลाम (2)

(2) อัล-อิรชาด หน้า 210

สาส์น

ฉบับที่ 3

สาส์นของท่านอิมามสุเซน(อ)ที่ส่งไปยังชาวกูฟะฮ์ พร้อมกับก๊อซซุ
บินมัสฮูร อัศ-ศ็อยดาวี

“ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเป็นนิรันดร์
จากสุเซน บินอะลี ถึงพี่น้องผู้ศรัทธาและมวลมุสลิมทั้งหลายขอความสันติ
สุขพียงแก่พวกท่าน แท้จริงฉันขอสรรเสริญอัลลอฮ์ผู้ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากพระองค์ เพื่อพวกท่าน แท้จริงจดหมายของมุสลิม บินอะกีล
ได้มีมาถึงฉันเขาได้แจ้งในจดหมายนั้นถึงเรื่องความดีงามของพวกท่าน และ
บอกว่าคนระดับแก่นำในหมู่พวกท่านร่วมมือกันเพื่อให้ความช่วยเหลือ
พวกเราและเรียกร้องเกี่ยวกับสิทธิของเรา ดังนั้นฉันจึงวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์
(ช.บ.)ว่าโปรดประทานความดีในกิจการงานให้แก่เรา และของพระองค์
ประทานรางวัลอันยิ่งใหญ่ให้แก่พวกท่าน และฉันตั้งใจเดินทางมาหาพวก
ท่านจากเมืองมักกะฮ์ ในวันอังคาร เดือนชุลฮิจญะฮ์
(ช่วงเวลาในวันตรียะฮ์) ดังนั้นเมื่อคนถือสาส์นของฉันมาถึงยังพวกท่าน ก็
จงได้ปกปิดเรื่องของพวกเขา ไว้เป็นความลับและฉันเองจะเดินทางมาพบ
พวกท่านในเร็ววันนี้อินชาอัลลอฮ์” วัศลาม (3)

(3) อัล-สุเซน ของท่านอะลี ญะลาละ เล่ม 1 หน้า 196

สาส์น

ฉบับที่ 4

สาส์นของท่านอิมามสุเซน(อ) ที่เขียนไปยังท่านอับดุลลอฮฺ บิน อับบาซ เมื่อครั้งที่อับดุลลอฮฺ บิน ชุบัยร จับเขาเป็นเชลยไปยังเมืองฏออิฟ ดังนี้

“ได้มีข่าวมาถึงฉันว่า บุตรของชุบัยร จับท่านเป็นเชลยไปยังเมือง ‘ฏออิฟ’ ขอให้อัลลอฮฺยกย่องท่านให้สูงส่งด้วยเถิด และขอให้การะอันหนักอึ้งของท่านถูกรบรเทาลง อันที่จริงบรรดาผู้ที่มีคุณธรรมนั้นย่อมได้รับการทดสอบเสมอ และท่านจะมีได้รับสิ่งใดเป็นรางวัล นอกจากสิ่งที่ท่านชอบ และนั่นยังนับว่าน้อย ขอให้อัลลอฮฺประทานความแข็งแกร่งแก่เราและท่านด้วยขันติธรรมในยามถูกทดสอบ และขอขอบคุณพระองค์ในยามได้รับความโปรดปรานและอย่าให้เราและท่านต้องแผ้วพานกับศัตรูที่อิจจาริยาตลอดไปด้วย” วัลลาม (4)

(4) ตะฮ์ฟุล-อุบูล หน้า 177

สุภาษิต : วาทีอันสมบุญแห่งคุณธรรมจากอิมามที่ 3

ทุกอิมามจากบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)จะต้องมีสุภาษิตที่รวบรวมไว้ด้วย
คุณค่าอย่างสูง

สุภาษิตเหล่านี้ทั้งหมดว่าด้วยเรื่องจริยธรรม วิชาความรู้ มารยาทและ
วาทีอันสมบุญที่บ่งชี้ถึงคุณธรรมอันสูงส่งและเป็นการป้องกันตัวให้
พ้นจากความต่ำต้อยข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าคำพูดในด้านต่างๆ เหล่านี้ถ้าหากเรา
พยายามทำตัวของเราให้ดำเนินตามอย่างครบถ้วนแล้ว เราจะสามารถรักษา
เสียวยาโรคทางด้านจริยธรรมให้แก่อวัยวะทุกส่วนในสังคมของเราได้

ในหนังสือเล่มนี้ เราจะเสนอเรื่องราวบางส่วนจากสุภาษิตต่างๆ ของ
ท่านอิมามสุเซน(อ)ดังนี้

สุภาษิตที่ 1

นักปกครองที่เลวร้ายที่สุด ได้แก่ ผู้ที่ขี้ลาดตาขาวกับศัตรู หยาบกระด้าง
กับคนอ่อนแอและตระหนี่ในการหยิบยื่นให้

สุภาษิตที่ 2

คนที่ต้องการที่พึ่งนั้น มิได้ปิดบังความละอายแก่ใบหน้าของตนในการ
ขอความช่วยเหลือจากท่าน ดังนั้น ท่านจงปิดบังความละอายแก่ใบหน้าของ
ท่านด้วยการตอบสนองแก่เขา

.....

ชายคนหนึ่งนิทาเพื่อนอีกคนต่อหน้าท่านอิมามฮุเซน(อ)

ท่านอิหม่าม(อ.)ได้ กล่าวว่า :

“ท่านเอ๊ย จงหยุดยั้งการนินทา เพราะมันคือการรับประทานเนื้อสุนัขแห่งไฟนรก”

เครื่องหมายอย่างหนึ่งของคนที่ยอมรับความจริงคือ

การนั่งร่วมกับผู้มีสติปัญญา

แท้จริงผู้สัรทธานั้นยึดถืออัลลอฮฺ(ซ.บ.)เป็นที่ปกป้องคุ้มครองตนเองมีคำพูดที่เหมือนกระจกเงา ดังนั้นเขาจะพินิจพิจารณาต่อคุณลักษณะของผู้สัรทธา แล้วพินิจพิจารณาต่อลักษณะของคนที่ยังทะนง ดังนั้นในตัวของเขา มีความอ่อนโยนจากตัวของเขาจะมีความรู้ในจิตใจของเขาจะมีความเชื่อมั่น และจากดวงวิญญาณของเขาจะมีที่พึ่งพิง

สุภาษิตที่ 6

☐ คนพวกหนึ่งจะเคารพภักดีอัลลอฮ์เพราะความอยากได้นั่นคือ อิบา
ดะฮ์ของพ่อค้า

☐ คนพวกหนึ่งจะเคารพภักดีอัลลอฮ์เพราะความหวาดกลัวนั่นคือ
อิบาดะฮ์ของข้าทาส

☐ คนพวกหนึ่งจะเคารพภักดีอัลลอฮ์เพราะซาบซึ่งในพระคุณนั่นคือผู้มี
อิสระแก่ตนและเป็นคนมีเกียรติ

สุภาษิตที่ 7

เครื่องหมายอย่างหนึ่งของคนมีความรู้ได้แก่การดำเนินชีวิตไปตามคำพูด
ของตนและวิชาความรู้ของเขาประกอบด้วยข้อเท็จจริงที่พิสูจน์ได้โดยความ
ลึกซึ้งในการพิจารณา

สุภาษิตที่ 8

การให้สลามแก่กันมีความดีจึงเจ็ดสิบประการ

หกสิบเก้าประการจะได้แก่ ‘คนเริ่มต้น’

อีกหนึ่งประการจะได้แก่ ‘คนตอบรับ’

สุภาษิตที่ 9

☐ คนตระหนี่ที่สุดได้แก่คนที่ตระหนี่การให้สละม

สุภาษิตที่ 10

คนที่พยายามในเรื่องการจะกระทำสิ่งที่ละเมิดต่ออัลลอฮ์นั้น

เขาย่อมจะพลาดจากสิ่งที่เขาหวังจนสิ้น

และสิ่งที่เขากลัวอยู่จะมายังเขาโดยเร็ว (1)

(1) ตะฮ์ฟฟุล-อูกูล หน้า 178

สุภาษิตที่ 11

คนใดเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ด้วยการเคารพภักดีอย่างแท้จริง

พระองค์จะประทานให้แก่เขามากเกินกว่าความปรารถนาและความเพียงพอ
ของเขา

สุภาษิตที่ 12

ทรัพย์สินของท่านนั้น ถ้าหากมันไม่เป็นของท่าน ท่านก็จะเป็นของมัน
ดังนั้นท่านจะอยู่กับมันไม่ได้ แล้วมันก็จะไม่อยู่กับท่าน และทุกสิ่งทุกอย่าง
เหล่านั้นมันจะหันมากัดกินท่าน

สุภาษิตที่ 13

- ☐ ความซื่อสัตย์นั้นคือเกียรติยศ
- ☐ การโกหกคือความอัปยศ
- ☐ การรักษาความลับคือการเป็นที่ไว้วางใจ
- ☐ เพื่อนบ้านคือญาติสนิท
- ☐ การให้ความช่วยเหลือ คือการบริจาคทาน
- ☐ การทำงานคือการฝึกตน
- ☐ จรรยาที่ดียิ่งก็คืออโงะสุ
- ☐ การเจ็บสงบคืออาการระดับกาย
- ☐ การรู้จักพอคือความร่ำรวย
- ☐ การมีเพื่อนคือแสงสว่าง (2)

(2) ลุมอะสุ มินะละลาหม่อติลสุเซน หน้า 104.

ถาม-ตอบ

จากวิชาการอันถ่องแท้ของอิมามสุเซน(อ)

บรรดาอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)คือทายาทของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) และเป็นบุคคลสำคัญสำหรับศาสนา และพวกเขามีความรู้ในเรื่องของพระคัมภีร์และเรื่องราวต่างๆ ในบทต่างๆ ของอัลกุรอาน พวกเขาจึงเป็นบรรดาผู้คงแก่ล้ำทางวิชาการ มีความสามารถในการอธิบายความเป็นจริงต่างๆ ได้อย่างถ่องแท้ แน่แน่นอนได้มีรายงานบอกเล่าถึงเรื่องการตั้งคำถามอย่างมากมายแก่บรรดาอิมาม(อ)แต่ละท่านดังที่ได้ผ่านไปแล้วในสองอิมามแรกคือ ท่านอิมามอะลี(อ)และท่านอิมามฮะซัน(อ) ดังมีคำตอบ บางเรื่องผ่านไปแล้วในบทนี้ จะเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับคำถามบางข้อที่ถูกหยิบ ยกมาตั้งเป็นคำถามแก่ท่านอิมามสุเซน (อ) และคำตอบที่ท่าน (อ) ให้สำหรับในแต่ละคำถามนั้น

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ 1

ท่านอะมีรุลมูอมีนีน(อ)บิดาของท่านอิมามสุเซน(อ)ได้เคยถามท่าน(อ) เพื่อเป็นการเปิดเผยถึงเกียรติยศอันสูงส่งดังนี้

ท่านอะมีรุลมูอมีนีน(อ) : “ลูกเอ๋ย จะใช้อ่านาจออย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ) : “สร้างสรรค์ผลงานแก่หมู่ชนและยับยั้งชั่งใจกับ
ความผิด”

ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ) : “จะใช้ความร่ำรวยอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ) : “ลดความต้องการของท่านให้น้อยลงและจงพอใจกับสิ่งที่ท่านมีอยู่”

ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ) : “ความยากจนเป็นอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ) : “ความทะยานอยากและสิ้นหวังอย่างรุนแรง”

ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ) : “การติเตียน หมายถึง กิริยาอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ) : “การละเมิดสิทธิของตนเองและการเป็นอิสลามของเขาจะขึ้นอยู่กับคู่ครองของเขา”

ท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ) : “บาดแผลลึกที่สุดเป็นอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ) : “เมื่อคนที่กำหนดสภาพความเป็นไปของท่านและผู้สามารถให้คุณให้โทษแก่ท่านคือผู้ปกครองของตนเอง”

แล้วท่านอิมามอะลี(อ) ก็ได้หันไปยังท่านฮาริษ อัล-อะอฺวัรพลาทกล่าวว่า

“โอ้ฮาริษ จงสอนวิทยปัญญาเหล่านี้ให้แก่ลูกๆ ของท่าน เพราะมันจะเป็นการเพิ่มพูนสติปัญญา ความแข็งแกร่งและปลูกฝังทัศนคติที่ดี” (๑)

(1) มะอานี อัล-อักบาร หน้า ๔๐๑

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ ๒

นาฟิอฺ บินอฺซร็อก(หัวหน้าคนหนึ่งของพวกค่อวาริจญ์) ได้ถามท่านอิมาม
สุเซน(อ)ในครั้งหนึ่ง โดยกล่าวกับท่าน(อ)ว่า

“จงอธิบายลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าที่ท่านเคารพภักดีให้นั้นฟังซิ ?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“โอ้ นาฟิอฺ แท้จริงคนที่ถือศาสนาโดยวิธีการใช้หลักเปรียบเทียบไม่
แคล้วที่จะต้องลุ่มจมอยู่ตลอดเวลา จะเป็นคนที่หันเหจากแนวทาง จะเป็น
แมลงเมาที่ตกเข้าไปอยู่ที่ที่ตกลง จะเป็นคนหลงทาง จะเป็นคนที่พูดไม่
สุภาพ

โอ้ อิบน์อฺซร็อกเอ๋ย ฉันจะอธิบายลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าของฉันไป
ตามที่พระองค์ทรงอธิบายไว้โดยพระองค์เองและฉันจะบอกให้รู้จักพระองค์
ไปตามที่พระองค์ทรงสอนให้รู้จัก จะไม่มีพลังสัมผัสใดเข้าถึงพระองค์
พระองค์ไม่อยู่ในฐานะที่เปรียบกับมนุษย์ได้ ทรงอยู่ไกลแต่มีไฉ่จะถูกสัมผัส
ทรงอยู่ห่างแต่มีไฉ่จะขาดช่วง ทรงเป็นเอกะแต่ไฉ่จะแบ่งได้ ทรงเป็นที่รู้จัก
ได้โดยสัญญาณต่างๆ มีคุณลักษณะโดยหมายเหตุต่างๆ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากพระองค์ ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงสูงสุด”

อิบนฺอฺซร็อก ร้องไห้ แล้วกล่าวว่า

“คำตอบของท่านช่างดีอะไรเช่นนี้” (๒)

(2) อัศ-เตาฮีด หน้า ๘๐, ตาริก อิบน์อะซากริ เล่ม ๔ หน้า ๓๒๓

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ ๓

มีคนถามท่านอิมามสุเซน(อ)ว่า

“เพราะเหตุใดท่านจึงได้เกรงกลัวอัลลอฮ์มากนั้ก ?”

ท่านอิมาม(อ) ตอบว่า

“เพราะในวันกิยามัตนั้น จะไม่มีใครปลอดภัย นอกจากคนที่เกรงกลัวอัลลอฮ์ตั้งแต่อยู่ในโลกนี้” (๓)

(3) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๔๔

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ ๔

ท่านอิมามสุเซน(อ)ถูกถามในครั้งหนึ่งว่า

“โอ้บุตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ เช้านี้ท่านมีความเป็นอยู่อย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“ในเช้านี้ ฉันอยู่โดยมีพระผู้เป็นเจ้า(ทรงมองเห็น)อยู่เบื้องบน มีไฟนรกอยู่เบื้องหน้า มีความตายมาเชื้อเชิญ มีบัญญัติบันทึกกางแผ่อยู่และฉันกำลังถูกจองจำไว้กับการทำงาน ฉันไม่มีสิ่งที่ฉันรัก รักไม่พลัดไสลสิ่งทีฉันรังเกียจภารกิจต่างๆ อยู่ในอำนาจของผู้อื่น นอกเหนือจากฉัน

ดังนั้นถ้าหากทรงประสงค์พระองค์ก็จะลงโทษฉันได้ และถ้าหากทรงประสงค์ก็จะทรงอภัยฉันได้ ดังนั้นคนยากไร้ที่ไหนอีกเล่าจะยากไร้ยิ่งกว่าฉัน” (๔)

(4) อะมาลี ของเชคศอดุก หน้า ๔๘๘

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ ๕

มีชายคนหนึ่งถามท่านอิมามสุเซน(อ)เกี่ยวกับความหมายของโองการหนึ่งความว่า

“และสำหรับความโปรดปรานจากพระผู้อภิบาลของเจ้านั้น เจ้าจงเปิดเผยออกไป” (ฮุก-ฏอฮา: 11)

ว่ามีความหมายอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“พระองค์ทรงบัญชาท่านศาสดา ให้พูดออกไปเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่อัลลอฮ์ทรงโปรดปรานมาในศาสนาของพระองค์” (๕)

(5) อะอฺยานุช-ชีอะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๓๖๔

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ ๖

ท่านอิมามสุเซน(อ)ถูกตั้งคำถามในครั้งหนึ่งว่า

“ทำไมอัลลอฮฺ(ช.บ.)จึงทรงวางบัญญัติเกี่ยวกับพระองค์ให้ทำการถือศีลอด?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“เพื่อให้คนร่ำรวยสัมผัสกับความหิวโหยเพื่อเขาจะได้มีความกรุณาปรานีแก่คนยากจน ” (๖)

(6) อัล-มะนาเกบ เล่ม ๒ หน้า ๑๕๓

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ ๗

กษัตริย์แห่งโรมได้ถามเกี่ยวกับ ‘สรรพสิ่ง ๗ ประการที่อัลลอฮฺ (ช.บ.) มิได้ทรงสร้างมาให้อยู่ในครรรค์?’

ท่านอิมามสุเซน(อ)ตอบว่า :

“ ๑-คือนบีอาดัม

๒-คือนางเฮวอาห์

๓-คืออิกา(ที่ทำตัวอย่างในการฝังคนตายให้ลูกนบีอาดัมได้ดู-ผู้แปล)

๔-แกะของนบีอิบรอฮีม (ตัวที่ถูกส่งมาให้เชือดแทนนบีอิซมาอิล)

๕-อุฐฺของอัลลอฮฺ(ในสมัยของนบีศอลิฮฺ-ผู้แปล)

๖-ไม้เท้าของนบีมูซา

7-นกที่หนีปีศาจสร้างขึ้น” (๗)

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ ๘

มีชายคนหนึ่งจากเมืองกูฟะฮฺ เขียนคำถามส่งมายังท่านอิมามสุเซน(อ)
ความว่า

“โอ้ท่านผู้เป็นนาย โปรดแจ้งให้ฉันทราบด้วยว่า อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดใน
ทั้งในโลกนี้และปรโลก?”

ท่านอิมาม(อ)เขียนตอบไปว่า

“ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเป็นนิรันดร์
แท้จริงบุคคลใดที่แสวงหาความพอพระทัยจากอัลลอฮฺ(ช.บ.) ท่ามกลาง
ความชิงชังของมนุษย์ พระองค์จะคุ้มครองเขาให้พ้นจากการงานของมนุษย์
เหล่านั้นและบุคคลใดที่แสวงหาความพอใจของมนุษย์ท่ามกลางความชิงชัง
ของอัลลอฮฺพระองค์จะทรงบันดาลให้เขาต้องพึงพิงมนุษย์เหล่านั้นตลอด
กาล

วัสลาม” (8)

ถาม~ตอบ

เรื่องที่ ๕

ชายคนหนึ่งเขียนจดหมายถามท่านอิมามสุเซน(อ)ว่า

“โปรดสอนฉันสักสองเรื่อง ?”

ท่านอิมาม(อ)เขียนตอบไปว่า

“ใครก็ตามที่พยายามจะทำการใดๆ ในทางที่ละเมิดอัลลอฮ์เขาย่อมจะพลาดจากสิ่งที่เขาหวังจนสิ้น และสิ่งที่เขาหวังนั้นก็จะมาถึงเขาอย่างรวดเร็ว”

(๕)

(7) ตะฮ์ฟุล-อุกูด หน้า ๑๗๔

(8) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๗ หน้า ๑๕๑

(9) ราชอาณาจักร-ชีอะฮ์ เล่ม ๑๑ หน้า ๔๒๑

คู่มือของอิมามสุเซน(อ)مرتคที่สูงค่าของอิสลาม

จากหน้าหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และบรรณานุกรมต่างๆ ถ้าใครได้สัมผัสแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าจะต้องประกอบด้วยบทคู่มือต่างๆ ของบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)และ ถ้าหากได้มีการนำบทคู่มือของบุคคลอื่นๆ มาเปรียบเทียบกับคู่มือของบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)แล้วก็จะพบเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน แฉกแสงประกายจากดวงดาวที่อยู่บนฟ้าย่อมเหนือกว่าความแวววาวของหินที่ถูกขัดให้แวว

คาบอันคมกริบย่อมเหนือเลิศธรรมดาที่ไร้คม

มีบันทึกบทคู่อำจากท่านอิมามสุเซน(อ)ไว้มากมาย สำหรับเราถือว่าเพียงคู่อำของท่าน(อ)ที่ให้อ่าน ‘วันอะร็อฟะฮ์’ ก็เพียงพอแล้ว เพราะนั่นถือว่าเป็นมรดกที่สูงค่าของอิสลามและเป็นคลังแห่งวิชาการอันยิ่งใหญ่ในเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า

ท่านมिरزا มุฮัมมัดสุเซน ชะฮูริศตานีได้รวบรวมคู่อำของท่านอิมามสุเซน(อ)ไว้เป็นตำราเล่มหนึ่ง ซึ่งในบทนี้เราจะคัดมาเสนอเพียงบางบท

คู่อำ

บทที่ ๑

“ข้าแต่อัลลอฮ์ โปรดประทานความปรารถนาในโลกให้แก่ข้าฯ เพื่อให้ข้าได้ประจักษ์ความจริงในข้อนี้ในหัวใจของข้าด้วยความสมตะในโลกคุณาแห่งนี้ของข้าฯ ข้าแต่อัลลอฮ์โปรดประทานความรู้แจ้งในเรื่องราวของ โปรดโลกให้แก่ข้าฯ จนกระทั่งข้าฯได้แสวงหาความดีงามด้วยความปรารถนา และให้ข้าฯหลีกเลี่ยงจากความชั่วร้ายต่างๆ ด้วยความกลัวเถิด โอ้พระผู้อภิบาล” (๑)

(1) กัชฟูล-ชีอัมมะฮ์ หน้า ๑๕๔

ดูอาฮ์

บทที่ ๒

ดูอาฮ์ในยามเช้าและยามเย็นของท่านอิมามสุเซน(อ)

“ ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณา ผู้ทรงเมตตาเป็นนิรันดร์ด้วย
พระนามของอัลลอฮ์

โดยอัลลอฮ์ ยังอัลลอฮ์ และในวิถีทางของอัลลอฮ์และอยู่กับแนวทาง
ของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ไม่มีพลังไม่มีอำนาจใดๆ นอกจากโดยอัลลอฮ์ ผู้
ทรงยิ่งใหญ่ ข้าแต่อัลลอฮ์ แท้จริงข้าฯขอมอบหมายตัวของข้าต่อพระองค์
และขอผินหน้าของข้ายังพระองค์ และขอมอบอำนาจในกิจการของข้าแด่
พระองค์ และข้าขอการอภัยจากความชั่วทุกประการในโลกนี้และปรโลก
ข้าแต่อัลลอฮ์ แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ให้แก่ข้าฯเหนือกว่าบุคคลใดและไม่
มีใครให้ข้าฯได้มากกว่าพระองค์ โปรดคุ้มครองข้าฯให้พ้นจากทุกสิ่งทุก
ประการที่ข้ากลัวและหวาดกลัว และทรงบันดาลให้ข้าฯปลอดภัยในกิจการ
ของข้าและให้มีทางออก แท้จริงพระองค์ทรงรู้แต่ข้าไม่รู้ พระองค์ทรง
สามารถแต่ข้าไร้ความสามารถ และพระองค์ทรงมีความสามารถเหนือทุกสิ่ง
ด้วยความเมตตาของพระองค์ โอ้ ผู้ทรงเมตตาเหนือกว่าใครทั้งปวง ” (๒)

(2) อัล-ศ่อฮิฟะฮ์ อัล-สุซันียะฮ์ หน้า ๘๖

ดูอาฮ์

บทที่ ๓

ดูอาฮ์ของท่านอิมามสุเซน(อ)ที่ขอให้ได้รับความสมประสงค์

“ข้าแต่อัลลอฮ์ แท้จริงขอต่อพระองค์ให้ได้รับความสมประสงค์แก่ผู้ได้รับทางนำ ให้ได้มีผลงานของผู้มีความตักวา ให้ได้มีความจริงใจของคนขอภัยโทษ ให้ได้รับความยำเกรงของผู้มีความเกรงกลัวต่อพระองค์ ให้ได้มีความมานะของคนมีความรู้ ให้มีเจตนาของคนสำรวมตน ให้มีความเกรงกลัวของคนหวาดกลัวเพื่อให้ข้าฯได้กลัวพระองค์ ข้าแต่อัลลอฮ์ให้ข้าพระองค์มีความยำเกรงต่อการที่จะละเมิดพระองค์ และจนกระทั่งข้ามีความจริงใจต่อพระองค์ในห้วงอำนาจด้วยความยำเกรงต่อพระองค์ และจนกระทั่งข้ามีความจริงใจต่อพระองค์ในห้วงอำนาจด้วยความยำเกรงต่อพระองค์ และจนกระทั่งข้ามีความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ในการแสดงความจริงใจด้วยความรักต่อพระองค์และจนกระทั่งข้าได้มอบตนยังพระองค์ในกิจการต่างๆ ด้วยความนึกคิดที่ดีต่อพระองค์ มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างรัศมี มหาบริสุทธิ์ของอัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่และด้วยการสรรเสริญต่อพระองค์” (๓)

(๒) อัศ-ศ่อฮิฟะฮ์ อัล-ฮุซัยนิยะฮ์ หน้า ๘๖

(๓) อัศ-ศ่อฮิฟะฮ์ อัล-ฮุซัยนิยะฮ์ หน้า ๘๘

คู่ออ

บทที่ ๕

คู่ออของท่านอิมามสุเซน(อ)หลังนมาซฟัรฎูประจำวัน

“ข้าแต่อัลลอฮ์ ข้าขอต่อพระองค์โดยพจนารถทั้งหลายของพระองค์ และหลักชัยแห่งบัลลังก์ของพระองค์ และด้วยอำนาจที่ค้ำจุนฟ้าดินของพระองค์และโดยบรรดานบี บรรดาศาสนทูตของพระองค์ ให้พระองค์ทรงตอบรับข้าฯ เพราะแท้จริงข้าฯกำลังประสบความกัณดารอย่างสาหัส ดังนั้นข้าจึงขอต่อพระองค์ได้โปรดประทานพรแด่ศาสนามุฮัมมัดและวงศ์วานของมุฮัมมัดและได้โปรดบันดาลให้งานที่มีอุปสรรคของข้าฯเป็นงานที่สะดวกด้วยเถิด” (๕)

คู่ออ

บทที่ ๕

คู่ออที่ท่านอิมามสุเซน(อ)วอนขอที่อัล-กะอูษะฮ์

“ข้าแต่อัลลอฮ์ ให้ความโปรดปรานแก่ข้า แต่ไม่ทรงพบข้าในฐานะผู้ขอบพระคุณ และทรงทดสอบข้าแต่ไม่ทรงพบข้าในฐานะผู้อดทน ขอพระองค์ทรงอย่างลบเลือนความโปรดปรานแก่คนที่ทอดทิ้งการขอบพระคุณ

และอย่าได้ทรงบันดาลให้ความรุนแรงมีอย่างต่อเนื่องสำหรับคนที่
ทอดทิ้งความอดทน พระเจ้าของข้าฯ ไม่มีผู้ใดเอื้อเพื่อเพื่อเผือกแล้ว
นอกจากพระองค์ผู้ทรงเผือกแผ่”

(๕)

ดูอาฮ์

บทที่ ๖

ดูอาฮ์ที่ท่านอิมามสุเซน(อ)วอนขอในวันอาชูรอห์ ก่อนจะออกรบ

“ข้าแต่อัลลอฮ์ พระองค์ทรงเป็นที่ยึดเหนี่ยวของข้าฯในยามอุปสรรค
ทั้งปวงเป็นที่ตั้งความหวังของข้าฯในยามเดือนร้อนทั้งปวง และในทุกครั้ง
พระองค์จะประทานความเข้มแข็งและเปลี่ยนสภาพให้ข้าฯเสมอมา ในเรื่อง
นี้ได้ยังความระทมในจิตใจทั้งหลายมากมายเหลือคณานับ

หนทางในการแก้ไขถูกลิดรอนเหลือเพียงน้อยนิดและความสัจจริงถูกบั่น
ทอน ในเรื่องนี้ฝ่ายศัตรูเหี้ยมหย่าทำลาย ในเรื่องนี้ข้าฯจึงโน้มตัวยังพระองค์
ด้วยความปรารถนาจากข้าฯที่มีต่อพระองค์อย่างไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน ขอให้
ช่วยเหลือและปลดปล่อย เพราะพระองค์คือเจ้าของความโปรดปรานทั้ง
มวลและเป็นจุดสุดยอดของความปรารถนา ” (๖)

(๔) อัล-ศ็อฮิฟะฮ์ อัล-สุซัยนิยะฮ์ หน้า ๒๕

(๕) อัล-สะฮัน วัล-สุเซนชิบฏอ์รอฮูลิลลาฮ์ หน้า ๑๓๔

(๖) เขามุล-สุเซน หน้า ๑๗

คู่ออ

บทที่ ๗

คู่ออของท่านอิมามสุเซน(อ)วอนขอเมื่อครั้งที่ท่านอะลี อักบร บุตรชาย
ออกไปรบกับพวกกุฬะฮ์

“ข้าแต่อัลลอฮ์ ขอให้พระองค์ทรงเป็นพยานต่อพวกเขา บัดนี้เด็กหนุ่ม
ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับศาสนทูตของพระองค์มากที่สุด ตั้งแต่เรื่อนร่าง
จริยธรรมและคำพูดได้ออกไปรบกับพวกเขาแล้ว

พวกเรานั้นยามใดที่คิดถึงอยากจะเห็นหน้หน้าบีของพระองค์เราจะจ้อง
มองไปที่เขา โอ้อัลลอฮ์โปรดยับยั้งความจำเริญของแผ่นดินจากคนเหล่านั้น
และจงทำให้พวกเขาแตกแยกกันเป็นเสี่ยงๆ และจงบันดาลให้พวกเขาเป็นผู้
ที่ไม่ได้รับความอับโชคตลอดไป และอย่าได้พอพระทัยอำนาจการปกครอง
ของพวกเขาดลอดกาล เพราะพวกเขาเรียกร้องพวกเราเพื่อช่วยเหลือพวกเรา
แต่กลับมาเป็นศัตรูกับเราแล้วเช่นฆ่า.....

หลังจากนั้นท่าน(อ)ได้อ่านโองการหนึ่งของอัลลอฮ์ ความว่า

“แท้จริงอัลลอฮ์ทรงคัดเลือกอาดัม นูฮ์ วงศ์วานของอิบรอฮีม และวงศ์
วานของอิมรอนไว้สำหรับสากลโลก เชื้อสายส่วนหนึ่งเป็นของอีกส่วนหนึ่ง
และอัลลอฮ์ทรงได้ขึ้น ทรงรอบรู้เสมอ ”

(อาลิอิมรอน: 34)

ท่านอิมาม(อ)ได้เรียกอุมัร บินซะอัด แล้วกล่าวว่า

“อัลลอฮ์ได้ตัดขาดความเมตตาต่อเจ้าแล้ว เหมือนดังที่เจ้าตัดขาดความเมตตาต่อฉัน และเจ้ามิได้รักษาเครือญาติของฉันจากท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ และเจ้าจะต้องถูกคนที่เป็นผู้ปกครองเจ้าเชือดเจ้าบนที่นอน”

(๗)

(7) เขามุล-สุเซน หน้า ๕๗

ดูอาฮ์

บทที่ ๘

ฮัมซะละฮ์ บิน กาสิต อัล-อะชะดี ได้ยิ่ญญูเข้าไปท่านอับดุลลอฮ์ (ขณะที่ยังเป็นทารกและยังไม่อดนม)ถูกที่ชอกคอจนถึงกับเสียชีวิต ท่านอิมามสุเซน (อ) ได้วางมือเข้ารองรับได้ชอกคอจนเลือดไหลออกมาเต็มอุ้งมือแล้วท่าน(อ) ได้ขว้างขึ้นสู่ฟากฟ้า พลางกล่าวว่า

“นี่คือสิ่งเล็กๆน้อยๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวของฉันต่อการทรงประจักษ์ของอัลลอฮ์ ข้าแต่อัลลอฮ์ โปรดอย่าให้มันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ สำหรับพระองค์ในวันตัดสินเลย พระผู้เป็นเจ้าของข้าฯ

ถึงแม้พระองค์จะทรงปิดกั้นความช่วยเหลือต่อเราก็คงตามที แต่โปรดบันดาลให้สิ่งที่เกิดขึ้นดีกว่านี้ และได้โปรดแก้แค้นต่อพวกอธรรมให้เราด้วย และโปรดบันดาลให้สิ่งที่สูญเสียไปจากเราในโลกนี้เป็นเสบียงของเราในวันปรโลกด้วยเถิด ข้าแต่อัลลอฮ์ พระองค์ทรงเป็นพยานว่าคนพวกนั้นได้ฆ่าคนที่คล้ายศาสนทูตของพระองค์มุฮัมมัด(ศ)มากที่สุด” (๘)

(๘) เขามุล-สุเซน หน้า ๖๖

ดูอาฮ์

บทที่ ๕

อะบูลสะตุฟได้ยังคงถอนไปที่หน้าผากของท่านอิมามสุเซน(อ)
ท่าน(อ)รีบดึงออก พลันเลือดก็ทะลักออกมาจากใบหน้า แล้วท่านได้กล่าวว่า
“ข้าแต่อัลลอฮ์ แท้จริงพระองค์ทรงเลเห็นข้าฯต้องอยู่ในฐานะเช่น
ไรกับปวงบ่าวของพระองค์ที่เป็นพวกละเมิด ข้าแต่อัลลอฮ์ ได้โปรดคิด
คำนวณพวกเขาให้ครบถ้วน จงฆ่าพวกเขาให้ราบคาบ และอย่าได้ ปล่อย
พวกเขาให้เหลืออยู่บนหน้าแผ่นดินแม้สักคนเดียวและอย่าอภัยให้แก่
พวกเขาตลอดกาล” (๕)

(๕) เขามุล-สุเซน หน้า ๗๐

ดูอาฮ์

บทที่ ๑๐

เมื่อปะสุร บินกะอับได้พินท่านอับดุลลอฮฺบุตรของท่านอิมามฮะซัน
บินอะลี อะมีรุลมุอ์มินีน(อ) จนท่านพลัดตกมาอยู่ในดักของท่านอิมามสุเซน
ผู้เป็นอา ท่านอิมาม(อ) ได้ประคองกอดไว้แนบอกรแล้วกล่าวว่า

“โอ้ หลายเอ๋ย จงอดทนกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้าและจงถือเสียว่าในเรื่องนี้
มีความดี แท้จริงอัลลอฮฺ(ซ.บ.)จะทรงนำเจ้าให้ได้พบกับบรรพบุรุษของเจ้าผู้
มีคุณธรรม เจ้าจะได้พบกับท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ

ท่านอะลี บินอะบีฏอลิบ ท่านฮัมซะฮฺ ท่านญะอฺฟิร และท่านสะฮฺน บินอะลี”

แล้วท่าน(อ)ได้ยกมือสองข้างขึ้นสู่ฟากฟ้า พลางกล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮฺ โปรดหยุดหลังน้ำฝนแก่พวกเขาคงตลอดกาล โปรดหยุดซึ่งความจำเริญในหน้าแผ่นดินแก่พวกเขาคงตลอดกาล ข้าแต่อัลลอฮฺ ถึงแม้พระองค์จะให้ความสุขแก่พวกเขาสักกระยะหนึ่ง

แต่ขอให้ความแตกแยกเกิดขึ้นแก่พวกเขาและโปรดบันดาลให้พวกเขาอัปโชคตลอดไป ขออย่าทรงพอพระทัยต่ออำนาจการปกครองของพวกเขาคงตลอดกาล แท้จริงพวกเขาเชิญเรามาเพื่อให้ความช่วยเหลือเรา แต่พวกเขากลับมาเป็นศัตรูกับเรา แล้วเข่นฆ่าเรา” (๑๐)

(10) เขามุล-ฮุเซน หน้า ๘๒

การตอบสนองคำอ้อของอิมามฮุเซน(อ)ประมุขชายหนุ่มแห่งสวรรค์

รายงานสะดิษบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า

“จงเกรงกลัวคำอ้อของคนที่ได้รับการอธรรมเพราะมันจะถูกนำไปสู่พระเจ้า)โดยปราศจากสิ่งปิดกั้นใดๆ”

อีกทั้งคำตรัสของอัลลอฮฺ(ช.บ.)ที่ว่า

“ด้วยเกียรติและอำนาจของข้าแน่นอนข้าจะช่วยเหลือเจ้าในไม่ช้า”

(๑)

(1) อะอฺยานุช-ชีอะฮฺ เล่ม ๒๕ หน้า ๒๔๐

จะเป็นอย่างไรอีก ในเมื่อผู้ได้รับความอธรรมคนนี้เป็นผู้สืบตระกูล
ของศาสนทูตผู้ทรงเกียรติ(ศ)และเป็นดวงใจของท่าน(ศ)ในโลกแห่งนี้และ
เป็นประมุขของชายหนุ่มชาวสวรรค์เป็นค่อลีพะสุของมวลมุสลิมแท้จริงการ
ถูกอธรรมของท่านอิมามสุเซน(อ)ย่อมรุนแรงยิ่งกว่าการถูกอธรรมของคนทั้ง
ปวง ฐานะของมันย่อมทำให้ฐานะของความอธรรมอื่นๆ มีความสำคัญลด
น้อยลงเพราะทหารหาญที่มุ่งหมายเข้ามาเข่นฆ่าท่านอิมาม(อ)จำนวน๓๐,
๐๐๐ คนนั้น ล้วนแต่เป็นฝ่ายของนักปกครองผู้อธรรม และพวกเขາบางคน
พบความเคียดแค้นชิงชังท่าน (อ) ไว้ในจิตใจ แล้วพวกเขาสสามารถบรรลุ
จุดสุดยอดของความแค้นที่สมอยู่ในจิตใจอันโสมมได้ด้วยการลบหลู่ดูหมิ่น
ท่านอิมามสุเซน (อ) ซึ่งท่านอิมาม (อ) ก็ได้อุทธรณ์ต่ออัลลอฮฺ (ช.บ.) ในเรื่อง
ของคนเหล่านั้น ในบทคุอาฮ์ที่ขอให้พระองค์ ทรงชำระโทษและแก้แค้นแก่
พวกเขา

ขณะเดียวกันท่านอิมามสุเซน(อ)ก็ได้ขอคุอาฮ์ให้แก่คนที่ช่วยเหลือท่าน
(อ)ซึ่งก็ได้รับการตอบสนอง(๒)

บทที่ ๑

ก่อนจะลงมือรบกันระหว่างท่านอิมามสุเซน(อ)กับชาวภูษะสุนั้นอับ
ดุลลอฮฺ บินเฮาะชะฮฺ อัต-ตะมีมี ได้ตะโกนถามว่า

“สุเซนอยู่ไหม ?”

สหายของท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“สุเซนอยู่ที่นี้ เจ้าต้องการอะไรจากเขาหรือ ?”

อับดุลลอฮฺ ตอบว่า

“โอ้ สุเซน จงรู้ไว้ว่า เจ้าต้องตกนรก ”

(2) เช่นท่านณฐน คนรับใช้ของท่านอะบูซัร ฆ็อฟฟารี

ท่านอิมาม(อ)จึงกล่าวขึ้นว่า

“เจ้าโกหกแท้ๆ ข้าเองเข้าหาพระผู้อภิบาล ผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเกียรติด้วยความนอบน้อม เชื่อฟัง ส่วนเจ้าละ เป็นใคร ?”

อับดุลลอฮฺ ตอบว่า

“ข้าคือ อิบน์ เฮาะชะฮฺ”

ท่านอิมาม(อ)ยกมือขึ้นจนกระทั่งมองเห็นฝ่ามือของท่าน แล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮฺ โปรดบันดาลให้เขตกไปในกองไฟด้วยเถิด ”

อิบนุเฮาะชะฮฺโกรธมาก เขาควม้ามุ่งเข้าไปหาท่านอิมามสุเซน(อ)ในเส้นทางระหว่างคนสองฝ่ายมีลำน้ำขวางกั้นอยู่ เขาจึงตกจากอานม้าแต่เท้าของเขายังติดอยู่กับเชือกผูก ม้าจึงตื่นตกใจจึงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นจนเท้าของเขาขาดไปถึงโคนเขา ยังเหลือเท้าอีกข้างหนึ่งที่ยังติดอยู่ ม้าได้ลากเขาไปกระทบกับโขดหินและดันไม้จนกระทั่งถึงแก่ความตายอย่างทารุณ

มัซรูก บินวาลิด อัล-ฮัฎรอมิ เล่าว่า

ฉันเป็นทหารม้ากลุ่มแรกที่เดินทางมาเพื่อรบกับสุเซนเพื่อหมายตัดศีรษะของสุเซนให้ได้เพราะจะได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่จากอิบนุซุฮัยด กรั้นเมื่อฉันได้แลเห็นสภาพของอิบนุ เฮาะชะฮฺ ฉันจึงรู้ทันทีว่า สำหรับคนในครอบครัวนี้มีเกียรติยศและมีฐานะสูงส่งสำหรับอัลลอฮฺ(ซ.บ.) ดังนั้นฉันจึงละทิ้งกองทัพแล้วกล่าวว่า

“ฉันจะไม่ต่อสู้กับพวกเขาเพราะฉันกลัวจะตกนรก ” (๓)

(3) เขามุล-สุเซน หน้า ๑๘

บทที่ ๒

ณ คนรับใช้ของท่านอะบูซัร มื่อฟฟารี(ร.ฎ.) ยืนอยู่ตรงหน้าท่านอิมาม
สุเซน(อ)

ท่านอิมาม(อ)กล่าวกับณว่า

“โอ้ณเอ๋ย ฉันอนุญาตให้ท่านออกไปได้ เพราะแท้จริงแล้วท่านคิด
ตามเราเพื่อแสวงหาความปลอดภัย ขออย่าได้มาพบกับความเสียหายในการ
ร่วมทางกับเราเลย”

ณชบลงที่เท้าของท่านอิมาม(อ)แล้วจูบเท้าทั้งสองพลางกล่าวว่า

“โอ้บุตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ฉันจะสุขสบายได้ก็ต่อเมื่อได้อยู่
ร่วมกับท่าน ทั้งในยามเดือดร้อน ฉันก็จะยอมรับพร้อมกับพวกท่าน ฉันเป็น
คนต่ำศักดิ์เป็นคนผิวดำ แต่ท่านได้ให้กลิ่นสวรรค์แก่ฉันซึ่งให้แต่ความหอม
หวาน รู้สึกเป็นเกียรติแก่ฉันมากและได้ทำให้ฉันเป็นคนผิวขาว หามิได้ขอ
สาบานต่ออัลลอฮ์ ฉันจะไม่ออกห่างจากพวกท่านเลย จนกว่าฉันจะให้เลือด
ของฉันเคล้าเข้าด้วยกันกับเลือดของท่าน”

ดังนั้น ท่านอิมามสุเซน(อ)จึงอนุญาตให้เขาอยู่ต่อไป เขาจึงได้ออกรบ
ท่านอิมาม(อ)ได้กล่าวว่า

“พระองค์ทรงประจักษ์แล้วว่า คนโศกซ์เหล่านั้นได้ฟาดฟันคนผิวดำ
ด้วยดาบที่ฟาดฟันลูกหลานของศาสดามุฮัมมัด ขอพระองค์ทรงบันดาลให้
พวกเขาได้รับการลงทัณฑ์โดยสิ้นและมีหวังว่าเราจะได้เข้าสวนสวรรค์ใน
วันตอบแทน”

ญนได้สังหารศัตรูได้ถึง ๒๕ คน ต่อจากนั้น เขาก็เพลิงพลั่วเลยถูกฝ่าย ศัตรูสังหาร ท่านอิมาม(อ)ได้ยื่นขอพรให้แก่ศพของเขา พลางกล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮฺ โปรดบันดาลให้ใบหน้าของเขาวนวลและให้มีกลิ่น และโปรดนำเขาไปพร้อมกับท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)และให้เป็นที่รู้จักกัน ระหว่างเขากับวงศ์วานของมุฮัมมัด(ศ)”

ปรากฏว่า ใครก็ตามที่ได้ผ่านสถานที่รบแห่งนั้นจะต้องได้รับกลิ่นหอม ของเขา ซึ่งมีความหอมบริสุทธิ์ยิ่งกว่าชะมดเชียง(๔)

(4) เขามุล-สุเซน หน้า ๕๓

บทที่ ๓

เมื่อท่านอะลี อักบร ได้ออกไปรบกับพวกกุฬะฮฺ ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้ เรียกอุมร์ บินซะอ์ดว่า

“อัลลอฮฺได้ทรงตัดขาดความเมตตาต่อท่านเหมือนอย่างที่ท่านตัดขาด ความเมตตาต่อฉัน และมีได้รักษาญาติพี่น้องของฉันจากสายเลือดของท่านสา สนทูตแห่งอัลลอฮฺ และพระองค์จะทรงบันดาลให้ผู้ปกครองของท่านสังหาร ท่านบนที่นอนของท่านเอง” (๕)

(5) เขามุล-สุเซน หน้า ๕๓

ปรากฏว่าคูอาฮ์ของท่านอิมาม(อ)ได้รับการตอบสนอง ท่านมุคตาร์บินอะ บิอูบัยด อัย-ษะกอฟี(ร.ฎ.)ได้สังหารอุมร์ บินซะอ์ดบนที่นอนของเขาตั้งเช่น ที่เขาได้สังหารบุตรชายของท่าน(อ)ขณะที่ยังนอนอยู่บนแปล

บทที่ ๔

มีชายคนหนึ่งออกมาจากฝ่ายทหารของอิบนุชะมัด เขามีชื่อเรียกว่าตะมิม บินสุศ็อยน์ อัล-พะซารี เขาร้องเรียกว่า

“โอ้ สุเซนและพรรคพวกสุเซน พวกท่านเห็นน้ำในแม่น้ำพะรอตแล้ว ไซ้ไหม มันใสสะอาดเหมือนท้องปลา ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ พวกท่านจะไม่ได้ลิ้มชิมรสของมันแม้สักหยดเดียว ก่อนที่พวกท่านจะถูกฆ่าตายไปอย่างทารุณ ”

ท่านอิมามสุเซน(อ) กล่าวถามว่า

“ชายผู้นั้นเป็นใคร ?”

มีคนบอกท่านว่า

“ตะมิม บินสุศ็อยน์ ”

ท่านอิมาม(อ)จึงกล่าวว่า

“ชายคนนี้และบิดาของเขาคือชาวนรก ข้าแต่อัลลอฮ์ ได้โปรดสังหารเขาท่ามกลางความกระหายของเขาในวันนี้ด้วยเถิด ”

ไม่นานเขารู้สึกกระหายน้ำจนกระทั่งพลัดตกจากอานม้าแล้วมีน้ำก็เหยียบ เขาตายในทันทีนั้น(๖)

(6) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๗๑

บทที่ ๕

อะบูสะดูฟ ได้ยิงธนูไปที่หน้าผากของท่านอิมามสุเซน(อ) ท่าน(อ)รีบดึงออกมาได้ พลันเลือดก็ไหลทะลักออกมาจากใบหน้า

แล้วท่าน(อ)กล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮ์ แท้จริงพระองค์ทรงแลเห็นว่าข้าฯต้องอยู่ในฐานะเช่นไรกับปวงบ่าวของพระองค์ที่เป็นพวกละเมิด ข้าแต่อัลลอฮ์ ได้โปรดคิดคำนวณพวกเขาให้ครบถ้วน จงฆ่าพวกเขาให้ราบคาบและอย่างปล่อยให้พวกเขาหลงเหลืออยู่ในหน้าแผ่นดินแม้แต่คนเดียวและอย่าอภัยแก่พวกเขาตลอดกาล”

แล้วท่าน(อ)ได้ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

“โอ้ประชาชาติที่เลวร้าย พวกเจ้าขัดแย้งกับศาสนาฮัมมัด(ศ)ในเรื่องลูกหลานของท่าน(ศ)

จงรู้ไว้เถิดว่า หลังจากฉันแล้ว พวกเจ้าไม่อาจจะฆ่าใครได้อีก แต่เขาจะทำให้พวกเจ้าอ่อนแอ เนื่องจากการที่พวกเจ้าฆ่าฉัน ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ฉันหวังว่าอัลลอฮ์จะทรงยกย่องฉันด้วยตำแหน่งชะฮีด ต่อจากนั้นพระองค์จะทรงล้างแค้นต่อพวกเจ้าแทนฉัน โดยที่พวกเจ้าไม่รู้ตัว”

สุสีอ์ยฺนิจจึงกล่าวขึ้นว่า

“พระองค์จะทรงล้างแค้นเราแทนเจ้าได้อย่างไรหรือ โอ้บุตรของฟาฏิมะฮ์?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“ความชั่วของพวกเจ้าจะติดตามอยู่ในท่ามกลางพวกเจ้าเองจนมีการ
หลังเลื้อยของพวกเจ้าหลังจากนั้นพวกเจ้าจะได้ถูกระงับหน้าด้วยการลงโทษ
อย่างรุนแรง” (๗)

(๗) เขามูล-สุเซน หน้า ๗๐

อัลลอส(ช.บ.)ทรงรับคูอาฮ์ของท่านอิมามสุเซน(อ) เพราะไม่นาน
ท่านมุกตาร(ร.ฎ.)ก็เข้ามามีอำนาจเหนือพวกเขา แล้วจัดการลงโทษพวกเขา
ต่อจากนั้นฮัจญาจ บิน ยูซุฟ ก็เข้ามาปกครองจนเกิดการนองเลือดกันในหมู่
พวกเขา

บทที่ ๖

อับดุลลอฮ์ บิน ฮุสัยนุ อัล-อะชะดี ซึ่งยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำกับทหารกลุ่ม
หนึ่ง เขาตะโกนด้วยเสียงดังฟังชัดว่า

“โอ้ สุเซน ทำไมท่านไม่มองดูน้ำที่สดใสเหมือนท้องฟ้า แต่ท่านไม่อาจ
ลิ้มรสของมันได้แม้สักหยดเดียว ก่อนที่พวกท่านจะต้องตายไปด้วยความ
กระหาย”

ท่านอิมามสุเซน(อ) กล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอส ได้โปรดสังหารเขาให้ตายไปด้วยความกระหายด้วยเถิด
และอย่าให้อภัยแก่เขาตลอดกาล”

สะมีด บินมุสลิม กล่าวว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามพระนามของอัลลอฮ์ หลังจากนั้นไม่นานฉันได้ไปเยี่ยมอาการป่วยของเขา ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ฉันเห็นเขาดื่มน้ำจนท้องกาง

หลังจากนั้นก็อาเจียนออกมาแล้วร้องว่ากระหายน้ำๆ แล้วก็กลับไปดื่มน้ำจนท้องกาง หลังจากนั้นก็อาเจียนอีกเขาทรมาณด้วยความกระหายน้ำ เขามีอาการเป็นอยู่อย่างนี้ตลอดไปจนถึงแก่ความตาย ” (๘)

(๘) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๕๑

บทที่ ๗

ชายคนหนึ่งจากตระกูลของอุบาน บินดาร์ิม ซึ่งมีชื่อว่าซุรอะฮ์ ได้ยังธนูไปถูกที่ชอกคอของท่านอิมามสุเซน(อ)จนทำให้เลือดหลังออกมา ท่าน(อ)กำหยาตเลือดแล้วขว้างขึ้นสู่ท้องฟ้า พลังกล่าว

“ข้าแต่อัลลอฮ์ โปรดทำให้เขากระหาย โปรดทำให้เขากระหาย”

มุฮัมมัด อัล-กุฟี รายงานว่า :

คนที่ได้ไปพบเห็นเขาเล่าให้ฉันฟังว่า ในขณะที่เขาใกล้จะตายนั้นเขาร้องครวญครางเพราะความร้อนระอุภายในท้องและเย็นจัดที่สันหลัง ที่ด้านหน้าของเขอบไว้มันน้ำแข็ง แต่ด้านหลังของเขาดังอบไว้มันกองไฟ เขากล่าวว่า

“จงให้ฉันได้ดื่มน้ำเถิด ฉันจะตายด้วยความหิวอยู่แล้ว ”

จนได้มีคนนำน้ำมาให้เขาดื่มหดหามเต็มภาชนะใหญ่ ในนั้นมีทั้งเหล้าองุ่น มีทั้งน้ำและนมที่พอเพียงสำหรับดื่มกันห้าคน แต่เขาดื่มาแล้วดื่มอีกแล้ว กล่าวอยู่แต่ว่า

“เอาน้ำมาให้ฉันเถิด ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว ”

จนท้องของเขาโป่งเหมือนท้องอูฐ (๕)

(๕) ตริค อิบนิอะซากร เล่ม ๔ หน้า ๓๓๓

การต่อสู้ของอิมามฮุเซน(อ) : คำจูนเสาหลักแห่งอิสลาม

มูอาวิยะฮุนั้น ถึงแม้จะเป็นคนที่เหิน ห่างจากคำสอนของศาสนาอิสลาม และไม่ได้ให้ความสำคัญกับพระคัมภีร์อัล-กรุอันเท่าที่ควรและขัดแย้งกับวิถีทางของศาสนทูตผู้ทรงเกียรติ(ศ)แต่เขาก็ยังเป็นคนดำรงนมาซ ยังบำเพ็ญฮัจญ์ ขกย่งศ่อฮาบะฮ์ และยังมีคามพอใจในการเขียนถึงท่านศาสนทูต(ศ) และยั้งอ้างถึงในสิ่งที่ได้ยืมมาจากท่าน(ศ) หมายความว่าสัรรอของอิสลามยั้งพอจะมียอยู่สำหรับการครองอำนาจรัฐและยั้งมียกลั๊นไอของศาสนาซึ้นนำสังคมอยู่

แต่เมื่อยะซิดเข้ามารับอำนาจการปกครอง ในกลางปีที่ ๖๐ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไป เพราะเขาคือ คนที่ถูกกำเนิดขึ้นมามีความโสมมเป็นคนที่มีความแปลกพิสดารในเรื่องความเชื่อความคิดและการกระทำ ดังนั้นเขาจึงไม่มีความรู้ะไรในด้านศาสนาเลย หรือแม้จะเป็นเรื่องซุนนะฮ์

ก็ตามเมื่อบิดาของเขาได้แลเห็นความพิกล ความคึกคะนองของเขา และเห็นว่าเขเป็นนักดื่มสุรา ก็รู้เลยว่าเขามีใช้คนที่เหมาะสมต่อตำแหน่งค่อลีพะสุซึ่งสำคัญมาก

มอวียะสุ เคยกล่าวไว้ว่า

“ถ้าหากฉันไม่ลุ่มหลงในตัวของยะซิด แน่อนสายตาของฉันจะต้องมองเห็นความชอบธรรมเป็นแน่แท้”

ชายคนนีพูดตามความเป็นจริง กล่าวคืออารมณ์ของเขาหมกมุ่นอยู่ในการสร้างความยุ่งยากแก่มวลมุสลิมอย่างใหญ่หลวง จนคนทั้งหลายและแม้แต่เขาเองก็ไม่อาจรับได้

ในที่นี้ ข้าพเจ้าไม่ประสงค์ที่จะกล่าวถึงความเหลวไหลของบุคคลผู้นี้ เพราะไม่มีใครสามารถกล่าวถึงเรื่องของเขาในด้านนี้ให้ครบถ้วนได้ และคำกล่าวของเขาต่อไปนี้ ก็ถือว่าเพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นถึงความเหลวไหลอย่างสิ้นเชิงของเขา :

“พวกซาฮิม(ตระกูลของท่านศาสดา)ได้เล่นเกมสการครองอาณาจักรผ่านพ้นไปแล้ว ดังนั้นหาได้มีคำสอนใดๆ ไม่ และวะสุยก็มิได้ถูก ประทานมาแต่อย่างใด”

งานชิ้นแรกที่ยะซิดลงมือทำหลังจากที่รับอำนาจการปกครอง คือ เขียนจดหมายส่งไปยังข้าหลวงของตนในเมืองมะดีนะฮ์ คืออะลิด บินอุตบะฮ์ บินอะบิซุฟยานว่า

“ให้จับตัวสุเซน, อับดุลลอฮ์ บินอุมร์, อับดุล-เราะฮ์มาน บินอะบูบักร์, อับดุลลอฮ์ บินซุเบรมาให้สัตยาบันด้วยความรุนแรง และถ้าหากใครขัดขืนก็ให้ตัดคอเสีย แล้วให้ส่งศีรษะไปแสดงแก่ฉัน” (๑)

(1) มัคคัล สุเซน ของค่อวาริชมี เล่ม ๑ หน้า ๑๗๘

คำถามที่มักจะถามกันก็คือว่า

ทำไม หลานของศาสดาจึงไม่ยอมให้สัตยาบันต่อยะซิด ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้เกิดการนองเลือด ทั้งทางด้านอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)และบรรดาศาวกท่านอะฮ์ซัน(อ)ที่ชาย ยังยอมให้สัตยาบันต่อมูอาวิยะฮ์ได้ ทำไม?

เราขอตอบว่าในตอนต้นเราได้กล่าวแล้วว่า ระหว่างมูอาวิยะฮ์กับยะซิดนั้น มีความแตกต่างกันอย่างมาก การให้สัตยาบันต่อยะซิดย่อมหมายความว่า หลานของท่านศาสดา(ศ)ให้การรับรองและพอใจในสภาพสังคมที่เป็นอยู่อย่างนั้น ซึ่งในภายหลังก็เท่ากับเป็นการทำลายอิสลามและถอดถอนวิญญาณแห่งศรัทธาออกจากมวลมุสลิม คำสอนของศาสนาก็จะถูกทำลายสร้างไปจากพวกเขา

เมื่อพวกเขาได้เห็นว่าขนาดหลานของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)และบุตรของท่านอะมีรุลมูอมีนีน(อ) ประมุขของชายหนุ่มชาวสวรรค์ยังยอมรับการใช้สัตยาบันต่อยะซิดอย่างสวามิภักดิ์ได้ ทั้งๆที่ท่านศาสนทูต(ศ)เคยกล่าวต่อหน้าท่าน(อ)ว่า

“บุคคลใดที่เห็นผู้ปกครองสร้างความอธรรม แล้วไม่คิดแก้ไขก็ให้เตรียมที่นั่งของตนไว้ในไฟนรก ”

การปกครองของใครที่ไหนอีกเล่า ที่จะเลวร้ายยิ่งกว่าการปกครองของยะซิด และจะมีใครที่ไหนอีกเล่าสมควรจะเข้าทำการแก้ไขยิ่งกว่าบุตรของท่านศาสนทูต(ศ)ซึ่งเป็นเสาหลักของอิสลาม(๒)

(2) คูหนังสือที่เขียนโดยอุซตาซ อับดุล-กอดิร อะฮ์มัด ยูซุฟ ชือ อะฮ์ซัน บินอะลี

ใครก็ตามที่รู้จักนิสัยใจคอของยะซิดและจุดยืนแห่งความเชื่อของเขา จะต้องเชื่อถือได้เลยว่า ถ้าหากอำนาจปกครองเป็นของเขาอย่างเต็มรูปแบบ เขาจะต้องทำลายอิสลามเนื่องจากความบ้าบิ่นและความละเมิดของเขาที่ห่างไกลจากหลักความเชื่อทางศาสนาอย่างยิ่ง นับเป็นความแค้นที่สะสมมาแต่กาลก่อน ดังนั้น จึงจำเป็นที่ประมุขของบรรดาอะฮ์ลุดดีนต้องไม่ยอมให้สัตยาบันท่าน(อ.)จึงได้ออกเดินทางจากเมืองมะดีนะฮ์ เพื่อหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นจากฝ่ายปกครอง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อยะซิดได้สั่งให้มีการสังหารท่าน(อ.)ในเมื่อท่าน(อ.)ไม่ยอมให้สัตยาบัน ท่านอิมาม(อ.)ได้นำครอบครัวและน้องๆ ออกไปยังเมืองมักกะฮ์ ซึ่งอัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงกำหนดไว้ว่าใครที่เข้าไปในเมืองนี้จะได้รับการปลอดภัย แต่ยะซิดยังส่งอุมร์ บิน ชะมัด บิน อาศ เข้าไปในกลุ่มทหารและแต่งตั้งให้เขาบัญชาการฮัจญ์ และทำหน้าที่ดูแลพิธีกรรมและสั่งว่า

“ถ้าพบสุเชนที่ไหน ก็ให้ฆ่าเสียที่นั่น” (๓)

(3) มักคัล สุเชน ของมุกีอรรัม หน้า ๑๕๓

ดังนั้นจึงจำเป็นที่ท่านอิมามสุเชน(อ.)ต้องออกจากเมืองมักกะฮ์อีกเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าแต่ปรารถนาความสันติ โดยเกรงว่าจะเกิดการนองเลือดในสถานอันศักดิ์สิทธิ์ ท่าน(อ.)ได้ออกเดินทางจากที่นั่นในวันตรวียะฮ์(๘ ชุลฮิจญะฮ์)และถอดเอียะสุรอมของท่าน(อ.)โดยเปลี่ยนเป็นการทำอุมเราะฮ์มุฟร็ออะฮ์

ยังมีคำถามอีกข้อหนึ่งว่า ด้วยเหตุอันใดท่าน(อู)จึงมุ่งหน้าไปยังเมือง
กูพะสุแทนที่จะไปยังเมืองอื่น ตอนแรกท่าน(อู)ออกจากเมืองมะดีนะฮ์ของตา
ของท่านคือศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)ด้วยความกลัวว่าจะเกิดอันตรายและ
ต้องรีบรุดออกจากเมืองมักกะฮ์ด้วยความจำใจ แล้วทำไมท่านจึงเลือก
เมืองกูพะสุ แทนที่จะเป็นบัศเราะฮ์ เยเมน อียิปต์ หรือซีเรีย?

เมืองบัศเราะฮ์นั้น แม้จะเป็นเมืองหน้าด่านของอิรัก แต่ชาวเมืองที่นั่น
แตกแยกกันเป็นพรรคเป็นพวก บางทีศัตรูของอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)อาจอยู่ที่นั่น
ประกอบกับพวกเจ้าเมืองและสมุนบริวารทั้งหลายมีกันเป็นจำนวนมากและ
มีความเข้มแข็งกว่าบรรดาผู้ที่สวามิภักดิ์ต่ออะฮ์ลุลบัยตุ(อ)

เมืองเยเมนนั้น โอกาสน้อยมากที่ท่านประมุขของบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)จะเลือก
เมื่อท่านเองก็เคยรู้ว่าคนเมืองนั้นเป็นพวกที่ทำการบกพร่องอย่างใหญ่หลวง
และมักจะล่อลวงกับคนที่พบปะกัน พวกเขามีได้ให้การรับรองแก่บะซัร
บินฮาริฏและทหารของเขาแม้แต่น้อย จนถึงกับสร้างความเสียหายในหน้า
แผ่นดิน ฆ่าใครได้ก็จะฆ่า ปล้นใครได้ก็จะปล้น

ส่วนอียิปต์ นับตั้งแต่อุมร์ บิน อาศเข้าไปปกครองและได้สังหาร
ท่านมุฮัมมัด(ร.ฎ.)บุตรของท่านอะบูบักร์ที่นั่น ซึ่งเป็นคนที่ท่านอะมีรุลมุอ์
มินีน(อ)แต่งตั้งให้ประจำที่นั่น พวกเขปกครองเมืองนี้ด้วยการกดขี่ บีทา
โดยถือเสมือนหนึ่งว่าเป็นประเทศที่สองของพวกเขาคนรองจากเมืองฮาม(ซีเรีย)
เพราะมีบรรดาคนที่นิยมยกย่องอุษมานร่วมมือกับพวกเขาซึ่งเป็นพวกที่มี
ความแค้นเคืองต่อบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)

ส่วนเมืองขาม(ซีเรีย)นั้น คือเมืองที่อยู่ในอุ้งมือของศัตรูอยู่แล้วและที่นั่นคือแหล่งที่ตั้งฐานบัญชาการทางทหารของคนเหล่านั้น

นี่คือ เหตุผลที่ว่าทำไมท่านอิมามสุเซน(อ)จึงตัดสินใจเดินทางไปยังเมืองกูฟะฮฺแทนที่จะเลือกไปเมืองอื่นๆ ในดินแดนของอิสลามขามนั้น ประการหนึ่งเมืองนี้มีบรรดาชีอะฮฺกระจายอยู่จำนวนมากเพราะเคยเป็นเมืองหลวงของท่านอะมีรุลมุอ์มินีน(อ)และท่านอิมามอะฮฺซัน(อ) และเป็นเมืองที่มูอาวิยะฮฺทอดทิ้ง กล่าวคือคนเหล่านั้นได้สังหารบุคคลระดับหัวหน้าประจำเมืองนี้เสียแล้ว เช่น สะญูร บินอาดี อัล-กินดีและสหายของเรา รวมทั้งอัมรฺว บินอัล-ฮัมกฺ และสมาชิกกลุ่มหนึ่งของเขาซึ่งเป็นคนสำคัญระดับแนวหน้าและเป็นหัวหน้าของที่นั่น โดยที่ซียาด บุตรของชายโศกและอัล-มุหฺมีเราะฮฺ บินซุบะฮฺได้สังหารพวกเขารวมทั้งคนอื่นๆ ที่เป็นลูกน้องและสมุนของมูอาวิยะฮฺที่ร่วมกันฆ่าคนเหล่านี้ด้วย

ในขณะที่เกี่ยวกับทิศทางการเดินทางท่านประมุขแห่งวีรชนอิสลาม(อ)ถูกปิดประตูหมด จนไม่เหลือเมืองอื่นๆ ให้เลือกอีกเลยนอกจากเมืองกูฟะฮฺนั้นเราก็พบว่าชาวเมืองกูฟะฮฺเคยมีการติดต่อกับท่านอิมามสุเซน(อ) มาก่อน นั่นคือกรณีที่คนเหล่านั้นเคยเขียนจดหมายถึงท่าน(อ)ในสมัยของมูอาวิยะฮฺ และสัญญากับท่าน(อ)ว่าจะร่วมทำการต่อสู้สนับสนุนท่าน(อ) แต่ขณะนั้นท่านอิมามสุเซน(อ)ได้ขอประวิงเวลาไว้ก่อน เพราะระหว่างท่าน(อ)เองกับมูอาวิยะฮฺยังมีสัญญากันอยู่ ในขณะที่เดียวกันท่าน(อ)ก็ไม่ต้องการบิดพลิ้วสัญญา

ท่านเชคมุฟิด (ขอให้อัลลอฮ์ประทานความเมตตา) ได้กล่าวว่า :

“ อัล-กัลปี, อัล-มะดาอีนี และนักประวัติศาสตร์ท่านอื่นๆ ได้อธิบายว่า เมื่อท่านอิมามฮะซัน (อ) ถึงแก่กรรม พวกชีอะฮ์ในเมืองอิรักได้มีการเคลื่อนไหวกว้างและเขียนจดหมายถึงท่านอิมามสุเซน (อ)

ให้ถอนตัวออกจากมูอาวียะฮ์และสัญญาว่าจะให้สัตยาบันต่อท่าน(อ)แต่ท่าน(อ)ได้ยับยั้งคนเหล่านั้นไว้โดยให้เหตุผลว่าระหว่างท่าน(อ)กับมูอาวียะฮ์ต่างมีสัญญากันอยู่ ซึ่งไม่ควรแก่ท่าน(อ)ที่จะผิดสัญญา จนกว่าให้เวลากำหนดได้ผ่านพ้นไปก่อน ” (4)

(4) อัล-อิรชาด หน้า 200

หลังจากที่ยะซิดเข้ารับตำแหน่งแล้ว สาส์นจากคนเหล่านั้นที่เขียนติดต่อกับท่านอิมามสุเซน(อ) มีมากจนกระทั่งท่านได้รวบรวมไว้เองถึง 12,000 ฉบับ (5)

(5) มะยิรุล-อะฮ์ซาน ของอิบนุนะมา หน้า 16, อับศอรุล-อัยน์ หน้า 5, มักดัล ฮุเซน ของมุกี้อรอม หน้า 163

ท่านอิมามสุเซน(อ) ได้ส่งท่านมุสลิม บินอะกิล(ร.ฎ.)ลูกพี่น้องของท่าน(อ)ไปยังเมืองกูฟะฮ์และชาวเมืองกูฟะฮ์ก็ให้การต้อนรับท่านประมุขแห่งวีรชนอิสลาม(อ) โดยได้เข้ามอบสัตยาบันกันอย่างมโหฬาร

กล่าวคือ จำนวนคนที่ให้สัตยาบันต่อท่านมีมากถึง 18,000 คน จนทำให้ลูกน้องของยะซิดซึ่งเป็นใหญ่อยู่ที่นั่นต้องได้รับความโคດเคียวอยู่แต่ในวังของตน เพราะคนทั้งหลายไม่ร่วมมือกับเขาเลยไม่ว่าจะเป็นนมาซวันศุกร์หรือนมาซรวมธรรมดาท่านมุสลิม จึงเขียนจดหมายถึงท่านอิมามสุเซน (อ) ก่อนถูกสังหาร 27 วันควมว่า

“ผู้ตรวจการณ์ได้กล่าวเท็จต่อเจ้านายของตนเลย บัดนี้ชาวกูฟะฮฺได้ให้สัตยาบันต่อข้าพเจ้า มากถึง 18,000 คนแล้ว ดังนั้นขอให้รับมาในทันทีที่จดหมายของข้าพเจ้ามาถึงท่าน ” (6)

(6) มักคัล สุเซน ของมุกีอรรอม หน้า 168

ในช่วงเวลาที่ท่านมุสลิม(อ)เขียนจดหมายถึงท่านอิมามสุเซน(อ)อยู่นั้น เหตุการณ์ในเมืองกูฟะฮฺยังเป็นปกติ เขาจึงย้าให้ท่านอิมาม(อ)รีบเดินทางมาแต่ยะซิดได้ส่งคนติดตามไปสังหารท่านอิมาม(อ)ที่มักกะฮฺ และกำชับว่าต้องฆ่าให้ได้ แม้จะเป็นที่ตรงบริเวณอัล-กะอูบะฮฺก็ตาม ดังนั้น จึงจำเป็นที่ท่าน(อ)จะต้องรีบเดินทางออกไปทันที

ท่านอิมามสุเซน(อ)พร้อมด้วยสมาชิกครอบครัวและพรรคพวกจำนวนหนึ่งได้เดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองกูฟะฮฺ ในระหว่างทางท่าน(อ)ก็ทราบข่าวว่า ทางเมืองกูฟะฮฺได้มีการแปรพักต์เสียแล้ว

อีกทั้งท่านมุสลิม บิน อะกิลและสหายคนอื่นของเขารวมทั้งบุคคลที่ให้ความช่วยเหลือเขาถูกสังหารเสียแล้ว ท่านอิมาม(อ)ได้ประกาศว่านี่ให้กลุ่มชนของท่าน(อ)ทราบเพื่อให้พวกเขาพิจารณาหาเส้นทางเดินเสียใหม่

หลังจากที่ท่าน(อ)ประสบกับปัญหาที่เป็นอุปสรรคเสียแล้ว เชคมุไฟด(ขอ
ให้อัลลอฮฺประทานความเมตตา)ได้กล่าวว่า

ท่าน(อ)ได้นำหนังสือฉบับหนึ่งออกมาอ่านให้ประชาชนรับทราบดังมี
ใจความต่อไปนี้

“ ด้วยพระนามของอัลลอฮฺผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ บัดนี้
เราได้ทราบข่าวที่เลวร้ายที่สุดเรื่องหนึ่ง นั่นคือมุสลิม บิน อะกิล,
ฮานี บิน อูเราะฮฺ, อับดุลลอฮฺ บิน ยักรู้อร ได้ถูกสังหารเสียแล้ว
แน่นอนชื่อเสียงของเราได้สร้างความเสียหายให้แก่เราแล้ว ในหมู่พวกท่าน
ถ้าหากคนใดต้องการจะเปลี่ยนแปลงเส้นทาง ก็ขอให้รีบไปเสียจะไม่มี
ปัญหาข้อขัดแย้งใดๆและไม่มีข้อตำหนิตีเดียใดๆ ” (7)

(7) ญะลาอุล-อุยูน เล่ม 2 หน้า 152

จึงเป็นโอกาสดีสำหรับคนอาหรับกลุ่มหนึ่งที่ติดตามท่าน(อ)มาในคราวนี้
ซึ่งแอบหลบมากับท่านด้วยโดยหวังว่าจะได้เป็นสมาชิกร่วมของประเทศ
ใหม่ โดยมุ่งหวังผลประโยชน์หรือแสวงหารายได้บางประการเท่านั้น

ในขณะที่ท่านอิมามสุเซน(อ) ได้รับทราบข่าวนี้นี้ เส้นทางที่ท่าน(อ)กำลัง
เดินอยู่ก็ถูกปิดกั้นอีกด้วย นั่นคืออูบัยดิลลาฮฺ บิน ซิยาด ได้ส่งอัล-สุคัยน
บิน นามิร เจ้าหน้าที่ฝ่ายตรวจการณ์ของตนให้ไปเฝ้าอยู่ที่อัล-กอดีชียะฮฺและ
ได้วางกองทหารม้าเอาไว้ระหว่างเมืองกอดีชียะฮฺกับคอฟาน ระหว่าง
กอดีชียะฮฺกับอัล-ก็อฏกอฏอนียะฮฺอีกทั้งยังได้มีการยึดเส้นทางระหว่าง
วาเกีเศฮฺกับชีเรียและบัศเราะฮฺด้วย จึงเป็นเหตุให้ท่านอิมาม(อ)ต้องเผชิญ
กับปัญหาการปิดล้อมของทหารเหล่านั้น ที่นำทัพมาโดยอัล-สุร บิน ยะซีด
อรร-ร็อยฮานี ซึ่งอัล-สุรได้จัดขบวนการเดินทางไว้ตลอดแนว

ต่อจากนั้นทั้งสองฝ่ายก็ยินยอมตกลงกันให้ท่านอิมาม(อ)หาเส้นทาง
เดินสายใหม่โดยอย่าได้ย้อนกลับไปยังเมืองมะดีนะฮ์ และไม่ต้องเดินทาง
ต่อไปยังเมืองกุฟะฮ์

ท่านอิมามสุเซน(อ)และอัล-ฮุร ได้เดินทางด้วยกันจนกระทั่งมาถึง
“กัรบะลาฮ์” ซึ่งที่นั่นได้กลายเป็นสมรภูมิแห่งสุดท้าย เป็นดินแดนแห่ง
วีรชนอิสลามและเป็นดินแดนที่จารึกความกล้าหาญในรูปแบบต่างๆ ไว้
มากมาย

ลำดับเหตุการณ์วีรชนแห่งกัรบะลาฮ์

บทที่ผ่านมาท่านได้อ่านเรื่องการต่อสู้ของท่านอิมามสุเซน(อ)และการ
เดินทางของท่าน(อ)ที่เข้าสู่ “กัรบะลาฮ์” แล้วท่าน(อ)ได้เดินทางมาถึงที่นั่น
ในวันพฤหัสบดีที่ 2 ของเดือนมุฮัรร์รอม ฮ.ศ. 61

และท่าน(อ)ก็ยังคงพักอยู่ที่นั่นจนกระทั่งทหารของฝ่ายข้าศึกติดตามมา
ทัน ในจำนวนนั้น

จิมรु เป็นฝายนำมา 4,000 คน

ยะซีด บินฮัร-ริกาบ เป็นฝายนำมา 2,000 คน

อัล-ฮุศัยนุ บิน นามิร เป็นฝายนำมา 4,000 คน

หิบบุ บิน รุบอ เป็นฝายนำมา 1,000 คน

กะอับ บิน กุฏลอะฮ์ เป็นฝายนำมา 3,000 คน

ฮิญาบ บินอับญุร เป็นฝายนำมา 1,000 คน

มะฎอฮิร บินรอฮันะฮฺ อัลมาซิณีเป็นฝ่ายนำมา 3,000 คน
นัศรฺ บินฮัรชะฮฺ เป็นฝ่ายนำมา 2,000 คน
ทั้งนี้ต่างก็เข้ามาสมทบกับกองทหารของอิบนุฮะอัด ซึ่งมีไม่น้อยกว่า
20,000 คน อิบนุฮิยาจก็ยังส่งทหารมาสมทบอีกเรื่อยๆ จนกระทั่งมีจำนวน
มากถึง 30,000 คน

คืนแห่งวัน อาซุรอ

ในคืนวันพฤหัสบดีที่ 9 ของเดือนมุฮัรร์รอม อิบนุฮะอัดได้นำทหารของตน
เข้าไปหาท่านอิมามสุเซน (อ) ซึ่งท่านอิมาม (อ) ก็ได้ส่งท่านอับบาซ (ร.ฎ.)
น้องชายของท่าน (อ) ออกไปพบกับพวกเขาโดยได้สั่งว่า

“เจ้าจงชี้พาหนะของฉันออกไปพบกับพวกเขา แล้วถามพวกเขาว่า
พวกเขามาทำไม และต้องการอะไร ?”

ท่านอับบาซ(ร.ฎ.)ชี้พาหนะออกไปพร้อมกับพลทหารม้า 20 คน
ในจำนวนนั้นมีซุฮัยรและสะบีบรวมอยู่ด้วย ท่านถามพวกเขาตามที่ท่านอิ
มาม (อ)สั่ง

พวกเขาตอบว่า

“มีคำสั่งจากอะมีร(ผู้ปกครอง)มาว่า ให้เราเสนอแก่พวกเจ้าถึงเรื่องการ
ยินยอมตกลงอยู่ภายใต้การปกครอง มิฉะนั้นแล้วก็ให้เราสู้รบกับพวกเจ้า ”

ท่านอับบาซ(ร.ฎ.)ก็ได้หวนกลับมาแจ้งให้ท่านอิมามสุเซน(อ)รับทราบถึง
สิ่งที่คนพวกนั้นต้องการ

ท่านอิมาม(อ.)ได้พูดกับท่านว่า

“จงกลับไปพบกับพวกเขาและขอร้องให้พวกเขาคอยให้คินนี้ผ่านไปจนถึงพรุ่งนี้ก่อน

เพราะว่าเราจะทำมาซต่อพระผู้อภิบาลของเราในคินนี้ ซึ่งเราจะวิงวอนขอจากพระองค์และขอการอภัยโทษจากพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้ดีว่าข้ารักการมาซและการอ่านคัมภีร์ อีกทั้งวิงวอนขอคูอาฮ์และขอการอภัยโทษจากพระองค์”

ท่านอับบาซ(ร.ฎ.)ได้กลับไปหาคนเหล่านั้นอีกครั้งและขอร้องพวกเขาว่าให้ค่อยเวลาจนคินนี้ผ่านไปก่อน อิบน์ ชะอัดลุกขึ้นยืนถามคนทั่วไป

อัมรว์บินฮัจญญากกล่าวขึ้นว่า

“มหาวริสุทธีเป็นของอัลลอฮ์ พวกเขาเป็นนักรบ ในเมื่อขอร้องท่านเช่นนั้น ก็สมควรแล้วที่ท่านจะยินยอมพวกเขา”

ก็อยซุ บินฮัซอญ กล่าววว่า

“ยินยอมไปตามที่พวกเขาขอร้องเถิด ขอสาบานด้วยอายุขัยของข้าเองว่าพรุ่งนี้ท่านจะต้องมีชัยชนะในการสู้รบได้แน่นอน”

อิบน์ชะอัดจึงพูดว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ฉันต้องรู้ว่าเขาทำอะไรในยามที่ฉันยึดเวลาให้พวกเขาคินนี้”

แล้วเขาก็ส่งคนไปพบท่านอิมามสุเซน(อ) โดยให้กล่าวว่า

“พวกเราจะยึดเวลาแก่พวกเจ้าจนถึงพรุ่งนี้เช้า ถ้าหากเจ้ายอมรับโดย
คุณดี เราก็จะคุมตัวพวกเจ้าไปพบกับผู้ปกครองพร้อมกับเรา นั่นคือ

อิบนุ ซิยาต แต่ถ้าหากพวกเจ้าปฏิเสธ เราก็จะไม่ปล่อยพวกเจ้าไปอย่าง
เด็ดขาด”

การนมาซ

คืนนั้นท่านอิมามสุเซน(อ)และมวลสมาชิกของท่าน(อ)อดนอนตลอดคืน
พวกเขาอยู่โยงห้อมล้อมกันเหมือนฝูงผึ้งในขณะที่ท่าน(อ)ยืนนมาซและนั่ง
นมาซตลอดเวลาไม่ว่าจะโค้งหรือจะกราบจนรุ่งขึ้นวันใหม่ ท่านอิมาม(อ)ได้
ร่วมนมาซยามรุ่งอรุณ(ศุบฮ)กับบรรดาสมาชิกของท่าน(อ)เสร็จแล้วท่านก็ยืน
ขึ้นกล่าวคำเทศนา ความว่า

“มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์ทรงอนุญาติให้
มีการต่อสู้ทั้งโดยพวกท่านและโดยฉันในวันนี้แล้ว จึงขอให้พวกท่าน
ทั้งหมดมีความอดทนและจงต่อสู้”

หลังจากนั้นท่านอิมาม(อ) ก็ได้หันมาทางทหารหาญแล้วขอร้องให้จัด
แถวเพื่อออกรบในขณะนั้นพวกเขามีจำนวนเพียง 70 คน รวมทั้งคนที่มีย่า
และเดินเท้า โดยมีท่านซุฮัยร บิน กิอัยนุ (ร.ฎ.) อยู่ทางเบื้องขวา ท่านสะบีบ
บิน มะซอฮิร (ร.ฎ.) อัล-อะชะดีอยู่ทางเบื้องซ้าย

ส่วนท่าน(อ)กับบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)อยู่ตรงระหว่างกลาง พร้อมกันนั้น
ก็ได้มอบธงรบของท่าน(อ)ให้แก่ท่านอับบาส(ร.ฎ.)ผู้เป็นน้องชาย

ทางด้านอินชชะอัดก็ได้จัดแถวสมาชิกของตนด้วยเช่นกัน ซึ่งพวกเขามีจำนวนถึง 30,000คน โดยแต่งตั้งให้อัมรฺว์ บิน ฮัจญฺญา อัจ-ซุบัยดี อยู่ทางด้านขวา ส่วนทางด้านซ้ายก็ให้ชิมรฺ บิน ซิล-ญฺญาซันอยู่ ส่วนกองทัพบากก็ให้อุซเราะฮฺ บิน กือยซุ เป็นฝ่ายนำ แล้วมอบธงของตนให้ซุวัยดฺสมุนมือขวาของตนเป็นผู้ถือ

ท่านอิมามฮุเซน(อ)ปฏิเสธการเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำสงคราม

ท่านอิมาม(อ)สั่งให้มีการขุดสนามเพลาะไว้ด้านหลังกระโจมและให้จุดไฟไว้บนนั้นเพื่อหลบการรบให้มิขึ้นเพียงด้านเดียวและเพื่อเป็นการประกันความปลอดภัยให้แก่กระโจมที่ปักด้วยบรรดาฝ่ายศัตรูได้ออกมานอกบริเวณค่าย ก็เห็นแสงไฟที่ถูกจุดขึ้นในหลุมเพลาะ ชิมรฺจึง

ตะโกนขึ้นสุดเสียงว่า

“ โอ้อูเซน เจ้าจะรีบเอาไฟเผาตัวเองก่อนถึงวันฟื้นคืนชีพกระนั้นหรือ ”

ท่านอิมามฮุเซน(อ)ถามขึ้นว่า

“ นั่นเสียงของใคร ดูเหมือนคล้ายเสียงของชิมรฺ บินซิล-ญฺญาซัน ?”

มีเสียงขานรับว่า

“ ใช่แล้วครับ ”

ท่านอิมาม(อ)จึงกล่าวว่า

“ เจ้านั้นแหละที่เหมาะสมจะเข้านรกมากกว่าข้า ”

มุสลิม บิน เอาชะญะฮ์(ร.ฎ.)ทำท่าจะยิงธนูเข้าใส่ แต่ท่าน(อ.)ได้ห้ามไว้พร้อมกับกล่าวว่า

“ฉันรังเกียจที่จะเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำสงครามกับพวกเขา”

ท่านประมุขของวีรชนแห่งอิสลาม(อ.) ได้ออกมาพบกับชาวญะฮ์แล้วกล่าวคำเทศนาด้วย

ถัดจากนั้น ท่านอิมาม(อ.)ได้กล่าวคำเทศนาอีกเป็นครั้งที่สองซึ่งปรากฏว่าการเทศนาในคราวนี้ ยังผลให้บรรดาผู้นำชาวญะฮ์จำนวนหนึ่งยอมรับท่านอิมาม(อ.) และเข้ามารวมทัพกับท่าน เช่น อัล-สุร บินยะซีด อร-ริยาฮี ซึ่งมีทหารอยู่อีกจำนวนหนึ่ง

สงครามและการพลีชีพ

อิบนุชะฮัดเชื่อมั่นว่า การรอคอยอย่างนี้มีได้เป็นผลดีให้กับตัวเองเลขาบางที่ท่านอิมามสุเซน(อ.) กับพรรคพวกของท่านอาจทำการเปลี่ยนแปลงบรรดาทหารทั้งหมดได้ แล้วจะเกิดความยุ่งยากสับสนเหมือนอย่างที่เกิดขึ้นที่กษัตริย์แห่งร็อยและราชาแห่งญะฮ์ญานได้ประสบกับความพ่ายแพ้มาแล้ว

ดังนั้นเขาจึงได้นำทหารออกมาเผชิญหน้ากับท่านอิมาม(อ.) แล้วยกธนูขึ้นเตรียมยิงทัพที่พลางกล่าวว่า

“พวกเจ้าจงเป็นพยานต่ออะมีร์(ผู้ปกครอง)ให้ข้าด้วยว่า ข้านี้แหละคือคนแรกที่ยิงธนู”

แล้วทหารทั้งหมดต่างก็ยิงตามทันที ปรากฏว่าพรรคพวกของท่านอิมาม
สุเซน(อ)ถึงกับต้องธนูกันหมดทุกคนไม่เว้นแต่คนเดียว
ท่านอิมาม(อ)กล่าวกับพลพรรคของท่าน(อ)ว่า
“ จงลุกขึ้นเผชิญกับความตายที่ไม่อาจมีใครหลีกเลี่ยงได้เกิด
อัลลอฮฺจงประทานความเมตตาแก่พวกเจ้า ธนูเหล่านี้มันถูกส่งมาจากคน
เหล่านั้น ”

พลพรรคของท่านอิมาม(อ)ต่างพากันฮึดสู้พร้อมกัน เพียงการต่อสู้ภายใน
ชั่วโมงเดียวปรากฏว่าพวกเขาต้องประสบความสูญเสียไปถึง 50 คน

กองหนุนที่เหลือกับบะนีฮาซิม

หลังจากที่ทหารของท่านอิมามสุเซน(อ)รวมพลกันต่อสู้ในครั้งนี้แล้ว
พวกเขาสามารถสังหารฝ่ายตรงข้ามได้จำนวนนับหลายพันคน จนกระทั่ง
พวกเขาได้รับบาดเจ็บและสูญเสียกันจนหมด

ชาวบะนีฮาซิมจึงได้ออกมาเสนอตัว ซึ่งท่านอิมาม(อ)ได้จัดส่งพวกเขาไป
ด้วยการกล่าวอาลาซึ่งกันและกันคนแรกที่ถูกส่งตัวออกไปคือ
ท่านอะลีอักบาร์ บิน สุเซน(ร.ฎ.) เขาสามารถสังหารฝ่ายศัตรูได้เป็นจำนวน
มาก จนกระทั่งทหารของฝ่ายศัตรูร้องลั่นระงมกันไปหมด
นักสู้คนหนึ่งกล่าวว่า

เขาสามารถสังหารทหารเหล่านั้นได้ถึง 200 คน

และหลังจากนั้น ท่านอับดุลลอฮฺ บิน มุสลิมบิน อะกีล(ร.ฎ.) ก็ได้เข้าไป
ทำการต่อสู้อีก โดยที่ได้ทำการต่อสู้ถึงสามคราว ปรากฏว่าเขาได้สังหาร
ทหารฝ่ายศัตรูได้มากถึง 98 คน และในเมื่อเขาพลาดท่าเสียทีลง
บรรดาลูกหลานของอะบีฏอลิบต่างก็ออกไปรบได้ครั้งเดียว ๆ

ท่านอิมามสุเซน(อ)ตะโกนบอกพวกเขาว่า

“จงอดทนกับความตายเถิด โอ้ลูกหลานลุงของฉันเอ๋ย ขอสาบานด้วย
พระนามของอัลลอฮฺ นับจากวันนี้เป็นต้นไป พวกท่านจะไม่ได้พบเห็นการ
ลบหลู่คูหมีนอีกเลย”

บรรดาลูกหลานของอะบีฏอลิบได้ต่อสู้กับชาวกุฟะฮฺ จนพวกเขาต้องถูก
สังหารไปเป็นจำนวนมาก ในจำนวนคนเหล่านี้ได้แก่ ท่านฮุส และมุฮัมมัด
บุตรชายสองคนของท่านอับดุลลอฮฺ บิน ญะอฺฟัร ฏ็อยยาร ท่านอับดุลลอฮฺ
ท่านอับดุลเราะฮ์มาน ท่านญะอฺฟัร บุตรของท่านอะกีล บิน อะบีฏอลิบ
ท่านมุฮัมมัด บินอะมรุลมุอ์มินีน(อ) ท่านมุฮัมมัด บินมุสลิม บินอะกีล
ส่วนท่านสะฮ์น อัล-มุยัณนา บุตรชายของท่านอิมามสะฮ์น(อ)นั้น ได้รับ
บาดเจ็บทั้งหมดรวม 18 แห่ง และมีขาที่ถูกฟันจนขาดแต่ไม่ถึงกับพลีชีพ

ท่านกอซิม บุตรของท่านอิมามสะฮ์น(อ)ก็ออกไปทำการรบด้วย ตอนนั้น
เขายังเป็นเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ใบหน้าของเขาผุดผ่องสดดั่งดวงเดือน
ยามที่ท่านอิมามสุเซน(อ)มองไปท่าน(อ)ได้เข้ากอดคอแล้วร้องไห้
จากนั้นท่าน(อ)ก็อนุญาตให้ท่านกอซิมออกรบ เขาก็ได้ออกไปต่อสู้กับชาว
กุฟะฮฺอย่างกล้าหาญและรุนแรงจนในที่สุดเขาก็ถูกสังหาร

เมื่อท่านอับบาซ(ร.ฎ.)เห็นความสูญเสียได้เกิดขึ้นแก่อะฮฺลุลบัยตุ(อ)อย่างมากมายเช่นนั้นแล้ว ท่านก็พูดกับพี่ ๆ น้อง ๆ ร่วมบิดามารดาของท่าน เช่น ท่านอับดุลลอฮฺ ท่านอุษมาน และท่านญะอฺฟัรว่า

“ โอ้บรรดาลูกชายของมารดาข้า พวกเจ้าจงออกไปรบเถิดเพื่อที่ข้าจะได้ชมการเคารพเชื่อฟังของพวกเจ้าที่มีต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ ”
แล้วคนเหล่านั้นก็ออกไปต่อสู้จนกระทั่งถูกสังหารจนหมดทุกคน

การพลีชีพของท่านอับบาซ(ร.ฎ.)

จนกระทั่งเมื่อไม่มีใครเหลืออยู่กับท่านอิมามสุเซน(อ)เลยสักคนนอกจากท่านอับบาซ(ร.ฎ.) น้องชายคนเดียวของท่าน ท่านอับบาซ(ร.ฎ.)ก็ขออนุญาตจากท่านอิมามสุเซน(อ)เพื่อออกไปทำการสู้รบ

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“ เจ้าคือคนถือธงของฉัน ”

ท่านอับบาซกล่าวว่า

“ หัวใจของข้าพเจ้าได้เต้นเต้นไปหมดแล้ว ข้าพเจ้ารังเกียจการมีชีวิตอยู่ ”

ต่อจากนั้นท่านอิมามสุเซน(อ)ได้ขอร้องให้ท่านอะบุลฟิฏลุ อับบาซ(ร.ฎ.) ออกไปจัดหาน้ำมาให้เด็กๆ ได้ดื่ม ท่านอับบาซ(ร.ฎ.)จึงได้ออกไปทางที่ ทหารเหล่านั้นประจำอยู่ ท่านได้เตือนสติคนเหล่านั้น ให้เกรงกลัวต่อพระผู้ ทรงอำนาจสูงสุด แต่ก็ไม่ได้ผล แล้วท่านก็ตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า

“โอ้ อุมร์ บินซะอัด สุเซนผู้นี้ เป็นบุตรของบุตรสาวท่านศาสนทูต แห่งอัลลอฮ์(ศ)ซึ่งพวกเจ้าก็ได้สังหารพรรคพวกของเขาและคนในครอบครัว ของเขาไปแล้ว คนเหล่านั้นยังมีครอบครัวและลูกๆ ของตนซึ่งกำลังกระหาย น้ำอยู่ ดังนั้นขอให้พวกเจ้ามอบน้ำดื่มให้พวกเขาด้วย ตอนนี้หัวใจของพวก เขาห่อเหี่ยวด้วยแรงกระหายที่แผดเผา และเขาเองก็กล่าวด้วยว่า จงปล่อยข้า ให้ไปอยู่เสียที่โรมหรือไม่ก็ที่อินเดียเถิด ข้าทั้งเมืองฮญาซกับอิรักให้พวกเจ้า แล้ว”

คำพูดของเขามีผลทำให้ชาวกุฬะฮฺบางคนร้องไห้ แต่จิมรุตะโกนขึ้น สุดเสียงว่า

“โอ้บุตรของอะบุตฺรอบ ต่อให้ทั้งโลกนี้เต็มไปด้วยน้ำซึ่งมันอยู่ภายใต้ อำนาจของเรา เราก็จะไม่ยอมให้พวกเจ้าดื่มแม้แต่หยดเดียว นอกจากว่าพวก เจ้าจะต้องให้สัตยาบันแก่ยะซีดเสียก่อน”

ท่านอับบาซ(ร.ฎ.)ได้กลับไปหาท่านอิมามสุเซน(อ)เพื่อแจ้งให้ท่าน(อ) ทราบ ครั้นแล้วท่านได้ยินเสียงพวกเด็กๆ ต่างพากันร้องไห้ระงมเพราะความ กระหายน้ำ แต่แล้วท่านไม่สามารถจะแก้ไขสถานการณ์นี้ได้เลย ความเคียดแค้นยิ่งยงชายชาวบะนีฮาซิมจูงท่านให้ลุกขึ้นออกไปเผชิญกับชาว กุฬะฮฺและท่านก็พบว่าพวกเขาทั้งหมดเตรียมพร้อมอยู่แล้ว

คนเหล่านั้นมีจำนวนทหารถึง 4,000 คน

ท่านรีบดักน้ำจนเต็มถุง และท่านทำท่าจะวกน้ำมาเพื่อจะดื่ม แต่เมื่อนึกถึงความกระหายของท่านอิมาม(อ)ผู้เป็นพี่ชาย ท่านถึงกับขว้างน้ำทิ้ง แล้วกล่าวว่า

“โอ้ ชีวิตของผู้ร่ำน้อยที่มาทีหลังสุเชนอย่างช้า หากไม่มีเขาแล้วไซ้รู้ตัวข้าเองก็ไม่จำเป็นต้องมีน้ำแห่งนี้ควรที่สุเชนจะได้ดื่มความเยือกเย็นของมัน ก่อนข้าขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ คำสอนทางศาสนาของข้าในเรื่องนี้เป็นอย่างไร ”

แล้วท่านอับบาซ(ร.ฎ.)ก็รีบวิ่งกลับไปหาท่านอิมามสุเชน(อ)ผู้เป็นพี่ชาย พลังถือน้ำไปด้วย แต่ถูกปิดล้อมเส้นทางจากทุกทิศทางโดยทหารของฝ่ายข้าศึก ดังนั้นท่านจึงจำเป็นต้องต่อสู้กับคนเหล่านั้น จนสามารถสังหารไปได้หลายคนและสามารถเปิดช่องทางเล็ดลอดจากทหารเหล่านั้นได้

ท่านรีบวิ่งต่อไปพลางกล่าวว่า

“ใช่ข้าจะวิ่งหนีเพราะกลัวความตาย เพราะความตายคือสิ่งที่จะทำให้ข้าได้พบกับดวงวิญญาณของผู้บริสุทธิ์ที่ได้รับการเลือกสรร หากแต่ที่ข้าวิ่งก็เพราะต้องการจะนำน้ำไปให้ถึงเท่านั้นข้าไม่ได้กลัวความตายจากการเผชิญหน้ากับข้าศึกเลย ”

พวกทหารฝ่ายข้าศึกยังรวมตัวกันขัดขวางท่านอับบาซ(ร.ฎ.)มากขึ้นท่านได้ใช้ดาบฟันจนกระทั่งเขาเหล่านั้น ได้รับความเสียหายพวกแล้วพวกเขา แต่แล้วบรรดาฝ่ายอธรรมก็สามารถสกัดกั้นท่านได้

เพราะว่ามีคนหนึ่งชื่อว่าซัค บิน อรั-ริกอด อัล-ญะฮูนี แอบอยู่ข้างคัน
อินทผลัม แล้วฟันตรงแขนขวาของท่านอับบาซ(ร.ฎ.)ขาดกระเด็น
ทั้งๆ ที่แขนขวาขาดสะบั้นแล้ว แต่ท่านก็ยังไม่ประหวั่นต่อการพยายามที่จะ
น่าน้ำกลับไปให้จึงกระโจน ท่านจึงตัดสินใจต่อสู้กับทหารเหล่านั้น พลาง
กล่าวว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ แม้แขนขาข้าจะขาด แต่ข้าก็จะ
ปกป้องศาสนาของข้าและปกป้องอิมามผู้ซื่อสัตย์ บุตรของศาสดาผู้บริสุทธิ์
ตลอดกาล ”

ฝ่ายข้าศึกได้ใช้ความพยายามต่อสู้เพราะกลัวว่าน้ำจะถูกนำไปถึงท่านอิมาม
สุเซน(อ)แล้วท่าน(อ) จะได้ดื่ม ท่านอับบาซ (ร.ฎ.) จึงไม่ลดละในการต่อสู้
กับทหารเหล่านั้นอย่างไม่แยแสกับจำนวนอันมหาศาล ความคิดที่มั่นคงคือ
ต้องเอาน้ำกลับไปให้ลูกหลานของท่านอิมามสุเซน (อ) ให้ได้ ในขณะนั้นเอง
ทหารอีกคนหนึ่งของฝ่ายตรงข้าม ที่ชื่อว่า อะกิม บินญุฟัลได้โอกาสฟันแขน
ซ้ายของท่านขาดกระเด็นไปอีกข้างหนึ่ง ท่านใช้ส่วนที่เหลือของแขนสอง
ข้างโอบเข้าแนบทรงอก แล้วกล่าวว่า

“โอ้ ชีวิตของข้า เจ้าอย่าหวาดกลัวพวกมิจนาทิลู(กาไฟร) และจงรับรู้
ข่าวดีจากความเมตตาของผู้ทรงอำนาจกับท่านนบี ผู้เป็นประมุขที่ถูก
เลือกสรรมา บัดนี้แขนซ้ายของข้าถูกพวกละเมิดตัดขาดไปอีกแล้ว ข้าแต่พระ
ผู้อภิบาลโปรดนำคนเหล่านั้นเข้าสู่ไฟนรกอันร้อนแรงด้วยเถิด ”

ดอกธนูพุ่มกรูมายังท่านจากทุกทิศทาง ธนูดอกหนึ่งมาต้องตรงถุงน้ำอีก ดอกหนึ่งต้องตรงหน้าผาก อีกดอกหนึ่งต้องตรงนัยตา อีกดอกหนึ่งต้องตรง ทรวงอกชายคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกหลานของคนในตระกูลอุบาน บิน คาริมได้ ฉวยโอกาสเข้ามาประชิดตัวแล้วเอาหอกติดตรงฟาดลงไปบนศีรษะของท่าน จนชลลงบนพื้นดิน ท่านร้องตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า

“โปรดรับสลามจากข้าด้วยเถิดท่าน โอ้อะบาอัลดิลลาส สุเซน”

ท่านอิมามสุเซน(อ)รีบรุดมาหาท่านในที่นั้น ครั้นแล้วท่านได้เห็นแขน สองข้างขาดออกจากกัน ตรงหน้าผากถูกเสียบอย่างยับเยิน ดอกธนูติดตรึงอยู่ในดวงตา ธงถูกฉีกขาดตกอยู่ข้างตัว

ท่านซัยยิด อิบน์ ฏอวูซ (ขอให้อัลลอฮ์ประทานความเมตตา) กล่าวว่า

“แล้วท่านอิมามสุเซน(อ) ก็ร้องไห้เนื่องในการถูกสังหารของท่านอับ บาส ด้วยเสียงร้องไห้อย่างรุนแรง

ท่านอิมามกล่าวว่า

บัดนี้สันหลังของข้าถูกทำลายเสียแล้ว หนทางแก้ไขของข้ามีน้อย เหลือเกินแล้ว”

การรบของท่านอิมามสุเซน(อ)

ต่อจากนั้น ท่านอิมามสุเซน(อ)ก็บุกเข้าหาฝ่ายศัตรูโดยฟาดฟันคนเหล่านั้นทั้งทางด้านขวาและด้านซ้าย จนพวกทหารเหล่านั้นต้องถอยร่นออกจากบริเวณที่ท่านยืนอยู่ เหมือนลูกแกะที่วิ่งหนีเมื่อถูกจู่โจมโดยสุนัขป่า

ท่าน(อ)กล่าวว่า

“พวกเจ้าจะหนีไปไหน เมื่อฆ่าลูกชายบิดาของข้าแล้ว พวกเจ้าจะหนีไปไหน เมื่อฆ่าน้องชายของข้าแล้ว พวกเจ้าจะหนีไปไหน เมื่อพวกเจ้าตัดแขนของข้าแล้ว ”

การขอความช่วยเหลือของท่านอิมามสุเซน(อ)

ต่อจากนั้น ท่านอิมามสุเซน(อ)ก็เดินกลับไปยังที่พักในสภาพของคนที่สิ้นหวัง(จากการรบ)เศร้าสร้อยและร้องไห้ สองมือของท่าน(อ)ปาดน้ำตาที่รินไหล ตอนนั้นทหารกำลังเข้าจู่โจมกระโจมของท่าน(อ)

ท่านหญิงชะกินะฮฺ(ร.ฎ.)ได้ออกมาพบท่าน(อ) แล้วถามถึงท่านอับบาซ (ร.ฎ.)ผู้เป็นอาของตน ท่าน(อ)บอกเธอว่า เขาถูกสังหารเสียแล้ว เมื่อท่านหญิงซัยนบ(อ.)ได้ยินเช่นนั้น ถึงกับตะโกนขึ้นว่า

“โอ้อับบาซ หลังจากเธอแล้วเราต้องสูญเสียแน่ๆ ”

บรรดาศตรีต่างพากันร้องไห้ ท่านอิมามสุเซน(อ)ก็ร้องไห้กับพวกเขาไปด้วย พลางดว้ยว่า

“หลังจากเจ้าแล้ว เราต้องสูญเสียแน่ ๆ ”

ท่านอิมาม(อ) ต้องได้รับความโศกเศร้าอย่างกว้าง เพราะขาดคนช่วยเหลือ และไม่มีผู้สนับสนุน ในเมื่อพรรคพวกทั้งหลายของท่าน(อ)ต้องเป็นชะฮีดไปแล้วส เหล่าบรรดาอะนีฮะอิมผู้กล้าในสมรภูมิ จะมีก็แต่เด็กเล็กๆ ที่กำลังร้องไห้ระงม ท่านอิมาม(อ) ร้องตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า

“ใครจะเข้ามาอยู่ร่วมกับเกียรติของศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ)บ้างไหม ใครที่ยำเกรงต่ออัลลอฮฺในเรื่องของเราบ้างไหม ใครจะช่วยเหลือเราโดยมุ่งหวังต่ออัลลอฮฺบ้างไหม ?”

ท่านอิมามซัยนุลอาบิดีน(อ)ออกรบ

บรรดาสตรีต่างพากันร้องไห้ร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง ท่านอิมามซัยนุลอาบิดีน(อ)พยุงตัวลุกขึ้นมาด้วยไม้เท้าและเดินถอยด้วยดาบเพราะมีอาการป่วยอยู่จนไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ แต่ท่านหญิงอุมมุลอุษม(ร.ฎ.)ร้องเรียกท่าน(อ)

“โอ้ลูกเอ๋ย กลับมาเถิด ”

ท่าน(อ)กล่าวว่า

“ท่านน้ำ ปล่อย้ำให้ออกไปสู้ต่อเบื้องหน้าบุตรแห่งศาสนทูตของอัลลอฮฺ(ศ)เถิด ”

ท่านอิมามสุเซน(อ)ตะโกนเรียกท่านหญิงอุมมุลอุษม(ร.ฎ.)ว่า

“จับตัวเขาไว้เพื่อไม่ให้แผ่นดินต้องว่างเปล่าจากเชื้อสายของมุฮัมมัด ”

ดังนั้นท่านหญิง(ร.ฎ.)จึงนำตัวท่าน(อ)กลับมาให้นอนบนที่นอน

อำลาครอบครัว

ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้ย้อนกลับมายังครอบครัวเพื่อเป็นการอำลา และสั่งทุกคนให้อดทน แล้วท่าน(อ)ก็สวมชุดแต่งกาย โดยนำเอาชุดของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ)มาสวมทับ และใส่เสื้อเกราะพร้อมกับติดดาบไว้ด้วยแล้วท่าน(อ)ได้ขอผ้าผืนหนึ่งที่ไม่มีใครต้องการมาวางไว้ในเสื้อของท่าน(อ)เพราะผู้ตายย่อมไม่ต้องใช้ของดี ๆ ท่านหญิงซัยนบ(อ)ได้นำผ้าที่ดีมาให้แต่ท่าน(อ)ไม่ต้องการและพูดว่า

“นั่นมันเป็นผ้าที่แสดงถึงความต่ำต้อย ”

แล้วท่าน(อ)ก็เอาผ้าจำพวกเดียว กับของชาวเยเมนมาถัก แล้วทำเป็นผ้าซับใน พร้อมกับเรียกหาทางแบบของชาวอิบรูมาแยกชิ้นส่วนออกแล้วสวมมันไว้เพื่อมิให้สูญเปล่า

อับดุลลอฮฺ อัร-รอฎีอฺ(ผู้ที่ยังไม่อดนม)

ท่านอิมามสุเซน(อ)เรียกหาท่านอับดุลลอฮฺบุตรชายคนเล็กสุดผู้ซึ่งยังไม่อดนมมาหาเพื่ออำลา ท่านหญิงซัยนบ(ร.ฎ.)ได้นำมาให้ ขณะนั้นดวงตาของท่านอับดุลลอฮฺปิดสนิทเพราะความกระหาย ท่านอิมาม(อ)รับบุตรชายมาให้นั่งบนตักแล้วกล่าวว่า

“ความหายนะจะต้องประสบแก่คนเหล่านี้ ในเมื่ออัล-มุศฏ็อฟา(นามหนึ่งของท่านนบีแปลว่าผู้ได้รับการเลือกสรร) ทวดของเจ้าเป็นคู่ปรปักษ์กับพวกเขาเอง ”

ต่อจากนั้น ท่าน(อ)ได้โน้มใบหน้าลงเพื่อที่จะหอม ทนไคนั้นเอง
ฮัมมะละฮฺ บิน กาสิด อัล-อะซาดี ได้ยืนรุมมาถูกตรงเส้นเลือดที่คอของ
ท่านอับดุลลอฮฺ ปรากฏว่าท่านถึงแก่ชีวิตในทันที(1)

ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้เอามือวางลงที่คอของเด็กน้อยจนกระทั่งว่าใน
ขณะนั้นเลือดของท่านอับดุลลอฮฺไหลทะลักออกมาจากบาดแผลที่โคนยิงจน
ท่วมมือ ท่านอิมาม(อ)ได้หงนหน้าขึ้นสู่ฟากฟ้า แล้วกล่าวว่า

“สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับข้าเสียแล้ว ในเมื่อฉันเกิดขึ้นโดย
การประจักษ์ของอัลลอฮฺ ข้าแต่อัลลอฮฺ ขอได้โปรดอย่าให้การตัดสินใจเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับพระองค์เลย

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้พระองค์จะทรงสกัดกั้นเราในเรื่องชัยชนะ แต่
ขอให้พระองค์ประทานสิ่งที่ดีกว่านี้แทนที่แก่เราด้วย ขอได้โปรดลงโทษ
พวกอธรรมเพื่อเรา และโปรดบันดาลให้เราได้รับเสบียงแห่งปรโลกแก่เรา
แทนเสบียงแห่งโลกนี้ ข้าแต่อัลลอฮฺ ขอให้พระองค์ทรงเป็นพยานต่อพวกที่
ได้ฆ่าบุคคลที่เหมือนท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ(ศ)มากที่สุดด้วยเถิด ”

จากนั้น ท่านอิมามสุเซน(อ)ก็ได้ขุดหลุมด้วยดาบและทำการนมาซให้แก่
เขาและฝังเขาลงไปทั้งๆ ที่เลือดคลุกทราวยู้อย่างนั้น

(1) นักปราชญ์บางท่านกล่าวว่า ท่านได้นำบุตรออกไปพบกับฝ่ายศัตรู
เพื่อขอน้ำดื่ม แล้วฮัมมะละฮฺจึงยิง

การต่อสู้อีกครั้งหนึ่งของท่านอิมามสุเซน(อ)

หลังจากนั้นท่านอิมามสุเซน(อ)ก็มุ่งหน้าออกไปพบกับฝ่ายข้าศึกพร้อมด้วยดาบที่ติดตัวไปท่าน(อ)ได้ร้องเรียกคนเหล่านั้นให้ออกมาประลองกับท่านตัวต่อตัว ซึ่งแต่ละคนที่ออกมาสู้กับท่านแบบตัวต่อตัวนั้นพบจุดจบทุกคนจนกระทั่งเป็นศพที่ถูกสังหารเป็นจำนวนมากมายมหาศาล อุมร์บิน ชะอัด จึงร้องขึ้นว่า

“นี่คือบุตรของนักต่อสู้จอมทรหด นี่คือบุตรของนักสู้ชาวอาหรับพวกเจ้าจงจูโจมเข้าหาเขาจากทุกทิศทาง ”

ครั้นแล้วฝ่ายข้าศึกจำนวนมากถึง 4,000 คนก็บุกทะลุเข้าใส่ ท่านอิมาม(อ) ได้ทำการฟาดฟัน คนเหล่านั้นได้หันไปสู่วางด้านขวาที่จูโจมเข้ามาอย่างโกรธแค้นจนบาดเจ็บหลายแผลในตัวท่าน (อ) ซโลมได้ไปด้วยเลือดสด

ฝ่ายทหารของศัตรูถอยร่นออกไปจากท่าน(อ)และมุ่งหน้าไปที่กระโจม ยืนเรียงรายขวางทางระหว่างท่าน(อ)กับกระโจม ท่าน(อ)ได้ร้องตะโกนใส่พวกเขาว่า

“ความวิบัติจะเป็นของพวกเจ้า โอ้พรรคพวกของอะบูซุฟยานเอ๋ยถึงแม้พวกเจ้าจะไม่มีศาสนาและไม่กลัวการคืนกลับสู่ปรโลกก็ตามทีเถิด ก็จงเป็นเสรีชนในโลกนี้และย้อนคืนกลับสู่ชาดิวังศ์ของพวกเจ้า ถ้าพวกเจ้าเป็นชาวอาหรับจริงเหมือนดังที่อ้าง ”

ชิมรฺขานตอบว่า

“ท่านพูดอะไรหรือ โอ้บุตรของฟาฏิมะฮ์?”

ท่านอิมาม(อ) กล่าวว่า

“ข้าคือผู้ที่ต่อสู้กับพวกเจ้า บรรดาสตรีมิได้มีความผิดอันใด เจ้าจงหยุดยั้งจากการลบหลู่ของหวงของข้าเสีย ตราบใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่”

ชิมรฺตอบว่า

“สมควรแล้ว”

แล้วเขาก็ออกคำสั่งให้ทหารจากทุกทิศ แยกย้ายกันออกเป็นกลุ่มย่อยรวมทั้ง ๔ ทิศ พวกหนึ่งที่อยู่กับท่านอิมาม(อ)ล้วนแต่ถือดาบ อีกพวกที่อยู่ห่างออกไปรอบๆ ท่าน(อ)ล้วนแต่ถือหอก

ส่วนอีกพวกหนึ่งถือธนูกับศร คนเหล่านั้นอยู่บนเนินสูง อีกพวกหนึ่งมีก้อนหิน อีกพวกหนึ่งเป็นทหารกล้าตาย

ทหารของศัตรู โอบล้อมเข้ามาถึงตัวท่าน(อ) ซึ่งท่าน(อ)ก็สู้อย่างสุดฤทธิ์ไม่หวาดหวั่นพ่นเพลิงแม่แต่น้อย มีความกล้าหาญชาญชัยอย่างไม่มีใครเสมอเหมือน

อับลุลลอฮฺ บินอัมมรฺ บินยะมุญ ได้กล่าวว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺว่า ฉันไม่เคยเห็นความอ่อนแอของเขา(หมายถึงท่านอิมาม)เลย ลูกของเขาและสมาชิกครอบครัวของเขาตลอดจนพรรคพวกเขาถูกสังหารจนสิ้น แต่เขายังอดทนอย่างเหนียวแน่นไม่เปลือยโผล่ ไม่ประหวั่นพรั้งพรั้งกันศัตรู มีคนหลายคนบุกเข้าไปหาเขา

แต่เขากล้าแกร่งยิ่งกว่าคนเหล่านั้น เขาฟาดฟันด้วยดาบจนพวกแตกกระเจิงราวกับฝูงลูกแกะที่เผ่นหนีจากสุนัขป่า เขาสามารถเข้าไปต่อกรกับคนในคราวเดียวกันได้ถึง ๓๐, ๐๐๐ คน จนเขาเหล่านั้นล้มตายไปกับมือของเขาเหมือนฝูงต๊กแตนที่กระจัดกระจาย ต่อจากนั้นเขาย้อนกลับไปยังที่พักของเขาพลางกล่าวว่า

“ไม่มีพลังใดๆ และไม่มีอำนาจใดๆ นอกจากโดยอัลลอฮ์ผู้ทรงสูงสุด ผู้ทรงยิ่งใหญ่”

ต่อจากนั้น ท่าน(อ)รีบรุดมุ่งไปยังทางที่จะไปแม่น้ำอัล-ฟะรอต โดยมีอัมรฺ บินฮัฎฏาจพร้อมด้วยทหารจำนวน ๔, ๐๐๐ คนวางกำลังสกัดกั้นอยู่ คนเหล่านั้นเข้ามาล้อมท่าน (อ) อย่างกระชั้นชิด

แต่ท่าน(อ)ก็สามารถแหวกพวกเขามาจนพ้นและให้ม้าได้ดื่มน้ำ ครั้นเมื่อท่าน(อ)ยื่นมือออกไปเพื่อที่จะวกน้ำดื่ม พลันก็มีเสียงชายคนหนึ่งตะโกนว่า

“ท่านยังอยากจะลิ้มรสน้ำอยู่อีกหรือ ของหวง(หมายถึงเด็กและสตรี)ของเจ้ายับเยินปนเปื้อนหมดแล้ว ”

ท่าน(อ)ถึงกับทิ้งน้ำโดยไม่ยอมดื่ม แล้วมุ่งหน้าไปที่จะกระโจม ปรากฏว่าทุกคนยังอยู่กันสบายดี

ท่านอิมามสุเซน(อ)กลับกระโจมที่พัก

ท่านอิมาม(อ)ได้หวนกลับมาหาครอบครัวเพื่อทำการอำลาเป็นคำรับรองพร้อมกับสภาพที่ได้รับบาดเจ็บ พลังกล่าวว่า

“พวกเจ้าจงเตรียมตัวเผชิญกับการทดสอบอันใหญ่หลวง และจงรับรู้ไว้ว่า อัลลอฮฺจะทรงคุ้มครองพวกเจ้า ปกป้องรักษาพวกเจ้า และช่วยให้พวกเจ้าปลอดภัยพ้นจากความชั่วร้ายของเหล่าศัตรูและจะทรงบันดาลให้บันดาลของพวกเจ้าเป็นไปด้วยความดีงาม และจะทรงลงโทษ ศัตรูของพวกเจ้าด้วยวิธีการต่างๆ และจะทรงบันดาลให้ความสูญเสียในคราวนี้เป็นความโปรดปรานและเกียรติคุณด้วยประการต่างๆ แก่พวกเจ้า ดังนั้น จงอย่าอุทธรณ์และจงอย่าให้ลิ้นของพวกเจ้าพูดอะไรออกมาที่เป็นการบั่นทอนจนสุดความสามารถของพวกเจ้า”

ต่อจากนั้น ท่าน(อ)ได้หันไปทางท่านหญิงชะกินะฮฺ บุตรีคนหนึ่งของท่าน(อ)ซึ่งท่าน(อ)ยังเห็นว่าเธอยังเป็นเด็กที่อ่อนเยาว์กว่าผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ ท่าน(อ)หยุดยืนใกล้เธอด้วยความปวดร้าวทรมาน

ฝ่ายอุมร์ บินซะอัดได้หันกลับมายังทหารของตนแล้วกล่าวว่า

“พวกเจ้าจะพินาศกันแล้ว จงรีบบุกโจมต๋เข้าไประหาเขาในทันทีที่เขาอยู่อยู่กับตัวเองและบรรดาของหวงของเขา ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺว่าถ้าพวกเจ้าขึ้นชักฆ่าพวกเจ้าอาจจะพลาดโอกาสที่อำนวยให้แก่พวกเจ้าในการสังหารเขา”

ดังนั้นพวกทหารฝ่ายศัตรูจึงบุกเข้าไปยังท่าน(อ)ด้วยธนู จนกระทั่งดอกธนูพลาดไปถูกฝากระโจมและปลายธนูบางดอกก็เสียบไปที่ผ้าของบรรดาสตรี จนพวกเธอพากันหวีดร้องด้วยความตื่นตระหนกและเข้าไปในกระโจมเพื่อจะคอยดูว่าท่านอิมามสุเซน(อ)จะแก้ไขสถานการณ์อย่างไร

ปรากฏว่าท่านอิมามสุเซน(อ)บุกออกไปหาคนเหล่านั้นด้วยความโกรธจัด จนกระทั่งพวกเขาแตกกระเจิง ดอกธนูพุ่งมาหาท่าน(อ)ทุกทิศ จากนั้นท่านก็กลับไปยังที่พักอีก พลางกล่าวรำพันหลายครั้งว่า

“ไม่มีพลังใดๆ และไม่มีอำนาจใดๆ นอกจากโดยอัลลอฮ์ผู้ทรง สูงสุดผู้ทรงยิ่งใหญ่”

ความอหิเมของทหารฝ่ายศัตรู

ท่านอิมามสุเซน(อ)ยื่นหุคพักยังบริเวณที่พัก บัดนี้ท่าน(อ)เริ่มอ่อนเพลียกับการสู้รบเหลือเกินแล้ว เลือดในตัวนั้นเล่าก็ไหลรินออกมาไม่หยุดในยามนั้นท่าน(อ)ได้น้ำดื่มสักครั้งหนึ่ง

แต่ชิมรुकกล่าวว่า

“ท่านจะมีได้ลิ้มรสของมันจนกว่าจะถูกนำสู่กองไฟ”

เสียงอีกคนหนึ่งร้องขึ้นว่า

“สุเซนเอ๋ย ท่านดูที่แม่น้ำอัล-ฟะรอตซิ มันมากมายท่วมท้นอย่างไรถึงกระนั้นท่านก็มิได้ดื่มมันหรือจนกว่าจะตายไปเพราะความกระหาย”

ท่านอิมามสุเซน(อ)กล่าวตอบเขาว่า

“ข้าแต่อัลลอฮฺ ขอให้เขาตายด้วยความกระหาย”

อะบุลอะศะตุฟได้ยิงธนูถูกตรงหน้าผากของท่าน(อ)ท่าน(อ)จึงมันออกมาทันที ปรากฏว่ามีเลือดไหลอาบทั่วใบหน้า ท่าน(อ)กล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮฺ แน่นอน พระองค์ทรงประจักษ์ถึงสิ่งที่ข้าได้รับมาจาก บ่าวผู้ทรยศของพระองค์แล้ว ข้าแต่อัลลอฮฺ ขอให้โปรดคิดคำนวณพวกเขา ให้ละเอียด และโปรดสังหารพวกเขาอย่าให้เหลือ และอย่าได้ปล่อยพวกเขา ไว้ในหน้าแผ่นดินแม้แต่คนเดียว และอย่าได้ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขาเลย อย่างเด็ดขาด”

แล้วท่าน(อ)ได้ตะโกนออกไปด้วยเสียงอันดังว่า

“ประชาชาติที่เลวร้ายที่สุดเอ๋ย พวกเจ้าทำความผิดพลาดกับมุฮัมมัด(ศ) ในเรื่องเชื้อชาติสายของเขาเสียแล้ว ต่อไปนี้ไม่ว่าพวกเจ้าจะรบกับใครพวก เจ้าจะมีแต่ความหวาดกลัวต่อเขาและจะยิ่งเพิ่มความต่ำต้อยให้แก่พวกเจ้า มากยิ่งขึ้น ในเมื่อพวกเจ้าสังหารข้า ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ.)ทรงให้การยกย่องข้าด้วยฐานะของผู้พลีชีพเพื่ออิสลาม ต่อจากนั้น พระองค์จะทรงแก้แค้นพวกเจ้าเพื่อข้า โดยที่พวกเจ้าไม่รู้ตัว”

อัล-สุคัยนุได้กล่าวว่า

“พระองค์จะทรงแก้แค้นเพื่อท่านอย่างไรกัน โอ้บุตรของฟาฏิมะฮฺ”

ท่านอิมาม(อ) ตอบว่า

“พระองค์จะทรงให้ความเลวร้ายมาประสบกับพวกเจ้า และจะทรง บันดาลให้การนองเลือดมีขึ้นในหมู่พวกเจ้า

ต่อจากนั้นพระองค์จะทรงกระหน่ำการลงโทษแก่พวกเจ้าอย่างหนัก
หน่วงที่สุด”

เป็นที่แน่นอนว่า ในขณะที่ชายคนหนึ่งขว้างท่าน(อ)ด้วยก้อนหินไปที่
บริเวณหน้าผากของท่าน(อ)นั้น หยาดเลือดไหลลงอาบบนใบหน้า ท่าน(อ)
จึงยกชายผ้าขึ้นเช็ดเลือดมิให้เข้านัยน์ตา

จึงหะนั้นเอง อีกคนหนึ่งก็ยิงธนูอันคมกริบเข้าใส่ แล้วอีกดอกหนึ่งต้อง
ตรงที่หัวใจของท่าน(อ)พอดี

ท่าน(อ)กล่าวว่า

“ด้วยพระนามของอัลลอฮ์และโดยอัลลอฮ์ ด้วยกับศาสนาของศาสน
ทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)”

ท่าน(อ)เหวี่ยงหน้าขึ้นสู่ฟากฟ้า แล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮ์ พระองค์ทรงรู้ว่าเขาเหล่านั้นฆ่าคนๆ หนึ่งที่ไม่มีใครอีก
แล้วในหน้าแผ่นดินนี้จะเป็นบุตรของนบี นอกจากเขาเท่านั้น”

แล้วท่าน(อ)ก็ดิ้นรนออกจากทรวงอกของท่าน(อ)ปรากฏว่าหยาดเลือด
ไหลนองหยาดเยี่ยม

ท่านอิมามสุเซน(อ)วางมือลงได้แปลจนกระทั่งมือของท่าน(อ)เต็มไปด้วย
เลือด ท่าน(อ)ขว้างมันขึ้นไปเบื้องบนแล้วกล่าวว่า

“มันเป็นของเล็กน้อยสำหรับข้ายิ่งนัก ในเมื่อมันบังเกิดขึ้นต่อการรับรู้
ของอัลลอฮ์แล้ว”

จากนั้นท่าน(อ)ได้เอามือของท่าน(อ)วางลงไปที่เดิมเป็นครั้งที่สองครั้ง
เมื่อมันเต็มมืออีก ท่านก็เอามาละเลงบนสิริษะ ใบหน้า เคราแล้วกล่าวว่า

“นี่คือการเข้าพบกับอัลลอฮ์และท่านดาของข้า และข้าคือผู้ถูกละเลง
ด้วยเลือดของข้า ข้าจะกล่าวว่า ข้าแต่ท่านดา ชายคนนั้นได้สังหารข้า ”

ในขณะที่ท่าน(อ)กำลังกุมบาตแผลอยู่นั้น สอลิส บินวะฮ์บก็เข้ามาทาง
ท่าน(อ)ที่บันสะเอด จนท่าน(อ)ตกจากหลังม้าลงสู่พื้นดินในสภาพแก้มขวา
แนบลงกับพื้น ท่าน(อ)กล่าวว่า

“ ด้วยพระนามของอัลลอฮ์และโดยอัลลอฮ์ด้วยกับกับศาสนาของ
ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)”

ต่อจากนั้นท่าน(อ)ยังสามารถลุกขึ้นนั่งได้ ในท่าคอก โดยที่เลือดยังไหล
เยิ้มไม่หยุดหย่อน

มาลิก บินนะซัร มุ่งตรงเข้ามาพลางด่าหยาบคายแล้วฟันด้วยดาบลงไปที่
สิริษะ ปรากฏว่าผ้าโพกหัวที่ท่าน(อ)สวมปิดสิริษะเต็มไปด้วยเลือดอีก
เช่นกัน ท่าน(อ)จึงดึงออกแล้วโพกด้วยผ้าโพกสิริษะธรรมดา พลางกล่าวว่า

“ เจ้าจะไม่ได้กิน ไม่ได้ดื่มด้วยน้ำมือของเจ้าอีกและอัลลอฮ์จะทรงรวม
เจ้าไว้กับพวกอธรรม ”

ท่านมุฮัมมัดและท่านอับดุลลอฮ์ถูกสังหาร

ในช่วงเวลาที่ท่านอิมามสุเซน(อ)อยู่ในสภาพดังกล่าวนี้ ท่านมุฮัมมัดบินอะบิชะอิด บินอะกิล อิบนิ อะบิฏอลิบ ได้ออกมาจากกระโจม ขณะนั้นเขามีอายุเพียง ๘ ขวบ เขาสวมเสื้อยาวและนุ่งผ้าผืนหนึ่งออกมา ที่หูของเขามีต่างหูอยู่ทั้งสองข้าง ที่มีมือกำลึงถือไม้ยูอันหนึ่ง เขาถูกตะโกนเรียกให้กลับไป แล้วเหลียวซ้ายแลขวา ปรากฏว่าฮานี บินชะบิต อัล-ฮัฎร็อฟ่งตรงเข้ามาหาเขาแล้วแย่งสิ่งของติดตัวของเขาไป จากนั้นก็เฝ้าติดตามเข้าพันเขาทันที มารดาของเขามองดูอยู่ด้วยความตระหนกตกใจสุดขีด

ท่านอับดุลลอฮ์ บิน สะฮัน บิน อะมีรุลมุฮัมมิดีน(อ) ซึ่งขณะนั้นมีอายุเพียง ๑๑ ปี ได้มองไปยังท่านอิมามสุเซน(อ)ผู้เป็นอาที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการทำร้ายของฝ่ายศัตรู เขรีบวิ่งออกไปหาอย่างรวดเร็ว ท่านหญิงซัยนบ์(อ)พยายามจะกักขังเขาไว้ แต่เขาปฏิเสธ ท่านอิมามสุเซน(อ)จึงกล่าวแก่ท่านหญิงว่า

“จับตัวเขาไว้เถิดน้อง ”

ซึ่งเขาก็จับขึ้นอย่างเต็มที่ แล้วกล่าวว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ข้าไม่ยอมพรากจากอาของข้า ”

ขณะนั้นบะฮัน บิน กะอับได้เข้ามาใช้ดาบจะฟันท่านอิมาม(อ)อีก เด็กน้อยกล่าวขึ้นว่า

“ขอให้ความวิบัติพึงมีแก่เจ้าเถิด โอ้ลูกของคนสกปรก เจ้าจะฆ่าอาของข้าหรือ ?”

ทันใดนั้นบะฮ์รให้สันดาปฟาดเข้าตรงตัวของท่าน(อ) แต่เด็กน้อยเอามือเข้าไปรับไว้ ปรากฏว่าดาบได้เฉือนเข้าที่ข้อมือ เด็กน้อย อับดุลลอฮ์ ร้องตะโกนว่า

“ข้าแต่ท่านอา”

ท่านอิมามสุเซน(อ) ได้เข้าไปรับเขามากอด

ท่าน(อ)กล่าวว่า

“บุตรของพี่ชายข้าเอ๋ย เจ้าจงอดทนกับสิ่งที่ประสบลงแก่เจ้า และจงถือเสียว่ามันคือสิ่งดี แท้จริงอัลลอฮ์(ซ.บ.)จะทรงนำเจ้าให้ไปพบกับบรรพบุรุษของเจ้าผู้ทรงธรรม”

ต่อจากนั้น ท่านอิมามสุเซน(อ)ได้ยกมือขึ้นสู่ฟากฟ้าแล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่อัลลอฮ์ แท้จริงพระองค์ทำให้พวกเขาได้รับความสุขชั่วคราว จากนั้นจะทรงบันดาลให้เกิดความแตกแยกแก่พวกเขาอย่างยับเยิน และโปรดบันดาลให้พวกเขาได้ประสบกับความต่ำต้อย และอย่าได้ทรงพอพระทัยต่อพวกเขาเลยเป็นเด็ดขาด แท้จริงพวกเขาเรียกเราให้มาเพื่อจะช่วยเหลือเราแต่แล้วกลับมาเป็นศัตรูกับเราแล้วเข่นฆ่าเรา”

ฮัรมะละฮ์ บิน กาสิล ได้ยินรณูมาที่ตัวของท่านอับดุลลอฮ์ เด็กน้อยปรากฏว่าเขาต้องขาดใจลงบนตักของผู้เป็นอา นั่นเอง

การบุกโจมตีท่านอิมามสุเซน(อ)

ท่านอิมามสุเซน(อ) ยังคงถูกทอดทิ้งให้ทรمانอยู่อย่างนั้นต่อไปอีกซึ่งถ้าหากพวกเขาต้องการจะสังหารท่าน(อ)ให้เสร็จสิ้นเสียเลย พวกเขาก็ย่อมกระทำได้แล้ว เพียงแต่ว่าทหารแต่ละกลุ่มเกียจจนกันเองไม่มีใครอยากบุกเข้ามา ชิมรตะโกนอย่างคึกคะนองว่า

“ทำไมพวกเจ้าจึงหยุดกันเสียเล่า พวกเจ้ามองไม่เห็นหรือว่าชายคนนั้นโดยทั้งรฐและหอกจนพฐนไปหมดแล้ว จงเข้าไปจัดการเสียเร็วๆ ”

ซัรอะฮฺ บิน ซะริก ได้เข้าไปฟันท่าน(อ)ตรงไหล่ซ้าย ส่วนสุต็อยนุได้ยิงธนูเข้าตรงต้นคอ

ส่วนอีกคนหนึ่งก็เข้าไปฟันตรงชอกคอ ชินาน บิน อะนัซ ได้แทงที่คอเช่นกัน ต่อจากนั้นเขาก็ยิงธนูเข้าตรงคอ

ฮิลาต บินนาฟิอฺ ได้กล่าวว่า :

ฉันได้ขึ้นใกล้ตัวของท่านสุเซน(อ)ขณะนั้น ท่าน(อ)มีกำลังใจดีมากขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺว่า ฉันไม่เคยเห็นคนที่ถูกสังหารคนใดมีหยาดเลือดหลังไหลชโลมลงที่ตัวได้ดังความเท่ากับท่าน(อ) ฉันถึงตกตะลึงเพราะความงามของรัศมีที่ฉายบนใบหน้าของเขา และความมีราศีที่งดงามจนลืมนึกถึงการที่จะฆ่า ฉันจึงเอน้ำไปให้เขาดื่มในช่วงนั้น ปรากฏว่าท่าน(อ)ไม่ยอมดื่ม แล้วมีชายคนหนึ่งกล่าวกับท่าน(อ)ว่า

“เจ้าจะไม่ได้ลิ้มรสชาติของน้ำ จนกว่าจะได้ลิ้มรสของไฟเสียก่อน เพราะเจ้าจะต้องดื่มน้ำที่เดือดพล่าน ”

ท่านอิมามสุเซน(อ) ได้กล่าวกับเขาว่า

“ข้าจะหรือจะพบกับไฟนรก ไม่หรอก แต่ข้าต้องอยู่กับท่านตาของข้า ผู้เป็นศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)และต้องการจะอยู่กับท่าน(ศ)ในสถานที่พำนักของท่าน(ศ)อันเป็นสถานพำนักแห่งสัจจะใกล้กับมวลมะลาอิกะฮ์ผู้มี ความสามารถ และข้าจะพ้องท่าน(ศ)ถึงพฤติกรรมของพวกเจ้าที่ทำต่อข้า แล้วพวกเขาจะโกรธแค้นด้วยกันทั้งหมด จนกระทั่งว่าอัลลอฮ์(ช.บ.)จะไม่ บันดาลให้ความเมตตาใดๆ หลงเหลืออยู่ในหัวใจของพวกเขาเลย”

คำวิงวอนของท่านอิมามสุเซน(อ)

เมื่ออาการยิ่งรุนแรงมากขึ้น ท่านอิมาม(อ)ล้มตากขึ้นมองฟากฟ้า แล้ว กล่าวว่

“ข้าแต่อัลลอฮ์ผู้ทรงดำรงอยู่ในฐานภาพที่สูงสุดยิ่ง ทรงเป็นผู้มีอำนาจ ยิ่งใหญ่เกรียงไกร

ทรงมีการบันดาลด้วยพลังอันเข้มแข็ง ทรงมั่งคั่งเหนือมวลสรรพสิ่งโดย ความยิ่งใหญ่เกรียงไกร ทรงมีเดชสามารถตามที่ทรงประสงค์ ทรงให้ความ เมตตาอย่างใกล้ชิด ทรงมีสัจจะในสัญญา ทรงประทานให้ซึ่งความโปรด ปราน ทรงให้การทดสอบเป็นความดี พระองค์ทรงใกล้ชิดในยามถูก

วิงวอน ทรงระแวดระไวในสิ่งที่ทรงสร้าง ทรงรับการขอภัยจากคนกลับตัว ทรงมีเดชสามารถในสิ่งที่ประสงค์ ทรงได้มาในสิ่งที่ทรงต้องการทรงให้ การยกย่องเมื่อได้รับการขอบพระคุณ ทรงรำลึก

เมื่อได้รับการรำลึกข้าขอวิงวอนต่อพระองค์เยี่ยงคนที่มีความต้องการและคนเร้นแค้นที่ประสงค์ยังพระองค์ ข้าหวาดหวั่นกลัวเกรงพระองค์ ข้าร้องไห้อย่างทรมาณ ข้าขอความช่วยเหลือจากพระองค์

เยี่ยงคนอ่อนแอ ข้ามอบหมายตัวเองยังพระองค์ ข้าแต่อัลลอฮ์ได้โปรดพิพากษาเรื่องระหว่างเรากับพวกของเรา แท้จริงพวกเขาหลอกลวงแฉ่งฆ่าเรา หลอกหลอนเราแล้วทำลายเรา เราคือเชื้อสายแห่งนบีของพระองค์ เป็นบุตรของมุฮัมมัด(ศ)ผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกเขามาให้เป็นผู้เผยแผ่ศาสนาของพระองค์ และทรงประทานแก่เขาซึ่งสถานะแห่งการรับวะฮยู ขอได้โปรดบันดาลให้เรา มีทางออก และปลอดภัยด้วยเถิดขอแต่พระผู้ทรงเมตตาเหนือผู้มีความเมตตาใดๆ ข้ายอมอดทนตามกฎหมายเกณฑ์ของพระองค์ ข้าแต่ผู้ทรงประทานความช่วยเหลือ โดยไม่ทรงขอความช่วยเหลือจากใคร ข้าแต่ผู้ดำรงอยู่อย่างนิรันดร์ ซึ่งไม่มีการสูญสลายสำหรับพระองค์ ข้าแต่ผู้ทรงประทานชีวิตให้แก่ผู้ตาย ข้าแต่ผู้ทรงบันดาลให้ทุกชีวิตดำรงอยู่กับสิ่งที่ตนประกอบไว้ ขอได้โปรดพิพากษาระหว่างข้าฯ กับพวกเขาด้วยเถิด พระองค์คือผู้ทรงให้การตัดสินที่ประเสริฐกว่าปวงผู้ให้การตัดสินใดๆ ”

‘ วามุฮัมมะดาฮฺ ’

(โอ้ ท่านศาสดามุฮัมมัด)

ท่านอิมามสุเซน(อ)โดนอาวุธแน่นิ่งอยู่กับพื้นดิน ท่าน(อ)ได้อาศัยฝุ่นดินทำเป็นหมอนหนุนนอน เจ้าม้าแสนรู้ของท่าน(อ)ตัวนั้นวนเวียนท่าน(อ)ไปรอบๆ ไม่ยอมออกห่าง

อินุชะอักร้องตะโกนว่า

“ม๊าจะทำร้ายพวกเจ้า มันคือม๊าตัวโปรดของท่านศาสนทูตแห่ง
อัลลอฮฺ(ศ)”

ดังนั้นพวกเขา จึงโอบล้อมม๊าศึกตัวนั้นทันที แล้วเขาก็พุ่งหอกเข้าแทงที่
เท้าทั้งสองของมัน

มันจึงเหยียบพวกทหารไปหลายคน

อินุชะอัคกล่าวว่า

“ปล่อยมันก่อน เราจะดูว่า มันจะทำอะไรเมื่อมันไม่ถูกรบกวนแล้ว”

แล้วมันก็เข้ามาหาท่านอิมามสุเซน(อ) พร้อมกับเอาศีรษะของมันคลุก
เลือดและส่งเสียงร้องก้องกังวาล ต่อจากนั้นมันก็รีบมุ่งไปยังกระโจมพร้อมกับ
ส่งเสียงร้อง เมื่อบรรดากลุ่มสตรีได้แลเห็นร่างของท่านผู้ประเสริฐถูกข่มขืน
หยาบเล็ดขโลมไต่บนเรือนกาย พวกนางถึงออกมาจากที่พัก เส้นผมสยาย
ฉาบลงบนพวงแก้ม เปิดใบหน้าออกด้วยความตื่นตะลึง ร้องเรียกตะโกนคน
ในครอบครัวเหมือนเป็นคนไร้เกียรติที่ต่ำต้อยต่างวิ่งกรูไปหาท่านอิมาม(อ)

ท่านหญิงอุมมุลอุมม(ร.ฎ.)ร้องขึ้นว่า

“วา...ญัตดาฮฺ(โอ้ ทวดของข้า)”

วา...มุฮัมมะดาฮฺ(โอ้ ท่านศาสนามุฮัมมัดของข้า)

วา...อะบะตาฮฺ(โอ้ บิดามารดาข้า)

วา...อะลียาฮฺ(โอ้ อะลีของข้า)

วา...ญะฮ์ฟะรอฮฺ(โอ้ ญะฮ์ฟะร์ของข้า)

วา...ฮัมซะดาฮฺ(โอ้ ฮัมซะฮ์ของข้า)

วา...สะซะนาฮฺ(โอ้ สะซันของข้า)

นี่คือสุเซนผู้ถูกสังหาร โดนอาวุธที่ดินแดนกัรบะลาฮ์ ศีรษะขาดจากคอ ผ่า
โพกศีรษะและเสียถูกทำลายยับเยิน”

ท่านหญิงชนับ(อุ)ร้องอีกว่า

“ วา...อะคอสุ(โอิ) พี่ชายของข้า)

วา...อะสุตะบัยตาสุ(โอิ) อะสุลุลบัยตุของข้า)

ฟ้าจะต้องไม่ร่วงลงสู่ดิน ภูเขาจะต้องไม่สั่นไหวพังทลายได้ง่ายๆ ”

ต่อจากนั้นท่านหญิง(อุ)รีบวิ่งไปจนถึงท่านอิมามสุเซน(อุ)ซึ่งกำลังพุง
ร่างตัวเองอยู่

ขณะนั้นทหารรีบเข้ามาล้อมขัดขวาง อิบनुชะอัดก็คนหนึ่งจำนวน
นั้น

ท่านหญิง(อุ)ตะคอกด้วยเสียงดังว่า

“ เจ้า อุมร์ ท่านอะบาอับดิลลาฮ์ถูกฆ่า เจ้ายังมองดูอยู่อย่างนี้หรือ?”

อุมร์ อิบну ชะอัดรีบเปลี่ยนหน้าหลบจากท่านหญิง(อุ)ไปด้วยอาการร้องไห้
จนน้ำตานองหน้า

หลังจากนั้นท่านหญิง(อุ)ได้ร้องขึ้นว่า

“ ในหมู่พวกเจ้ามีมุสลิมสักคนไหน ?”

เงิบ ไม่มีใครตอบท่านหญิง(อุ)แม้คนเดียว

ิบну ชะอัด ร้องเรียกคนทั้งหลายว่า

“ พวกเจ้าจงรีบจัดการสำเร็จโทษเขาเสียเถิด ”

ปรากฏว่า เคาลา บิน ยะซิด อัศบะฮ์ได้พุ่งตรงเข้าไปหมายจะเชือดคอ
ท่านอิมามสุเซน(อุ) เขาเข้าไปจับศีรษะอันบริสุทธิ์แล้วฟันลงไปมือทั้งสอง
ของท่านอิมาม(อุ) ทันใดนั้น จิมรูก็รีบพุ่งตัวเข้าไปเหยียบที่เท้าของท่าน(อุ)
แล้วขึ้นไปนั่งทับอกของท่าน(อุ)

มันใช้มือจับเข้าที่เคราอันบริสุทธิ์ของท่านอิมามสุเซน(อ)แล้วฟันดาบลง
ไป ๑๒ ครั้ง จนศีรษะอันทรงเกียรติของท่าน(อ) ขาดออกจากคอ
ในทันที(๒)

(2) ดูรายละเอียดเรื่องนี้ เพิ่มเติมได้ในหนังสือ อิบศอรุล-อัซนุ ของชะมาวี,
มักคัลสุเซนของมุกีอรรอม, เขามูล-สุเซนที่ข้าพเจ้าเรียบเรียง

คำสดุดีของนักปราชญ์และบุคคลสำคัญต่ออิมามสุเซน(อ)

ถ้าหากได้มีการรวบรวมคำสดุดีที่กล่าวถึงท่านอิมามสุเซน(อ)ทั้งประเภท
คำโคลงและร้อยแก้วเข้าด้วยกันทั้งหมดแล้ว แน่อนจะต้องได้เป็นหนังสือ
จำนวนหลายเล่ม ขนาดใหญ่ที่สุดในโลกเลยทีเดียวนะและจะต้องมีห้องสมุด
ขนาดใหญ่ไว้ เพื่อบรรจุหนังสือประเภทเดี๋ยวนี้อย่างแน่แท้ ในเมื่อจำนวน
หนังสือประเภทนี้มีนับเป็นพันๆ เล่มและมี得有มีภาษาใดที่จะไม่ประพันธ์
โคลงกลอนเกี่ยวกับท่านอิมามสุเซน(อ)ไม่มีภาษาใดที่มีได้บันทึกเรื่องราว
การต่อสู้ของท่านอิมาม(อ)ไม่มีภาษาใดที่มีได้ถูกเขียนถึงประวัติของท่าน
อิมาม(อ) ดังนั้น ท่านอิมามสุเซน(อ)คือ บุคคลอมตะตลอดกาลชั่ววันรันดร์

ในหนังสือเล่มนี้ เราจะบันทึกถ้อยคำของบรรดาสาวกท่านศาสดาบรรดา
นักปราชญ์รุ่นตาบิอินและจากนักเขียนร่วมสมัยเพียงเล็กน้อยที่กล่าวสดุดี
ท่านอิมามสุเซน(อ)

คำสดุดี ๑

ท่านอุมร์ บินค็อฏฏีอบ(ร.ฎ.)

เคยกล่าวกับท่านอิมามสุเซน(อ)ว่า :

“อันที่จริงแล้ว ผู้ที่ทำให้ความคิดในศรีษะของเราปรากฏออกมาอย่างที่
ท่านเห็นอยู่นี้เพียงอัลลอฮ์ หลังจากนั้นก็คือพวกท่านเท่านั้น(๑)

(1) อัล-อิสอบะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๓๓๓ ระบุว่าสายรายงานต่อฮิซ

คำสดุดี ๒

ท่านอุยมาน บินอัฟฟาน กล่าวถึงท่านอิมามฮะซัน

ท่านอิมามสุเซน และท่านอับดุลลอฮ์ บิน ญะฮัฟฟัร(อ) ว่า :

“เขาเหล่านั้นอ้อมเอมกับวิชาความรู้กันอย่างเต็มที่ และสามารถเข้าถึง
ความดีงามและวิทย์ปัญญาได้อย่างสิ้นเชิง ” (๒)

(2) อัล-คิซอล หน้า ๑๓๖

คำสดุดี ๓

ท่านอะบูสุร็อยเราะฮ์(ร.ฎ.) ได้กล่าวว่า :

“เมื่อท่านสุเซน บุตรของอะลีเดินเข้ามาในชุดสวมผ้าคลุมทำให้นับคิด
ไปว่าเป็นนบีที่ถูกส่ง
มา ” (๓)

(3) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๘๒

ท่านอิมามสุเซน(อ)เคยทำหน้าที่จัดการกับมัยยิต แล้วนั่งอยู่ริมทางจน
ท่านอะบูร็อยเราะฮ์ต้องเขี่ยดินออกจากเท้าของท่านด้วยชายผ้าของท่าน

ท่านอิมาม(อ) ได้กล่าวว่า

“ โอ้อะบูร็อยเราะฮ์ นั่นท่านทำอะไร ”

ท่านอะบูร็อยเราะฮ์กล่าวว่า

“ ปลอຍให้ฉันทำไปเกิด ขอสาบานต่อ อัลลอฮ์ว่า ถ้าหากคนทั้งหลายรู้
ในเรื่องของท่านเหมือนที่ฉันรู้ แน่แน่นอนพวกเขาจะยกท่านขึ้นแบกบนบ่าของ
พวกเขาเลยทีเดียว ” (๔)

(4) ตารีก อิบ努อะชากริ เล่ม ๔ หน้า ๓๒๒

คำสตฺตี ๓

ท่านอับลลอสฺ บินอับบาซ(ร.ฎ.)

ได้ถือเชือกงูพาหนะของท่านอิมามสะซัน(อ)และท่านอิมามสุเซน(อ)
แล้วเขาก็ถูกตำหนิในเรื่องนี้ จนมีคนกล่าวกับเขาว่า

“ ท่านอายุมากกว่าเขาทั้งสองคนเสียอีก ”

ท่านอิบ努อับบาซ กล่าวว่า

“ ทั้งสองคนนี้เป็นบุตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) มันเป็นความสุข
ของฉันมิใช่หรือที่ได้งูพาหนะให้แก่เขาทั้งสอง ” (5)

(5) ตารีก อิบ努อะชากริ เล่ม ๔ หน้า ๓๒๒

หลังจากที่ท่านอิมามสะอ์น(อ)เสียชีวิตแล้ว มุอาวิยะฮ์ได้พูดกับท่านอิบน์
อับบาสว่า

“ตอนนี้ท่านได้เป็นหัวหน้าตระกูลของท่านแล้วซิ”

เขาตอบว่า

“ตราบใดที่อะบูอัลดุดลอส อัล-ฮุเซนยังอยู่ ต้องมิใช่ฉันแน่” (6)

คำสดุดี ๕

ท่านอะนัส บินมาลิก ได้กล่าวในขณะที่ได้เห็นท่านอิมามฮุเซน(อ)ว่า

“เขาคือคนที่เหมือนท่านศาสนทูตมากที่สุด” (๗)

คำสดุดี ๖

ท่านซัยดุ บินฮาริษ ได้กล่าวกับอิบน์ฮิชามในขณะที่เขาตีลงไปที่ริม
ฝีปากของท่านอิมามฮุเซน(อ)

“อย่าได้ทำอย่างนั้นเลย ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากพระองค์ แท้จริงฉันเคยเห็นท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ จุมพิตลงที่ริม
ฝีปากทั้งสองนี้แหละ”

(6) สะฮาคุลอิมามฮุเซน ของกุรชี เล่ม ๒ หน้า ๕๐๐

(7) อะฮฺยานุช-ชีอะฮ์ เล่ม ๔ หน้า ๑๑๘

หลังจากนั้นเขาก็ร้องไห้

อิบน์ ซิยาตจึงกล่าวกับเขาว่า

“หรือว่าอัลลอฮฺจะทรงร้องไห้กับท่าน ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ถ้ามิใช่เป็นเพราะว่าท่านแก่มากเกินไป ฉันจะตัดคอท่านเสียเลย ”

แล้วเขาก็ได้ออกมาประกาศว่า

“ท่านทั้งหลาย โอ้ ชาวอาหรับเอ๋ย หลังจากวันนี้ไปแล้วพวกท่านจะตกเป็นทาส พวกท่านฆ่าสุชนบุตรของฟาฏิมะฮฺ และอิบน์ มัรญานะฮฺครองอำนาจเหนือพวกท่าน ทั้ง ๆ ที่เขาคือคนที่มาคนดีที่สุดในยุคของพวกท่านไปยังคงเหลืออยู่ก็แค่เพียงคนชั่วในหมู่พวกท่านเท่านั้น ” (๘)

คำสดุดี ๗

ท่านอะบูบรัซซะฮฺ อัล-อัซละมิ ได้กล่าวกับยะซีด ในเมื่อได้เห็นยะซีดทำร้ายศพของท่านอิมามสุชน(อ)ว่า :

“ท่านใช้ไม้เท้าเขี่ยศพอิมามสุชนกระนั้นหรือ แน่แน่นอนที่สุดเมื่อไม้เท้าของท่านกระทบที่ศีรษะของเขา เหมือนกับว่าฉันได้เห็นท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺเข้ามาโอบปกป้องเขา สำหรับท่าน

โอ้ยะซีดเอ๋ย ในวันกิยามัตเจ้าจะต้องอยู่ในฐานะผู้ช่วยของอิบน์ ซิยาต แต่คน ๆ นี้เขาจะมาในฐานะที่นบีมุฮัมมัดเป็นผู้ช่วย ” (๙)

(8) อะชะคุล-ฆอบะฮฺ เล่ม ๒ หน้า ๒๑

(9) อัล-สะซัน วัลสุชนชิบฏอร่อซูลิลลาฮฺ หน้า ๑๘๘

คำสดุดี ๘

ท่านอับดุลลอฮฺ บินญะอฺฟัร(ร.ฎ.) ได้กล่าวกับมูอาวียะฮฺ เมื่อมูอาวียะฮฺ พูกว่า :

“ท่านคือประมุขของคนตระกูลฮาซิม ”

เขากล่าวว่า

“ประมุขของคนตระกูลฮาซิม ได้แก่ สะฮ์นกับสุเซน ” (๑๐)

(10) อัล-สะฮ์น บินอะลี ของกามิล ชุลัยมาน หน้า ๑๗๓

เขาได้เขียนจดหมายถึงท่านอิมามสุเซน(อ)ว่า

“ถ้าหากสูญเสียท่านในวันใด วันนั้น รัศมีของอิสลามจะดับไปด้วย เพราะท่านคือแหล่งความรู้ของผู้แสวงหาทางนำ และเป็นความหวังของปวง ผู้ศรัทธา ” (๑๑)

(11) อัล-บิดายะตุ วัน-นิฮายะฮฺ เล่ม ๘ หน้า ๑๖๗

คำสดุดี ๙

ชายคนหนึ่งมาถามท่านอับดุลลอฮฺ บินอุมัร ว่า :

“เรื่องเลือดของยูง ที่ติดเสื้อผ้าว่จะใช้ใส่ทำมาฆไปเลยได้ไหม ?”

เขาถามว่า

“ท่านเป็นคนมาจากไหน ?”

ชายคนนั้นตอบว่า

“มาจากอิรัก ”

ท่านอับดุลลอฮ์ อิบน์อุมร์ กล่าวว่า

“พวกท่านทั้งหลาย จงดูชายคนนี้เถิด เขาถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องเลือดของยุง แต่พวกเขามำบุตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ซึ่งฉันเคยได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ได้กล่าวว่าเขาทั้งสองเป็นขวัญใจของฉันในโลกนี้” (๑๒)

คำสดุดี ๑๐

ท่านมุฮัมมัด บินสะนะฟิยะฮ์ ได้กล่าวว่า :

“แท้จริงสุเซนเป็นคนที่รู้มากที่สุดในหมู่พวกเรา และเป็นคนที่สุหมมากที่สุดใหมู่พวกเราและเป็นคนใกล้ชิดท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์มากที่สุดใหมู่พวกเรา เขาเป็นอิมามผู้ทรงคุณทางวิชาการ” (๑๓)

คำสดุดี ๑๑

ท่านอิมามสุเซน(อ)เคยเดินผ่านอุมร์ บิน อัล-อาศ ในขณะที่กำลังนั่งอยู่ใต้ร่มเงาอัล-กะอูบะฮ์

เขาได้กล่าวขึ้นว่า

“นี่คือผู้ที่กินในแผ่นดินและบรรดาผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้ารักที่สุดในปัจจุบันนี้” (๑๔)

(12) ตาริค อิบน์ อะชากริ เล่ม ๔ หน้า ๓๑๔

(13) บิฮารุลอันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๑๔๐

(14) ตาริค อิบน์อะชากริ เล่ม ๔ หน้า ๓๒๒

คำสดุดี ๑๒

อับดุลลอฮ์ บินอุมร์ บินอาศ ได้กล่าว

ในขณะที่ท่านอิมามสุเซน(อ)เดินผ่านเขาว่า :

“ใครที่ต้องการจะมองเห็นชาวโลกคนที่บรรดาผู้อยู่ในชั้นฟ้ารักมาก
ที่สุดก็ขอให้มองผู้ชาย

ผู้ประเสริฐคนนี้” (๑๕)

(15) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๗๓

คำสดุดี ๑๓

มูอาวิยะฮ์ ได้กล่าวกับยะซีด บุตรชายของตน เพื่อแนะนำว่า :

ให้ตอบจดหมายต่อท่านอิมามสุเซน(อ)ที่เขียนส่งมาด้วยการถ่อมตัวว่า

“เจ้าอย่าได้หวังที่จะดำเนินสุเซนเลย ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ฉันไม่เคย
เห็นข้อตำหนิในสภาพความเป็นไปของเขาเลย” (๑๖)

(16) อะอฺยานุช-ชีอะฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๑๔๖

คำสดุดี ๑๔

วะลิด บินอุตบะฮฺ บินอะบิซุฟยาน เจ้าเมืองมะดีนะฮฺได้กล่าวกับ มรวาน บิน สะกัม เมื่อครั้งที่เสนอแนะให้เขามาท่านอิมามสุเซน(อ) ถ้าหากท่าน(อ) ไม่ยอมให้สัตยาบันว่า

“ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ โอ้ มรวานเอ๋ย ฉันไม่ต้องการที่จะได้ครองโลกนี้เลย ถ้าหากฉันต้องฆ่าสุเซน มหาบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺ ฉันหรือจะฆ่าสุเซนเพียงเพราะเขากล่าวว่า ฉันไม่ยอมให้สัตยาบัน

ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ แท้จริงฉันเชื่อว่า ผู้ใดก็ตามที่สุเซน ตราฐแห่งความดีในวันกิยามัตจะต้องเบาที่สุด ” (๑๗)

(17) อัล-บิคายะตุ วัน-นิฮายะฮฺ เล่ม ๘ หน้า ๑๔๗

คำสดุดี ๑๕

เมื่ออับนุชียาดได้จับตัวท่านก๊อยซฺ บิน มัซฮัร อัศ-ศ็อยดาวิไว้ (ก๊อยซฺ คือ คนถือสาส์นของท่านอิมามสุเซนไปยังเมืองกุฟะฮฺ) เขาได้สั่งให้ท่านก๊อยซฺขึ้นบนมินบร แล้วให้กล่าวประณามท่านอิมามสุเซน (อ) และบิดาของท่านอิมาม (อ) เมื่อท่านก๊อยซฺขึ้นบนมินบรแล้ว ก็ได้กล่าวสรรเสริญอัลลอฮฺ (ช.บ.) แล้วเขาได้กล่าวว่า

“โอ้ ประชาชนเอ๋ย แท้จริงสุเซนบุตรของอะลีผู้นี้คือคนที่ดีที่สุดของอัลลอฮฺเพราะเขาคือบุตรของลูกสาวท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ และฉันคือคนถือสาส์นของเขามายังพวกท่าน แน่นอนฉันแยกทางจากเขาด้วยฝีมือของคนใจอำมหิต ดังนั้นขอให้พวกท่านตอบรับ เชื่อฟังและปฏิบัติตามเขาด้วยเถิด ”

ต่อจากนั้นท่านก็อยุ่ได้สาปแช่ง อับดุลลอฮฺ บิน ซิยาต และบิดาของเขา และขอภัยให้แก่ท่านอิมามอะลี(อ)และท่านอิมามสุเซน(อ)

ดังนั้น อิบน์ซิยาตจึงสั่งให้คนจับเขามาหาแล้วก็ตัดคอในทันที(๑๘)

(18) อัล-บิคาษะตุ วัน-นิฮาษะตุ เล่ม ๑๘ หน้า ๑๖๘

คำสดุดี ๑๖

คุณบะฮฺตอนหนึ่ง

ของท่านยะซีด บินมัฆจุต อัน-นะฮฺชะลี

(ขอความเมตตาจากอัลลอฮฺได้ประสบแด่ท่าน) ความว่า:

“ท่านสุเซน บุตรของอะลี และบุตรของศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ ท่านนี้คือผู้มีพื้นฐานทางสายตระกูลสูงส่ง มีความรู้อย่างลึกซึ้งถ่องแท้ เขามีความดีใจไม่อาจประเมินได้ มีความรู้ที่ไม่อาจหักเหได้ เขาเป็นผู้ทรงสิทธิในตำแหน่งการปกครองนี้ ด้วยความอาวุโสแห่งคุณวุฒิ วิทยุติและด้วยความเป็นเครือญาติของศาสนทูต เขาอ่อนโยนกับผู้น้อย ให้เกียรติต่อผู้ใหญ่ ดังนั้นคนเลี้ยงแกะก็ยังยกย่องให้เกียรติเขา และเขาคืออิมามของประชาชาติ เป็นข้อพิสูจน์ของอัลลอฮฺโดยแท้ คำสอนของท่านมีโฆหารสูงส่งยิ่ง” (๑๙)

(19) อะอฺยานุช-ชีอะฮฺ เล่ม ๑ หน้า ๑๕๕

คำสดุดี ๑๗

ท่านอับดุลลอฮฺ บิน ฮุร อัล-ญูฟี ได้กล่าวว่า :

“ฉันไม่เคยเห็นใครเหมือนท่านอิมามสุเซนเลยแม้สักคนเดียว และไม่
เคยมองใครได้เต็มตาเท่าท่าน ” (๒๐)

(20) อะอฺยานุช-ชีอะฮฺ เล่ม ๑ หน้า ๑๑๘

คำสดุดี ๑๘

ท่านร่อบีอฺ บินค็อยษัม ได้กล่าวกับคนบางคนที่

เห็นเหตุการณ์สังหารท่านอิมามสุเซน(อ)ว่า

“ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ว่าพวกท่านได้ฆ่าคนบริสุทธิ์ซึ่งถ้าหากว่า
ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ ได้มีโอกาสดูกับพวกเขา ท่านจะต้องจุมพิตที่ริม
ฝีปากของพวกเขาและให้พวกเขานั่งในตักของท่าน ” (๒๑)

(21) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๐ หน้า ๗๕

คำสดุดี ๑๙

ท่านอิบรอฮีม นัคอี ได้กล่าวว่า :

“ถ้าหากข้าพเจ้าได้อยู่ร่วมกับคนที่ฆ่าอิสลามสุเซนแล้วได้เข้าสวรรค์
แน่นอนข้าพเจ้าจะต้องละอายต่อการจะมองหน้าท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ ”

(๒๒)

(22) อัล-อิสอบะฮฺ เล่ม ๑ หน้า ๓๓๕

คำสดุดี ๒๐

ท่านอิบนุซรีน ได้กล่าวว่า :

“ฟ้าไม่เคยหลั่งน้ำตาให้แก่ใครเลยแม้สักคนเดียวหลังจากบิยะฮุยาบุตร
ของนบีซะกะรียาถูก

สังหาร นอกจากกับท่านอิมามสุเซน(อ) ตอนที่ท่านถูกฆ่า ฟ้าได้กลายเป็น
สีคำทะมึน จนแสงดาว

ปรากฏสว่างไสว ในตอนกลางวันจนสามารถเห็นดวงดาวอันสุกใสได้ใน
ยามบ່อย ดินสีแดงได้ตก

ลงมา ท้องฟ้ามีดครีမ်เหมือนกลางคืนติดต่อกันเป็นเวลาเจ็ดวันราวกับมัน
ถูกปิด” (๒๑)

๒๑)ตำริค อิบน์อะซากริ เล่ม ๔ หน้า ๓๓๕

คำสดุดี ๒๑

ท่านอะลี ญะลาละลุลลอฮ์ ได้กล่าวว่า :

“นายผู้สะอาดบริสุทธิ์ ได้แก่อิมามอะบูอับดุลลอฮ์ อัล-สุเซน บุตรของ
ลูกสาวท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์และเป็นขวัญใจของท่าน เป็นบุตรของ
ท่านอะลีรุลมูมินีนอะลี มีฐานะเป็นสมาชิกครอบครัวของนบี จึงมีชาติ
ตระกูลสูงส่ง มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เป็นศูนย์รวมของความดีงามและ
จริยธรรมอันประเสริฐเป็นคนมีผลงานที่ดีเลิศ เป็นคนมีความรู้สูง มีความ
กล้าหาญ เป็นเลิศ มีความเอื้อเฟื้อและความรอบรู้สูงส่งเหลือล้ำ

เป็นคนมีวาจาหลักแหลมยื่นหยัดเพื่อสังขาร เป็นคนขบขั้ความชั่ว เป็นคนต่อสู้กับความอธรรมเป็นคนถ่อมตน เป็นคนยุติธรรม อดทน สุขุม อภัย สุภาพนอบน้อมถ่อมตน เป็นคนดีธรรมชาติแห่งความสันติในตัว มีเรือนร่างงดงาม มีสติปัญญาแก่กล้า ร่างกายแข็งแรง อีกทั้งยังประกอบด้วยการมีอิบาดะฮ์อย่างมากมายน่าสรรเสริญ อีกทั้งการประกอบคุณงามความดี เช่น การนมาซ การทำฮัจญ์ การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ และบำเพ็ญความดีเมื่อครั้งที่ท่านพำนักอยู่ที่มะดีนะฮ์ หรือที่ใดก็ตามท่านจะใช้ความรู้ของท่านให้เป็นประโยชน์และใช้การทำงานของท่านเป็นครู เป็นคนดีมีจริยธรรมอันประเสริฐ มีมารยาทอย่างเพียบพร้อมเกินคำอธิบายใจกว้างกับทรัพย์สินของท่านเอง ถ่อมตัวกับคนยากจน เป็นคนมีเกียรติสูงสำหรับบรรดาคอ์ลีฟะฮ์สูงมอบทานบริจาคนให้แก่เด็กกำพร้าและคนขัดสน ให้ความเป็นธรรมแก่คนที่ถูกกลั่นแกล้ง หมกมุ่น(อยู่กับการทำอิบาดะฮ์ เดินทางจากเมืองมะดีนะฮ์ไปยังเมืองมักกะฮ์ เพื่อทำฮัจญ์ติดต่อกันถึง ๒๕ ครั้ง.....

ท่านอิมามสุเซนนั้น(อ)ในสมัยของท่าน(อ) ท่าน(อ)คือคนมีความรู้สำหรับผู้แสวงหาทางนำ เป็นแสงสว่างสำหรับแผ่นดิน ดังนั้นเรื่องราวจากชีวิตของท่าน(อ)จึงเป็นทางนำสำหรับผู้แสวงหาการขึ้นสำหรับผู้แสวงหาการขึ้นที่ถูกต้องโดยแสงสว่างแห่งความดีงามของท่าน(อ)และผู้ที่ค้นคว้าหาร่องรอยแห่งความประเสริฐของท่าน ” (๒๔)

(24) จากหนังสือของผู้เขียน ชื่อ อัล-สุเซน เล่ม ๑ หน้า ๖

คำสดุดี ๒๒

ท่านมุฮัมมัดรีฎอ อัล-มิสรี ได้กล่าวว่า :

“เขาคือบุตรของลูกสาวท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ เป็นผู้ให้ความรู้แก่บรรดาผู้แสวงหาทางนำ เป็นความหวังของมวลผู้ศรัทธา ” (๒๕)

(25) จากหนังสือของผู้เขียนชื่อ อัล-อะซันวัล-สุเซน หน้า ๙๕

คำสดุดี ๒๓

ท่านอุมร์รีฎอ กิฮาละฮ์ ได้กล่าวว่า :

“อัล-สุเซน บินอะลี คือประมุขของชาวอิรัก ทั้งทางด้านศาสนา สังคม เป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเสียสละอย่างยิ่ง ” (๒๖)

(26) อะอฺลามุนนิซาฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๒๘

คำสดุดี ๒๔

ท่านอับดุลลอฮ์ อัล-อะลาอี ได้กล่าวว่า :

“ในเรื่องราวของท่านอิมามสุเซนนั้นมีรูปลักษณะแห่งการดำเนินวิถีชีวิตอันถอดแบบมาจากตาของท่านเอง ผู้เป็นศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ กล่าวคือท่านนบีได้มอบความรักอย่างท่วมท้นให้แก่ท่านและแก่ทุกสิ่งทุกอย่างในตัวของท่านเพื่อให้มีภาพลักษณ์อันสมบูรณ์แบบโดยเบื้องหลังสิ่งนั้นหมายถึง รูปแบบอันแท้จริงของท่านศาสดาที่เคยปรากฏมาแต่กาลก่อน

คือ มีความเป็นมนุษย์ที่สืบทอดมาจากท่านนบี ตามที่ท่านนบีได้กล่าวว่า ‘ฉันเป็นส่วนหนึ่งของสุเซน’ และสภาวะความเป็นนบีที่แผ่มาสู่สถานะแห่งความเป็นมนุษย์ ตามที่ท่านกล่าวว่า ‘และสุเซนเป็นส่วนหนึ่งของฉัน’ ขอความสันติสุขพึงมีแด่ท่าน นับแต่วันที่ท่านกำเนิดมา” (๒๗)

(๒๗) จากหนังสือของผู้เขียน ชื่อ ตารีกุล-สุเซน หน้า ๒๒๖

คำสดุดี ๒๕

ท่านอับบาซ มะฮฺมูด อัล-อิกอด ได้กล่าวว่า :

“ ท่านให้ตัวอย่างแก่นมนุษย์ในสภาพของรัศมีที่สายตาทั้งมวลต้องสยบ ให้ความภาคภูมิใจอย่างสูงจนไม่มีใครเหมือนกันอีกแล้วประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาติโดยไม่มีชาวอาหรับคนใดเสมอเหมือนพวกเขาและไม่มีชาวอะญัม(คนที่ไม่ใช่อาหรับ)คนใดอีกด้วยทั้งในยุคก่อนและยุคใหม่ กล่าวคือบทบาทของบรรดาชะฮีดในโลกนี้ ไม่มีบทบาทของใครเสมอเหมือนบทบาทของอิมามสุเซน หลักฐานประการหนึ่งก็พอแล้วสำหรับประวัติศาสตร์ในโลกนี้ นั่นคือท่านเป็นชะฮีด เป็นบุตรของชะฮีด อีกทั้งยังเป็นบิดาของบรรดาชะฮีดอีกด้วยนับเป็นร้อยๆ ปีต่อมา ” (๒๘)

(๒๘) อะบุซซุฮัย อัล-สุเซน บินอะลี หน้า ๒๓๐

คำสดุดี ๒๖

ท่านอุมัรอะบุนนัศร์ ได้กล่าวว่า :

“นี่คือชีวประวัติอันสูงส่งของชาวกุเรช ธงแห่งการพลีชีพและการเสียสละอย่างห้าวหาญได้ถูกชูขึ้นตั้งแต่ภาคตะวันออกจนถึงภาคตะวันตกของโลก เป็นชีวประวัติที่รวบรวมเรื่องราวของชายหนุ่มที่ใช้ชีวิตเหมือนอย่างคนธรรมดา แต่มิได้ตายอย่างคนธรรมดา นั่นเป็นเพราะว่าอัลลอฮ์ทรงให้เกียรติแก่คนกลุ่มนี้เหนือกว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างมา เพราะพระองค์ทรงประทานศาสดาและอัล-วะฮยูมาเพื่อรองรับสิ่งเหล่านี้ จึงไม่มีใครในบรรดาปวงบ่าวของพระองค์จะได้บรรลุถึงได้บรรลุถึงโชคเหล่านี้ มันให้ความหมายไปถึงการเนรเทศ และการพลีชีพ และให้ความหมายไปถึงตัวอย่างอันสูงส่งในด้านการสั่งสอนคุณธรรมและยับยั้งความชั่ว และยังเป็นการบันทึกให้เห็นถึงการเชิดชูธงชัยแห่งความดีและการแก้ไขสังคมไปจนถึงเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นตามมา ” (๒๕)

(๒๕) หนังสือของผู้เขียนชื่อ อาลิมุฮัมมัด ในกัรบะลาอ์ หน้า ๓๐

คำสดุดี ๒๗

ท่านอับดุลสะฟิซ อะบูชะอูด ได้กล่าวว่า :

“ท่านเป็นเครื่องหมายแห่งการต่อสู้เพื่อเสรีภาพ และการเสียสละอย่างสูง เป็นการพลีชีพเพื่อวิถีทางแห่งความเชื่อตามหลักศาสนา และการไม่ยอมอ่อนข้อให้กับอำนาจของอธรรมและความละเมิดของผู้ปกครอง ” (๓๐)

(๓๐) ซิบกัร่อชูลีลลาฮุอัล-สะฮันวัลสุเซน หน้า ๑๘๘

คำสดุดี ๒๘

ท่านมุฮัมมัด บากิร กล่าวว่า :

“วิถีชีวิตอันกล้าหาญของชะฮีดอิมามสุเซน บินอะลี เป็นเรื่องที่ชาวอาหรับทั้งหมด ไม่ว่าจะอยู่ในสาขา แนวทางและมัชฮับใดๆ ทั้งหมดต้องจากรักไว้ในกันบึ้งของจิตใจ นั่นก็เป็นเพราะว่าวิถีชีวิตเหล่านี้เป็นแบบอย่างของการพลีและความเชื่อในศาสนา เป็นวิถีชีวิตเหล่านี้เป็นแบบอย่างของการพลีและความเชื่อในศาสนา เป็นวิถีชีวิตอันมีเกียรติยศสูงส่ง ” (๓๑)

(๓๑) หนังสือของผู้เขียนชื่ออัช-ชะฮัด อัล-คอลิด อัล-สุเซน บินอะลี หน้า ๖

คำสดุดี ๒๙

ท่านอะฮ์มัดสะฮัน ลุฎฟี ได้กล่าวว่า :

“แท้จริง ความตายที่ท่านได้สดับเป็นวิธีกรรมอันหาญกล้า เป็นสิ่งที่ท่านจำเป็นตัวอย่างแก่ทุกๆ ชีวิตในโลกนี้ เพราะมันคือวิถีทางในการเข้าสู่อัลลอฮ์ ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดและเป็นจุดหมายสุดท้าย และเป็นวิถีทางแห่งชัยชนะและความเป็นนิรันดร์ ดังนั้น จงให้เกียรติแก่ผู้กล้าหาญที่เอาชนะความตายด้วยความตาย ” (๓๒)

(๓๒) หนังสือของผู้เขียนชื่ออัช-ชะฮัด อัล-คอลิด อัล-สุเซน บินอะลี หน้า ๔๓

หมายเหตุ ท้ายบท

ตามหน้ากระดาษเท่าที่ได้ผ่านไปแล้วนี้ เป็นการบันทึกชีวประวัติ โดยสังเขปของท่านประมุขแห่งบรรดาอะฮิด อะบูอัับดิลลาฮฺ อัล-สุเซน(อ) ซึ่งเราได้มีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตของท่านเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และเราได้นำมาเสนออีกเป็นแต่เพียงบางส่วน จากความยิ่งใหญ่ของท่าน(อ) อีกมากมาย

ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งว่าประชาชาติอิสลามในยุคปัจจุบันนี้ เพียงการนำเอา วิถีชีวิตของท่านอิมามสุเซน(อ)และบรรดาอิมามทั้งหลายแห่งอะฮฺลุลบัยตุ(อ) มาเป็นตัวอย่างในการดำเนินชีวิตทั้งในวิถีทางแห่งการแสวงหาทางนำด้าน ศาสนา และวิถีทางแห่งการต่อสู้เสียสละ ก็สามารถจะเรียกธงชัยของอิสลาม กลับคืนมาใหม่ได้อย่างรุ่งโรจน์และถ้อยคำที่ว่า

“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ มุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของ พระองค์” ก็จะกึกก้องไปทั่วทวีปอันไพศาล สมตามที่พระองค์ทรงตรัสว่า

“เพื่อพระองค์จะทรงให้มันเป็นที่ยอมรับแก่ศาสนาทั้งมวลถึงแม้ พวกตั้งภาคีจะชิงชังก็ตาม ”

(อัต-เตาเบฮฺ: ๓๓)

Contents

คำนำ.....	๒
บทนำของอิมามที่ ๓	๓
ปรัชญาอันลึกลับของท่าน(อ)	๔
ชีวประวัติของอิมาม อะบูอับดุลลาฮฺ(อ)	๕
ช่วงชีวิตของท่าน(อ)ร่วมกับบิดา.....	๗
ช่วงชีวิตของท่าน(อ).....	๘
วายนม.....	๑๑
สุเซน บินอะลี (อ) ในอัลกุรอาน อันทรงเกียรติ	๑๒
อิมามสุเซน (อ) จากชะฮีดของศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ (ศ)	๑๓
ข้อบัญญัติเรื่องตำแหน่งคอลีฟะฮฺของท่านสุเซน บินอะลี(อ)	๒๒
ข้อบัญญัติ.....	๒๒
เรื่องที่ ๑	๒๒
ข้อบัญญัติ.....	๒๓
เรื่องที่ ๒	๒๓
ข้อบัญญัติ.....	๒๔
เรื่องที่ ๓	๒๔
ข้อบัญญัติ.....	๒๔
เรื่องที่ ๔	๒๔
อิมามอะฮฺมัดอันยิ่งใหญ่ของอิมามสุเซน(อ).....	๒๕
วิถีชีวิตของอิมามสุเซน บินอะลี (อ).....	๒๗
วิถีชีวิตที่ ๑.	๒๘
วิถีชีวิตที่ ๒.	๒๙
วิถีชีวิตที่ ๓.....	๓๐
วิถีชีวิตที่ ๔.....	๓๑

วิธีชีวิตที่ ๕.....	๓๑
วิธีชีวิตที่ ๖.....	๓๒
วิธีชีวิตที่ ๗.....	๓๓
การบำเพ็ญคุณธรรมและความเพียรของอิมามที่ ๓.....	๓๔
คำเทศนาของอิมามอะบาอับดิลลาฮฺ(อ).....	๔๑
คำเทศนาบทที่ ๑.....	๔๓
คำเทศนาบทที่ ๒.....	๔๕
พินัยกรรม : แบบชี้้นำการต่อสู้ของอิมามสุเซน(อ)ต่ออำนาจอธรรม.....	๕๔
ฉบับที่ ๔.....	๕๔
ฉบับที่ ๕.....	๕๕
สาส์น : เหตุการณ์ตัดสินใจของอิมามสุเซน(อ).....	๕๕
ฉบับที่ ๑.....	๕๖
ฉบับที่ ๒.....	๖๐
ฉบับที่ ๓.....	๖๑
ฉบับที่ ๔.....	๖๒
สุกายิต : วาหะอันสมบูรณ์แห่งคุณธรรมจากอิมามที่ 3.....	๖๓
สุกายิตที่ 1.....	๖๓
สุกายิตที่ 6.....	๖๕
สุกายิตที่ 7.....	๖๕
สุกายิตที่ 9.....	๖๖
สุกายิตที่ 10.....	๖๖
สุกายิตที่ 11.....	๖๖
สุกายิตที่ 13.....	๖๗
ถาม-ตอบ.....	๖๘
จากวิชาการอันถ่องแท้ของอิมามสุเซน(อ).....	๖๘
เรื่องที่ 1.....	๖๘
เรื่องที่ ๒.....	๗๐

เรื่องที่ ๓	๗๑
เรื่องที่ ๔	๗๑
เรื่องที่ ๕	๗๒
เรื่องที่ ๖	๗๓
เรื่องที่ ๗	๗๓
เรื่องที่ ๘	๗๔
เรื่องที่ ๙	๗๕
คู่มือของอิมามสุเซน(อ)มรดกที่สูงค่าของอิสลาม	๗๕
บทที่ ๑	๗๖
บทที่ ๒	๗๗
บทที่ ๓	๗๘
บทที่ ๔	๗๙
บทที่ ๕	๗๙
บทที่ ๖	๘๐
บทที่ ๗	๘๑
บทที่ ๘	๘๒
บทที่ ๙	๘๓
บทที่ ๑๐	๘๓
การตอบสนองคู่มือของอิมามสุเซน(อ)ประมุขชายหนุ่มแห่งสวรรค์	๘๔
บทที่ ๑	๘๕
บทที่ ๒	๘๗
บทที่ ๓	๘๘
บทที่ ๔	๘๙
บทที่ ๖	๙๑
บทที่ ๗	๙๒
การต่อสู้ของอิมามสุเซน(อ) : คำจูนเสาหลักแห่งอิสลาม	๙๓
ลำดับเหตุการณ์วีรชนแห่งกัรบะลาอ์	๑๐๒

คืนแห่งวัน อาซูรอฮ์.....	๑๐๓
ท่านอิมามสุเซน(อ)ปฏิเสธการเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำสงคราม	๑๐๖
กองหนุนที่เหลือกับมะนิฮาซิม.....	๑๐๘
การพลีชีพของท่านอับบาซ(ร.ฎ.)	๑๑๐
การรบของท่านอิมามสุเซน(อ).....	๑๑๕
การขอความช่วยเหลือของท่านอิมามสุเซน(อ)	๑๑๕
ท่านอิมามซัยนุลอาบิดีน(อ)ออกรบ	๑๑๖
อับดุลลอฮ์ อัร-รอฎีอ(ผู้ที่ยังไม่อ่อนน้อม)	๑๑๗
การต่อสู้อีกครั้งหนึ่งของท่านอิมามสุเซน(อ).....	๑๑๙
ท่านอิมามสุเซน(อ)กลับกระโจมที่ปัก.....	๑๒๒
ความอึกเขมของทหารฝ่ายศัตรู	๑๒๓
ท่านมุฮัมมัดและท่านอับดุลลอฮ์ถูกสังหาร.....	๑๒๗
การบุกโจมตีท่านอิมามสุเซน(อ)	๑๒๙
คำวิงวอนของท่านอิมามสุเซน(อ).....	๑๓๐
คำสดุดีของนักปราชญ์และบุคลลสำคัญต่ออิมามสุเซน(อ)	๑๓๔
คำสดุดี ๑.....	๑๓๕
คำสดุดี ๒	๑๓๕
คำสดุดี ๓	๑๓๕
คำสดุดี ๓	๑๓๖
คำสดุดี ๕	๑๓๗
คำสดุดี ๖	๑๓๗
คำสดุดี ๗	๑๓๘
คำสดุดี ๘	๑๓๙
คำสดุดี ๙.....	๑๓๙
คำสดุดี ๑๐	๑๔๐
คำสดุดี ๑๑	๑๔๐
คำสดุดี ๑๓	๑๔๑

คำสดุดี ๑๔.....	๑๔๒
คำสดุดี ๑๕	๑๔๒
คำสดุดี ๑๖	๑๔๓
คำสดุดี ๑๗	๑๔๔
คำสดุดี ๑๘.....	๑๔๔
คำสดุดี ๑๙	๑๔๔
คำสดุดี ๒๐	๑๔๕
คำสดุดี ๒๑	๑๔๕
คำสดุดี ๒๒.....	๑๔๗
คำสดุดี ๒๓	๑๔๗
คำสดุดี ๒๔	๑๔๗
คำสดุดี ๒๕.....	๑๔๘
คำสดุดี ๒๖	๑๔๙
คำสดุดี ๒๗.....	๑๔๙
คำสดุดี ๒๘	๑๕๐
คำสดุดี ๒๙	๑๕๐
หมายเหตุ ท้ายบท.....	๑๕๑